Grigori Kapița

BIOENERGET
LOCUINT

Grigori Kapiţa

BIOENERGETICA LOCUINŢEI

Traducere din limba rusă Ina Arpard

KADMIX A r. H.
BH03 Hepreihka KBapmpbi.
3 AO» BECB», 2000.

Editura ROVIMED PUBLISHERS Bucureşti

Redactor: Alexandru Sokolov
Coperta colecţiei: S. Sikin

1999 by G.I. KAPITA
2000 by VES PABLISGING HOUSE 2000 by ROVIMED PUBLISHERS

Cuprins

Introducere 7
Între forţele Pământului şi forţele Cosmosului 9
Zonele favorabile şi nefavorabile 13
Unde să construieşti o casă 19
Omul poate multe 25
Lucrurile din jurul nostru 30
Ce ne povesteşte casa despre stăpânul ei 31
Casa locuibilă şi casa nelocuibilă 34
Un biocâmp favorabil 39
Vă iubesc lucrurile? 52
Cadouri şi lucruri găsite 59
Magia curentă 67
Cum să vă purificaţi casa 69
Magia culorii şi a desenului 73

Amplasarea mobilierului 82
Ce reflectă oglinzile? 92
Apa spală totul 99
Puterea imaginaţiei 102
Plantele şi animalele de casă 106
Influenţa frumuseţii 112
Influenţa energetică a plantelor 115
Plantele fermecate 118
Florile din casă 121
Preferaţii casei şi paraziţii din casa noastră 126
Tainele casei noastre 143
Lumea invizibilă 146
Protectorii casei 152
Unde trăieşte duhul casei? 155
Cine răspunde la întrebări? 165
Locuitorii zonelor periculoase 172
Ce înseamnă când visezi casă? 177
Postfaţă 186

Omul – un minuscul fir de praf în univers...
Un minuscul fir de praf al omului – universul...
Închipuiţi-vă, sub tălpile noastre nu este doar pământ sau asfalt. Sub paşii noştri este o lume gigantică deplasându-se continuu spre undeva în spaţiul negru, infinit al Cosmosului. Acest spaţiu este saturat de o energie tainică, invizibilă ochiului, ea pătrunde în totalitate globul pământesc şi pe locuitorii lui. Pământul este un mod nu mai puţin misterios de energie, un puternic emiţător de raze. Şi chiar omul, care trăieşte sub influenţa nenumăratelor energii, ce este?

INTRODUCERE

Pentru că cea mai mare taină a Universului este viaţa. Mi s-a părut întotdeauna că cea mai mare minune a

lui Dumnezeu este existenţa omului. Iată cum trec pe stradă pe lângă mine, în întâmpinarea mea – tineri şi bătrâni, frumoşi şi hidoşi, deştepţi şi proşti. Şi fiecare din ei este o minune, o mare taină. Fiecare este creat de energie, se hrăneşte cu ea, o emite. Îşi construieşte o casă pentru a se apăra de vremea urâtă şi răul din lumea înconjurătoare. Dar numai pentru asta? Ce este o casă? Patru pereţi şi un acoperiş? Adăpost? Da, desigur. Dar fiecare piatră, fiecare pom, fiecare bucată de metal care au intrat în construcţia casei, sunt de asemenea o investiţie cu energie! Le-a dat-o Universul, când le-a făurit.

Dar şi omul a cărui energie se deosebeşte şi de energia Pământului şi de cea a cosmosului îi conferă oricărui obiect ceva când se atinge de el. Este energia vieţii, bioenergia. Se poate spune că omul transmite o părticică din viaţa lui propriei case, o investeşte cu suflet.

Puţini dintre noi reflectează la asemenea lucruri.

ÎNTRE FORŢELE PĂMÂNTULUI ŞI FORŢELE COSMOSULUI

Am avut noroc cu părinţii. O soartă complicată, tragică nu numai că nu i-a frânt, dar le-a conferit capacitatea de a preţui şi respecta fiecare clipă. Oricine s-ar fi aflat, cu orice greutăţi s-ar fi confruntat – nimic nu i-a putut împiedica să se bucure de natură, să venereze arta, să se intereseze de tradiţii. Din prima copilărie am auzit la tatăl meu despre nesfârşita bogăţie şi impenetrabilitatea lumii ce ne înconjoară. Multe mi-au trecut pe lângă ureche, multe pur şi simplu nu le înţelegeam. De unde să fi ştiut eu, un băieţandru pe jumătate flămând, că vorbele părinţilor sunt mult mai importante decât distracţiile obişnuite, pescuitul sau comerţul cu ţigări.

Ştiam că Soarele şi Luna sunt grozav de departe de noi, m-au învăţat să scriu şi să socotesc acceptabil; cele mai înalte senzaţii erau pentru mine pasiunea, durerea şi

foamea. Percepţia de sine ca parte armonioasă a unui proces cosmic infinit a venit după mulţi, mulţi ani. Un imbold, probabil, a fost dorinţa de a mă întâlni cu acea taină din jurul nostru despre care îmi povestea serile bunica mea şi care mă făcea pe mine un ghemuleţ dârdâind de frică, să mă ascund cu capul sub plapumă. Încetul cu încetul, legendele, miturile, epopeile, istoriile incredibile au consolidat şi dezvoltat simpla dorinţă într-o necesitate vitală. În fiecare an al vieţii, fiecare întâlnire cu necunoscutul şi inexplicabilul mă îndemnau să privesc tot mai atent, să am o atitudine tot mai meditativă faţă de ceea ce se petrece, punând adesea la îndoială adevărurile indubitabile.

Fiecare om se raportează la lumea înconjurătoare în felul său. Unul se vede o personalitate pregnantă, irepetabilă şi îşi dobândeşte un loc demn sub soare. Altul – păstor al lui Dumnezeu în pridvorul fericirii veşnice. Unul se bucură de fiecare clipă a vieţii şi de tot ce-i trimite soarta, iar altul îşi duce cu trudă şi în silă viaţa de azi pe mâine găsindu-şi odihna doar în visări. Unul nu-şi face niciodată probleme. Dar poţi şi să-ţi imaginezi că Universul infinit, împletit cu energii, forţe şi câmpuri fără număr, pulsând în vârtejul timpului, născându-se şi murind de nenumărate ori în fiecare secundă, acest Univers este o parte din tine, iar tu, o parte din el. Acele fărâme de cunoaştere pe care le-am căutat şi adunat toată viaţa mea, îmi dau dreptul, cred eu, pentru validarea unui astfel de demers.

Ştiinţa priveşte cu circumspecţie faptele ce nu se înscriu în teoriile consacrate. Gândirea de avangardă calcă peste ele şi păşeşte curajos mai departe, totuşi fiecare descoperire duce la iscarea unei mulţimi de noi întrebări care cer un răspuns.

Omul este o parte a Cosmosului. Înriuirea Cosmosului asupra oamenilor este de netăgăduit. Ea poate fi cât se poate de clară, ca alternanţa dintre noapte şi zi,

ciclurile lunare, gravitaţia. Poate fi mai puţin evidentă, ca furturile magnetice sau solare. Poate fi relativ constantă precum câmpul geomagnetic al Pământului sau spontan precum câmpul electric. Dar ştim oare totul? Câte forţe, eforturi şi energii mai penetrează planeta noastră? Acţionează ele instantaneu sau rămân neschimbate miliarde de ani?

Veacul omenirii este scurt, mijloacele de cunoaştere ale unor procese naturale sau altora sunt deocamdată departe de perfecţiune. Cum să aflăm ce anume ne influenţează? Este favorabilă această influenţă sau opresivă? Să ne apărăm de ea sau să o absorbim? Dacă trebuie să ne apărăm, în ce mod? Dacă trebuie să o absorbim. Cum ar fi mai bine?

Savanţii încearcă să răspundă la aceste întrebări. Perseverent, pas cum pas, înaintează pe drumul cunoaşterii universului. Totuşi, lista necunoaşterii este fără sfârşit, iar să trăim vrem astăzi, acum. Şi mai ales să trăim cât mai bine, fără să avem nevoie de medici, fără probleme materiale şi traume morale. Şi încă nu se ştie ce ne vor aduce descoperirile – foloase sau pierderi.

Urmând recomandările ştiinţifice ne putem apăra de primejdii pe o parte, dar nu rămânem deschişi pe de alta pentru nenorociri mult mai mari? Cum de pildă s-ar fi gândit la radiaţii în evul mediu? De unde a apărut cancerul?

Dar nu merită să disperăm. Situaţia nu este de loc lipsită de speranţă. Strămoşii noştri au căutat generaţie după generaţie, au strâns şi au depozitat cunoştinţe despre natură şi influenţa ei asupra oamenilor. Este o. Descoperire uriaşă a întregii omeniri. Nu este neapărat necesar să explicăm semnele, obiceiurile, tradiţiile din punct de vedere ştiinţific. Trebuie doar să le ştim şi să fim capabili să le folosim. O mare parte din viaţă am strâns tot felul de credinţe şi datini, dar nu m-am întrebat, da exemplu, niciodată de ce în casa construită după tradiţia

populară oamenii trăiesc mai bine, deşi de fiecare dată m-am convins că lucrurile stau întocmai aşa.

Zonele favorabile şi nefavorabile

Sunt convins că locuinţa omului nu este doar un mijloc de apărare împotriva ploii şi zăpezii. Casa este un ecran specific ce amplifică în mod ideal orice influenţe pozitive asupra oamenilor şi barează drumul energiilor negative. În casă omul îşi petrece partea cea mai mare a vieţii. Aici se naşte, se maturizează, iubeşte, boleşte, moare. Starea lui de spirit, longevitatea, emoţiile, suferinţele şi elanurile creatoare sunt legate prin fire nevăzute, indetectabile şi uneori cu totul inconştiente cu fluxurile şi vârtejurile forţelor cosmice acumulate în locuinţa umană sau aduse (atrase) în ea. Aceste fluxuri sunt numite câteodată lumea subtilă, atribuindu-li-se însuşiri din lumea de dincolo. Ele sunt cauza superstiţiilor şi spaimelor, a deranjamentelor fizice şi nervoase. Totuşi, aceleaşi forţe provoacă o înălţare spirituală, o longevitate neumbrită de boli, o anume stare a sufletului şi a corpului ce se numeşte fericire. Însăşi casă, toate obiectele ce-i aparţin, locatarii ei se află scufundaţi într-un ocean unic, liniştit şi frământat, un ocean instantaneu şi totodată atemporal al forţelor şi energiilor universului. Ceva în acest proces funcţionează activ, ceva doar acumulează, inundă sau reflectă părţi separate din el dar aşa sau altfel nimeni şi nimic nu rămân în afara acestui proces.

Particularităţile amplasării locuinţei în teren, orientarea ei şi arhitectura au o istorie milenară. Oamenii peşterilor îşi alegeau deja un loc de trai ghidându-se după reguli stabilite. Până astăzi arheologii sunt preocupaţi de problema de ce, de exemplu, o anume peşteră se dovedeşte a fi locuibilă şi nu alte zeci de alături.

Acum ştim de existenţa unor locuri pe suprafaţa pământului, unde omului îi este contraindicat să trăiască.

Până şi popasurile scurte într-un asemenea loc apariţia dezechilibrelor fizice sau sufleteşti. Aceste locuri au primit denumirea de „zone geopatogene”. Fără-ndoială că despre ele ştiau şi strămoşii noştri de demult. Până astăzi populaţiile nomade primitive, de exemplu, din nordul îndepărtat se folosesc doar de anumite itinerarii şi locuri pentru tabere şi alegerea lor pare adesea ilogică, neavând o motivaţie evidentă. Populaţiile insulare, teribile, africane şi americane, păstrează cu sfinţenie „tabu”-ul în vizitarea unor asemenea locuri. Mai întâi entuziaştii, apoi colective întregi de oameni de ştiinţă, datorită unor metode diverse au descoperit câteva reţele energetice acoperind întreaga planetă. Reţelele sunt orientate diferit, au dimensiuni şi intensităţi diferite şi cu toată existenţa lor de nefăgăduit, natura apariţiei acestor reţele sau vectori este necunoscută. Fireşte, prin existenţa unor reţele sau a particularităţilor condiţiilor geologice nu se poate explica originea tuturor zonelor geopatogene. Enigma meteoritului din Tungusk, de exemplu, până astăzi a rămas nedezlegată ca şi enigma triunghiului Bermudelor.

Nu se ştie, de asemeni, de ce faliile scoarţei terestre sunt emiţători atât de puternici de energie negativă. Se ştie doar că în asemenea locuri obiectele grele îşi pierd greutatea şi plutesc în aer. Avioanele intră în catastrofe iar oamenii sunt atinşi de dezechilibrări psihice şi îmbolnăviri grave... – faliile scoarţei terestre formează ceva asemănător unor reţele ce acoperă întreaga noastră planetă. Ele împart suprafaţa pământului în sectoare cu dimensiuni de la câţiva kilometri până la câteva zeci de mii de kiloiyetri. În afară de aceasta există reţele energetice între care una se numeşte reţeaua Currie şi conţine o anume periculozitate pentru om. Dacă sub un nod al ei – intersecţia dintre două linii de forţă – se află un curs de apă subterană, în acest loc apare o coloană verticală de energie negativă. Nu este mare ca circumferinţă, cam o jumătate de metru, dar aflarea îndelungată în interiorul ei

duce la îmbolnăviri fizice şi sufleteşti. În zonele patogene preferă să se aşeze pisicile – ele se alimentează cu energie negativă – dar acolo nu le place să stea câinilor. O zonă patogenă poate forma linia de înaltă tensiune ce trece pe deasupra casei. Un cablu electric incorect tras pe sub podeaua apartamentului poate deveni şi el o sursă de energie negativă. Orice zonă patogenă este periculoasă pentru om. Şi nu numai prin aceea că aflarea în zona ei destabilizează echilibrul energetic al câmpului uman. Zona patogenă se prezintă ca un fel de fisură între lumea noastră şi cea subtilă şi se întâmplă aşa ca prin această fisură se infiltrează către noi locuitorii nevăzuţi ai altor lumi.

Vom vorbi despre ei mai pe-ndelete în alt capitol.

Înaintaşii noştri n-au încercat să găsească în tot o explicaţie ştiinţifică. Constatând influenţa negativă a unui loc încercăm pur şi simplu să-l evite. Nici nu trebuie să aştepţi, stând în acel loc, să ţi se facă mai rău sau nu. Există câteva indicii. În locurile ce conţin o intensă energetică pozitivă ce-i conferă omului putere, îţi vine întotdeauna să-ţi accelerezi paşii, să devii activ. Şi invers, există locuri unde omul ar vrea să se aşeze, să se destindă… dar este interzis s-o faci. Toate forţele vor fi absorbite. Aceste locuri, şi cele negative şi cele pozitive, sunt uşor de stabilit tocmai prin schimbarea bruscă a stării de spirit.

Mulţi oameni devin o percepţie acută a fluxurilor energetice şi de forţă. Este suficient ca un astfel de om să înveţe să deosebească particularităţile tabloului energetic al unui ioc plin de pericole şi el poate să-i ajute oricărui om să evite zonele geopatogene la construirea unei locuinţe.

Până şi cel mai obişnuit om care nu obţine un astfel de dar poate învăţa să determine locurile de forţă şi energie. Cele mai simple dispozitive pot fi de folos în acest caz: nuiaua, crăcana, pendulul. Se poate lua, de exemplu, în mână crăcana şi încerca să scapi de tensiunea

suplimentară, mergând înot pe o suprafaţă netedă. Deasupra locurilor pe unde trece apa, se află un cablu electric sau s-a format un gol, crăcana se apleacă în mod vizibil. Astăzi fenomenul se numeşte biolocaţie. Oamenii care posedă darul mai sus pomenit pot de la o anumită distanţă să resimtă ceea ce detectează omul cu crăcana pe locul respectiv. Aceasta este biolocaţia la distanţă.

Alături de zonele geopatogene ce exercită o influenţă negativă asupra omului unde energiile, forţele şi câmpurile împletite sunt favorabile. În astfel de locuri îşi au temeliile templele, bisericile, mănăstirile, diferite lăcaşuri de cult. Apa acestor locuri are calităţi tămăduitoare ca şi plantele şi chiar grămăjoarele de pământ. Construite de-a lungul mileniilor particularităţile arhitecturale permit acumularea şi amplificarea de câteva ori a influenţelor pozitive ale forţelor cosmice şi-i dau omului posibilitatea de a intra cu ele în rezonanţă. Aici omul începe să simtă mult mai acut că el este o parte a veşniciei.

Despre forţa învierii locurilor sfinte se poate judeca după cazurile cu totul neverosimile de vindecari ale bolilor şi diformităţilor, după dobândirea liniştii sufleteşti» după iluminarea spirituală. În zonele de influenţă pozitivă se află majoritatea cimitirelor. Forţa ce părăseşte trupul uman neînsufleţit se revarsă armonios în jetul artezian de energie pozitivă ce vine din pământ şi din cosmos. Ce este viaţa şi moartea omului altceva decât fluxul cosmic infinit? Forma movilelor funerare (tumulilor funerari), ale Kurganelor, piramidelor, serveşte, se pare, unei contopiri optime dintre energia omului şi locul sacru.

J»

De zonele energetice cele mai intense sunt legate locurile veneraţiei religioase. Complicatele ritualuri cultice ca de pildă, cele ale aducerii jertfelor, permiteau prin intermediul schimbării fluxului de forţă influenţarea condiţiilor climatice, încărcarea cu energie suplimentară a luptătorilor, ce plecau în expediţii militare, intensificarea

atributelor spiritelor favorabile.

Omenirea a acumulat de-a lungul mileniilor cunoştinţe despre interrelaţiile energetice. Magii, vrăjitorii, şamanii, oamenii investiţi cu capacităţi supranaturale au construit pas cu pas sisteme unitare de indicii, graţie cărora omul ar putea să se realizeze mai armonios în ciclul cosmic. Unele sisteme de acest gen au dobândit ulterior aspectul unor filosofi închegate ca de pildă, Phen-Shui în China antică sau Taha Savara în India.

Unde să construieşti o casă

Ad literam Phen-Shui înseamnă „vânt şi apă". Conform teoriei tocmai aceste forţe primordiale formează relieful locului şi influenţează tainic destinul omului. Ele acţionează în diverse forme în fiecare punct al spaţiului. În special se are în vedere fluxul Ţi (al energiei cosmice veşnice pe care hinduşii o numesc prana) şi echilibrul dintre Ynn şi Yang (principiile feminin şi masculin din univers). Energia Ţi se află în stare de continuă mişcare, condensare, evaporare, inspiraţie şi expiraţie.

Ţi este numită în general respiraţia vieţii. Sarcina de căpetenie a lui Ţi constă în a sluji drept cauză a constituirii tuturor lucrurilor. Fluxurile Ţi creează viaţa dar şi ele sunt supuse stingerii şi insuficienţa sau lipsa lor dintr-un loc sau dintr-un punct oarecare permit pătrunderea acolo a lui Sha (energia negativă), suflul ce ameninţă viaţa. Sha poate provoca boala, neajunsurile vieţii. Ynn şi Yang sunt forţe opuse ce se găsesc într-o permanentă stare de curgere dintr-una în alta şi tensiune. Ele reprezintă femininul şi masculinul, lumina şi întunericul, apa şi focul; ele există în toate câte sunt şi se supun schimbării.

Phen-Shui este o modalitate de a prevedea combinaţia dintre Ynn şi Yang în natură, arta şi ştiinţa descifrării locului pentru ca lucrările de construcţii sortite viilor şi morţilor să poată fi făcute acolo unde alternanţa

dintre Ynn şi Yang este pozitivă şi unde Şi, respiraţia vieţii, poate circula în mod liber. Dacă, de exemplu, orientarea clădirii nu corespunde reliefului suforafeţei pământului, cursului apei sau direcţiei drumului, dacă amplasarea intrării principale sau a pieselor de mobilier stânjesc fluxul Şi, toate acestea în mod firesc atrag nefericirea. Phen-Shui este forţa vitală ce se află în mediul înconjurător şi dacă ar fi să-i urmărim fluxul apare ca fluxul Universului prin care pot fi atinse trei mari binefaceri – sănătatea, fericirea şi reuşita. Din punct de vedere al filosofiei chinezeşti, Phen-Shui prevede acţiunea forţelor cereşti şi pământeşti pentru ca omenirea să poată trăi în concordanţă cu ele. Cerul, pământul şi omenirea au o responsabilitate comună în menţiunea armoniei în univers. Oamenii îşi exercită rolul lor prin cunoaşterea forţelor cosmologice ale ceraţiei şi înţelegerea căilor de unire cu fluxul şi transformarea lor. Când chinezul construieşte o casă el alege cu grijă un asemenea loc pentru ca locuinţa să fie apărată la spate de un deal sau de o altă clădire. Altfel vântul va sufla toată energiaţi.

Se consideră a fi foarte favorabilă existenţa lângă casă a unei ape, cel mai bine curgătoare. Drumul sau cărarea ce duce spre intrarea principală nu trebuie să fie dreaptă, altfel spre casă va veni energia negativă

Sha. Este obligatoriu să se observe starea vegetaţiei din sectorul ales. Ea trebuie să fie stufoasă şi verde, ceea ce atestă prezenţa unei mari cantităţi de energie vitală în locul respectiv. Încăperile din interiorul casei se fac largi şi luminoase pentru ca energia Ţi să poată circula liber înăuntru. Intrarea se luminează puternic pentru a atrage această energie. Respectarea ulterioară a tuturor preceptelor Phen-Shui duce la rezultate uimitoare. Încercaţi măcar în gând să urmaţi Phen-Shui. Această artă se învaţă din copilărie de-a lungul întregii vieţi şi nu după cărţi ci în şcolile speciale ale maeştrilor. Mai mult decât atât, cunoaşterea Phen-Shui este o parte organică a căii

dao. Sunt convins că îndrăzneţul care a hotărât să-şi configureze viaţa după Phen-Shui va putea să beneficieze de rezultat în timpul vieţii.

Date disperate despre o învăţătură unică a casei au venit până la noi din vechea Indie. Numele acestei învăţături este Tahasavara sau Casa celor Şapte Elefanţi. În întregul ei filosofia celor Şapte Elefanţi are în vedere structura generală a Universului şi de asemeni rolul şi locul omului în el, totuşi, o parte importantă a dogmelor este consacrată realizării locuinţei. Tot Universul reprezintă o turmă de şapte elefanţi, fiecăruia corespunzându-i o forţă naturală: Apa, Aerul, Focul, Cerul, Arborele (Lemnul), Soarele şi Luna. La construirea casei fiecare elefant trebuie să-şi primească locul astfel încât focul să nu aprindă lemnul, soarele să nu împiedice aerul şi luna să nu se înece în apă. Fiecărui elefant i se conferă o cameră sau un colţ din casă. Pentru fiecare elefant se atribuie în mod riguros un număr de ferestre şi uşi; piese de mobilier şi de uz casnic. Toţi elefanţii au culorile lor preferate. De exemplu, elefantul – soare nu suportă negrul iar elefantul aer – roşul. De toţi elefanţii se leagă anumite obiceiuri şi caracteristici ale traiului. În locul ocupat de elefantul – lună, de pildă, este interzis să mănânci, iar în locurile elefantului – apă şi elefantului – aer să faci curat într-o singură zi. Elefanţii trebuiau îngrijiţi în fiecare zi, dacă elefantul jignit părăsea casă, locuinţa era sortită căderii şi urma paragina.

Mi-a fost dat să descopăr alte sisteme închegate conservând învăţături despre casă şi influenţa lui asupra vieţii omeneşti alte popoare. Multe s-au distrus sub ruinele marilor civilizaţii, multe învăţături cu trecerea timpului s-au schimbat în asemenea măsură încât şi-au pierdut sensul original. Populaţia dintre Rusia trecută nu demult din punct de vedere istoric – de la felul nomad de viaţă la cel sedentar a reuşit să piardă şi să uite prin neîntrebuinţare preceptele neliniştiţilor strămoşi dar nu a reuşit să

constituie şi să pătrundă tâlcul unor obiceiuri noi. Fiecare ţară, fiecare popor, are reprezentările sale asupra culturii de habitat şi tradiţiei proprii precum şi propriile reprezentări rerligioase şi filosofice. Împletirea a tot felul de forţe în diversele zone geografice ale Pământului influenţează în mod diferit populaţiile ce locuiesc acolo. De unde au apărut de fapt, pe pământ atâtea rase cu totul neasemănătoare unele cu altele? În Asia Centrală şi de Est, în Siberia – rasa mongoloidă, în Europa, Asia frontală (de vest), în India de Nord – europeidă, în Africa – negroidă. Influenţa energetică naşte nu doar rase diferite ci şi un mod diferit de a gândi, o cultură diferită. Fiecare îşi are partea sa. Nu se poate transfera în mod mecanic dintr-o ţară în alta nicio tradiţie, ea pur şi simplu nu se aclimatizează cum nu se aclimatizează un arbore din sud în teritoriile nordice. Trecând în ţara noastră trebuie să ne folosim de cunoştinţele noastre. Cu toate că, desigur, câte ceva din tradiţiile altor popoare poate fi util şi la noi, dar nu trebuie să ne folosim orbeşte de sfaturile străine.

Energia cosmică, Ţi s-au prana, oricum ai numi-o este una pentru toate ţările, toate popoarele şi principiile ei de funcţionare sunt peste tot aceleaşi. Dar tradiţiile atragerii ei, a direcţionării ei sunt multiple. „Muzica vântului" chinezească poate pur şi simplu să nu funcţioneze la noi în casă pentru că radiaţia terestră este alta la noi. Noi trebuie să utilizăm alte mijloace.

Ca la reprezentanţii oricărei civilizaţii, la poporul rus există un mare număr de tradiţii şi obiceiuri consacrate căminului. Totuşi, ele sunt nesistematice, fragmentare, specifice fiecărui loc. De exemplu, pentru construcţie se alege un spaţiu locuit unde alţi oameni au o viaţă bună. Temelia se pune după luna plină. Înainte de muncă lucrătorii se roagă la răsăritul soarelui iar gazda le aduce un pahar de bun augur. Îndată ce s-au pus două rânduri de bârne în partea de jos vine stăpânul cu păhărelul „de temelie". Sub unghiul din faţă, sacru, se îngroapă un bănuţ

de argint „pentru bogăţie”. Sub alte colţuri se pun un petic de blană, o grămăjoară de seminţe şi o bucăţică de tămâie. Casa deja construită cu o figurină în formă de cal ce va respinge duhurile rele. Pe obloane se ciopleşte soarele pentru ca în casă să fie cald şi luminos. Iar potcoava de deasupra uşii se pune ca să aducă fericire.

La alegerea locului pentru construcţia casei alteori se apela la ghicit. Pământul de pe locul ales se acoperă din timp cu scoarţă de stejar. După trei zile se ridică scoarţa în a patra zi se uitau dedesubt. Dacă găseau un păianjen sau o furnică locul era considerat „rău” nepotrivit pentru o locuinţă. Dacă erau acolo viermi sau gândac negru înseamnă că se putea construi o casă. Ghiceau de asemeni cu ajutorul a trei pâinişoare. Întâi trebuiau ţinute în sân şi apoi rostogolite pe rând pe pământ. Dacă se culcau cu coaja în sus toate trei, se considera că locul era benefic. Dacă rămâneau cu coaja în jos, locul era bun de părăsit.

Seminţele înţeleociunii sunt puse în orice credinţă populară. Dar putem a le face să crească omul trebuie să depună nu puţine eforturi.

Omul poate multe

Lumea contemporană s-a modificat în asemenea măsură ca rezultat al progresului ştiinţei şi tehnicii, încât principiile alegerii şi alcătuirii unei locuinţe, pe care ni le-au lăsat înaintaşii, au puţină importanţă în ziua de azi. Pe lângă energia cosmică şi enetrgia Pământului asupra biocâmpului omului şi locuinţei sale acţionează şi radiaţiile electromagnetice de la ustensilele casnice şi contaminările radiative şi de alte noi tipuri, şi construirea iraţională, în masă, a megalopolisurilor. Toate acestea practic nu ne permit să ne folosim de o singură teorie, închegată, a casei armonioase.

Astăzi sunt insuficiente şi mijloacele tradiţionale de determinare a influenţei casei în viaţa şi destinul omului,

nici utilizarea mecanică a cunoştinţelor acumulate de strămoşi. Chiar omul sprijinindu-se pe propria experienţă trebuie să părăsească sau să creeze pentru sine un (mediu) ambient plin de coeziune cu Cosmosul. Eliberat de surplusuri şi reziduuri trebuie să învăţăm să ne ascultăm pe noi înşine. Trebuie să învăţăm să ne încredem în percepţiile noastre difuze şi inconştiente.

Fiind o părticică a Universului omul nu doar adună şi reflectă tot felul de curente de forţă dar este el însuşi un puternic izvor de energie. El poate multe. Fenomenele paranormale sunt cea mai vie confirmare a acestui fapt. Capacitatea de a acţiona asupra oamenilor şi obiectelor de la distanţă, legătura cu locuitorii lumii subtile, nu este nici pe departe o enumerare completă a calităţilor proprii fiecărui om în mai mare sau mai mică măsură. Realizarea unui mare beneficiu a casei este chiar treaba stăpânului ei. Armonia amplasamentului, armonia decorului, a lucrurilor înconjurătoare şi a obiectelor, relaţiile neconflictuale cu cei apropiaţi, cu animalele şi plantele de casă, folosirea inteligentă a particularităţilor istorice ale habitatului generează un sentiment incomparabil de calitate şi bunăstare. Ajungând să înţelegi limba obiectelor, a întâmplărilor şi faptelor petrecute, se întemeiază părerea că toţi oamenii există dintotdeauna, cu toate punctele spaţiului, că viaţa pământească este doar o scânteie din flacăra veşnică.

Din lipsa timpului şi a unui evident interes pentru crearea unei armonii casnice se poate face uz de părerea şi sfaturile specialiştilor. De regulă, aceştia sunt oameni ce posedă o însemnată experienţă, oameni cu o percepţie acută a caleidoscopului forţelor şi câmpurilor. Câteodată un astfel de om nu are măcar nevoie să vă viziteze casă, el îşi poate formula o părere doar bazându-se pe datele oferite de dvs. Şi pe darul său. Este mai interesat ca să-ţi încerci propriile puteri. Întotdeauna este plăcut să descoperi în tine ceva nou şi însemnat.

Pentru început învăţaţi să lucraţi cu crăcana: Ce este crăcana? Înainte oamenii foloseau o baghetă de lemn bifurcată, o nuia obişnuită, de aceea specialiştii se cheamă şi astăzi umblătorii cu nuiaua. Dar rolul nuielei poate fi înlocuit de o vergea simplă de aluminiu, de pildă, de o andrea obişnuită îndoită în unghi drept. Ea trebuie ţinută în mână lejer, fără să o strângem şi în condiţii obişnuite ea rămâne imobilă. Se pot utiliza două cadre câte unul în fiecare mână.

Când omul porneşte în căutarea a ceva, a unui izvor subteran, a unui zăcământ de petrol, a unui minereu, a unei zone beneficiu el se concentrează asupra obiectului căutării sale. Cadrul primeşte impulsul lui bioenergetic şi se transformă în instrumentul explorării. La găsirea obiectului căutat el se activează şi începe să se rotească.

În loc de cadru se poate folosi un inel de aur atârnat de un fir de mătase. El va funcţiona exact la fel – se va mişca când veţi intra în zona în care se găseşte ceea ce căutaţi.

Nu fiecare om este dotat în acest domeniu. Dar fiecare poate învăţa. Este necesar să vă antrenaţi zilnic în concentrarea impulsului naţional şi energetic. Trebuie să vă imaginaţi cum energia curge din mâna dvs. Şi se adună în cadru. Şi o dată cadrul se va activa…

Când succesele în detectarea golurilor şi a cursurilor de apă subterană vor deveni prezente, se va putea mări gradul de complexitate al exerciţiilor. De exemplu, ajungând în locul cunoscut prin natura lui geopatogenă sau descoperind un asemenea loc după semnele caracteristice (după trunchiurile modificate, distorsionate ale copacilor din pădure) trebuie să-l exploraţi de mai multe ori cu cadrul în mâini. Fiind atent la propriile percepţii şi analizând comportamentul cadrului veţi învăţa mai devreme sau mai târziu să detectaţi destul de uşor astfel de zone şi, în general, radiaţiile negative.

Dacă aveţi aptitudini. Speciale sau aţi acumulat o

experienţăde ani. Îndelungaţi, cadrul nu va mai fi necesar în cele din urmă. Acum puteţi la dvs. Acasă să stabiliţi cu exactitate locurile şi obiceiurile care deţin o energetică negativă. Pentru omul ce posedă arta „nuieluşei" e posibil să se simplifice în mod considerabil perceperea fenomenelor legate de aşa numita lume subtilă. Procedeele magice întrebuinţate de el sunt mult mai eficiente, calităţile lui de medium se amplifică de câteva ori.

Şi aşa se poate învăţa cum să detectezi prele negative. Dar zonele cu acţiune pozitivă sunt mai greu de stabilit, pentru aceasta sunt necesare mult mai multe cunoştinţe, experienţă, timp. Acţiunea energiei în zonele de influenţă pozitivă nu este întotdeauna unilaterală şi constantă. Vă pot ajuta să le deosebiţi particularităţile caracteristice semnalate de înaintaşi, cunoaşterea predispoziţiei dvs. Karmice şi astrologice, urmărirea comportamentului animalelor de casă a stării plantelor.

Instruiţi-vă! Vă aşteaptă armonia cu lumea, prosperitatea materială şi spirituală.

LUCRURILE DIN JURUL NOSTRU

Ne gândim sau nu la aceasta, vrem sau nu vrem dar casa fiecărui om este alcătuită după chipul şi asemănarea lui.

Dar ce este aceea casă? În toate credinţele şi învăţăturile este un şimbol al sufletului omenesc. În tălmăcirea viselor, casa înseamnă acelaşi lucru. Casa este reflectarea caracterului şi obiceiurilor omului care trăieşte în ea. Totuşi, ea nu este o simplă oglindă pentru stăpânul său, nu este un observator indiferent. Ea este un organism viu, legat de noi prin curenţi nevăzuţi şi depinde în marea măsură de noi cum se trăieşte în casa noastră.

Dacă omului îi trebuie un refugiu din calea agitaţiei şi răutăţii acestei lumi, casa lui se transformă în ceva asemănător cetăţii cu zăvoare traiiâice, cu obloane solide

la ferestre. Dacă, dimpotrivă, omul iubeşte societatea şi uşile casei sale sunt deschise pentru toţi, nu veţi găsi la el lacăte. În schimb, veţi vedea o cameră de oaspeţi confortabilă în care totul este astfel aranjat pentru ca musafirilor să le fie bine şi plăcut. Dar se întâmplă şi ca omul să pară că nu are nevoie de loc de casă. Nu se preocupă de confort şi apartamentul lui este doar un loc unde se poate dormi şi schimba hainele.

Alteori te duci în vizită şi vezi o mobilă frumoasă, decoraţiuni scumpe, dar nu se ştie de ce nu te simţi bine, vrei să pleci cât mai repede. În alt apartament între piese de mobilier vechi, simple eşti dintr-odată ca acasă, sufletul este uşor şi liber (senin). Totul depinde de gazdă, veţi spune şi veţi avea dreptate. Omul îşi decorează casa, o construieşte şi o menţine. De aceea când intraţi într-un apartament până şi cea mai fugară privire poate să vă spună foarte multe despre proprietarul lui.

Dar ce poate să povestească despre dvs. Propria locuinţă?

Ce ne povesteşte casa despre stăpânul ei

Închipuiţi-vă că v-aţi întâlnit cu un vrăjitor. Îl puteţi ruga să vă dea o casă care să fie ideală pentru dumneavoastră din toate punctele de vedere. Pentru aceasta trebuie să descrieţi viitoarea casă în detaliu – unde se află amplasată, în ce stil arhitectual este construită şi, se-nţelege, cum este decorată în interior.

Puteţi chiar acum să puneţi cartea de-o parte şi să fantazaţi puţin. Cuiva ideală i se va părea o casă singur la curte dar altuia îi va ajunge un modest apartament de bloc. Cineva visează în secret să trăiască în coliba pădurarului pentru a avea deplină libertate, cineva visează să aibă o vilă pe malul Mării Mediterane. Se poate întâmpla şi ca locuinţa ideală pentru om să fie o cetate medievală cu tunuri şi pod rabatabil.

Ce v-aţi ales dvs? O casă în afara oraşului, de exemplu, sau una în centrul oraşului? Dorinţa dvs. De a trăi mai departe de oameni sau dimpotrivă în cea mai mare aglomeraţie vorbeşte despre cât de sociabil este oiţiul. Dacă vă place mai mult arhitectura veche atunci mai degrabă vă veţi decora casa cu modă stil (piese de anticariat). Aceasta indică faptul că aveţi gusturi întrucâtva de modă veche, în schimb preţuiţi soliditatea, trăinicia, frumuseţea. Sunteţi destul de romantic şi vă sunt atât de aproape de suflet idealurile trecutului. Modernitatea nu vă prea convine dar cu ea trebuie să vă împăcaţi.

Fireşte că omul mergând în pas cu vremea, după cum se spune, va prefera în totdeauna stilul modern şi în arhitectură şi în decorarea casei.

Dar se întâmplă şi ca omul să aleagă, de pildă, un aspect exterior modern pentru casa lui dar înăuntru o decorează ca în vechime sau invers. Aceasta este o mărturie a dualităţii sufletului, a contradicţiei dintre ceea ce arătaţi oamenilor din jur şi ce ascundeţi adânc în dvs…

Luxul, oricât ar fi de straniu, nu este îndrăgit de toţi. Fiecăruia îi place să stea pe un divan cu feţe de catifea şi să bea ceai din ceşcuţe de porţelan chinezesc, dar pe departe nu fiecare om va consimţi să trăiască într-un astfel de dbcor mereu. Asceticului, de pildă, îi ajung pe deplin un pat şi o masă, multitudinea de obiecte chiar îl va enerva. Iar oamenii afundaţi în lumea lor interioară, de regulă, acordă puţină atenţie celor ce-i înconjoară, să aibă numai patru pereţi ca să le protejeze solitudinea.

Oamenii cu simţ artistic îşi vor decora casa cu oglinzi şi flecuştele nostime. Precauţii şi bănuitorii nu vor uita să-şi pună o uşă solidă. Oamenii sociabili se vor îngrijii în primul rând de cum şi unde să-şi primească oaspeţii. Cei ocupaţi cu o muncă intelectuală nu vor putea fără un cabinet de lucru aparte.

Cu cât omul are mai multe interese, cu atât mai

multe, câteodată şi neaşteptate vor fi locnirile din casa lui. Camere de oaspeţi, camere pentru copii, cărţi, locuri pentru câine şi pisică, pridvoare şi pivniţe, cămări, scăriţe şi întortocheri, surprize şi spaime, tablouri şi flori, magazii şi curţi interioare – ce din toate acestea aţi dori să aveţi în locuinţa dvs. Ideală? Fiecare detaliu, fiecare mărunţiş care vă vine în gând va fi reflectarea unei trăsături din caracterul dvs., reflectarea sufletului dvs… Şi cu cât lumea dvs. Interioară şi fantezia sunt mai legate, cu atât mai multe amănunte veţi oferi despre casa dvs. Şi despre dvs. Înşivă.

Dacă ar fi să punem această întrebare rudelor şi prietenilor se pot auzi câteodată răspunsuri foarte interesante şi imprevizibile. Se poate întâmpla ca cineva să nu aibă nevoie de loc de casă, omul acesta ar putea trăi sub un muşuroi acoperit cu o frunzuliţă. Iar cineva îl va ruga pe vrăjitor să-i dea nici mai mult nici mai puţin decât un… Ermitaj.

Uitaţi-vă atent la casa dvs. De astăzi. Este departe de cea ideală, şi totuşi… Ce spune despre dvs? Ce aţi reuşit să puneţi în ea din dvs., din propriul dvs. suflet? Vă este plăcut să staţi în ea? Vă simţiţi acasă? Şi dacă nu ce se poate schimba fără să cheltuiţi pentru aceasta eforturi speciale?

Casa locuibilă şi casa nelocuibilă

Fiecare om a observat, pesemne, că atunci când se întoarce acasă după o absenţă îndelungată în apartament domneşte un aer de loc părăsit. Este chiar greu să defineşti această senzaţie. În casă poate fi curat, toate lucrurile sunt la locul lor doar că s-au acoperit de praf, şi cu toate acestea se simte imediat că aici n-a locuit demult nimeni. Ceva dispare când omul îşi părăseşte casa.

Omul însuşi este sursa principală de energie din casă. Parcă el anume conferă viaţa obiectelor neînsufleţite.

El se află în centrul tuturor fluxurilor şi relaţiilor energetice şi le leagă într-un tot unitar prin persoana lui.

Un om puternic din punct de vedere energetic aduce viaţă casei sale. Este capabil să se opună influenţelor negative şi să le intensifice pe cele pozitive spre deosebire de omul slab energetic. Doar se întâmplă şi aşa încât casa să pară nelocuită chiar în prezenţa stăpânului. Mulţi oameni au câmpul slăbit din cauza bolilor, la unii slăbiciunea este condiţionată karmic de la naştere. Apărarea naturală bioenergetică se diminuează şi în timpul stresului sufletesc. Oamenii cu biocâmpul slăbit pot fi supuşi unor acţiuni energetice nefaste din partea propriei case. Pentru ei este cu deosebire important să aibă o casă curată energetic şi să fie o protecţie eficientă.

Apărarea este menirea principală a casei. Dar în afară de asta casa este capabilă să-şi susţină proprietarul să-l ajute şi să-i dea putere. Şi pentru ca ea să devină prietena şi ajutătorul dvs. Nu trebuie chiar atât de mult. Puteţi să o faceţi altfel dacă doriţi.

Întâi de toate trebuie să vă iubiţi casa. Am auzit o dată povestea unei femei care a fost nevoită să se mute într-un apartament care nu-i plăcea, întrucât împrejurările vieţii au obligat-o să se grăbească cu schimbul de locuinţă. Din primele zile s-a dovedit că noua locuinţă a păstrat foarte mult din aura grea, întunecată a foştilor stăpâni, care după cum se părea erau foarte puternici energetic. Nopţile nu putea să rămână singură că o cuprindea o teamă fără motiv, avea coşmaruri grozave. În casă i se părea mereu că simte prezenţa cuiva şi chiar pereţii se strângeau, se mişcau înspre ea de parcă ar fi vrut ca să o expulzeze pe nedorita stăpână. Neavând altă alegere a trebuit să se acomodeze cu situaţia de fapt. În decursul unui an întreg a făcut în mod regulat o purificare energetică a apartamentului învingându-şi groaza şi starea depresivă pe care i-o provocau acei pereţi. În cele din urmă eforturile ei au fost răsplătite. Tot ce era întunecat şi

înspăimântător a dispărut din apartament pentru totdeauna, în cămin s-a mutat bucătăria. Acea femeie n-a apelat la serviciile cuiva. Ea însămi avea un caracter vesel, plăcut, iubea foarte mult viaţa şi după cum povestea despre sine resimţea toate obiectele din jur ca fiind vii, răspunzând la bine cu bine, la rău cu rău. Propria ei energetică putea în consecinţă să facă minuni cu obiectele neînsufleţite.

Biocâmpul apartamentului în care locuiesc oamenii buni, veseli, este de regulă curat şi bine echilibrat. Înţelepciunea indiană spune: „Ocoleşte acele familii care trăiesc în corturi". Enervarea, răutatea, mânia, depresia distrug potenţialul bioenergetic pozitiv al omului şi în cele din urmă influenţează echilibrul energetic al casei în care trăieşte. Fiţi convinşi, dacă aţi luat într-o stare de spirit proastă un obiect, oricare ar fi el, chiar şi un ceainic, ceaiul pregătit de dvs. Conţine deja în el o părticică din iritarea sau tristeţea dvs. Mergând în vizită la nişte oameni care pot ţipa unii la alţii în prezenţa dvs., nu numai că vă stricaţi buna dispoziţie dar mai şi luaţi cu dvs. În propriul biocâmp o sămânţă de scandal. Necazurile altora pot fi contagioase ca şi o boală. Este mai bine să evitaţi de a vă întâlni cu oameni care nu vă plac. Este de asemeni interzis să vă împărtăşiţi planurile celor care ar putea să vă invidieze şi să vă dorească nereuşita.

Ce face totuşi o casă cu adevărat locuibilă?

Există apartamente ce amintesc de muzee – în ele domneşte o ordine ideală, mobila arată de parcă numai ce a venit de la magazin, fiecare lucru este la locul lui, totul străluceşte, te minunezi. Dar se poate trăi într-un muzeu? E frumos, fără – îndoială, dar ţi-e teamă să te aşezi a doua oară pe pat ca să nu şifonezi cuvertura, sau să iei o carte din raft ca să nu deranjezi alinierea riguroasă a cotoarelor. Şi dacă este să-i primeşti pe stăpânii unui astfel de apartament se poate observa că ei înşişi nu se simt în largul lor. În apartament, ca şi la muzeu se percepe o

anume atmosferă care nu permite relaxarea şi nu te lasă să-ţi vezi în pace de treburi. Să te ferească Dumnezeu să faci mizerie!

În apartamentul în care oamenii chiar trăiesc, domneşte întotdeauna o oarecare dezordine. Când lucrurile sunt folosite şi nu doar privite cu încântare, ele trebuie să se găsească la îndemână şi nu într-un loc distribuit cu stricteţe. O împletitură neterminată poate fi abandonată pe speteaza unui divan, cărţile pot fi aşezate pe masă într-un vraf neglijent, pe podea pot sta aruncate jucării de copii şi camera să nu arate deloc dezordonat. Dimpotrivă, se vede imediat că aici trăiesc oameni activi care lucrează şi se odihnesc cu plăcere. De obicei, anume în aceste case îţi face plăcere să vii în vizită. Chiar şi când stăpânii nu vă acordă întreaga lor atenţie, spală vasele, de pildă, sau termină vreo treabă neîncheiată, poţi să stai liniştit singur să te joci cu pisoiul. Este plăcut să fii într-o astfel de casă, să-i respiri aerul.

Râu e când omul nu-şi iubeşte casa. E rău când omul nu are ce să facă acasă. Dacă face doar curat, mănâncă sau găteşte şi în timpul acesta se plictiseşte şi vrea să plece undeva, casa îşi pierde cu timpul tot confortul şi căldura, îşi pierde legătura cu stăpânul ei, devine nelocuibilă. Dar ce-i de făcut veţi întreba? Cum să te forţezi să-ţi iubeşti casa dacă nu te simţi bine în ea, nu-ţi place patul, te irită mobilierul?

Răspunsul la această întrebare este simplu, dacă aveţi destulă răbdare şi perseverenţă.

Ocupaţi-vă de casa dvs. Fără să mai amânaţi.

Totul este în mâinile dvs. Dacă într-adevăr vreţi să aveţi o casă unde să vă fie drag să locuiţi, faceţi câteva eforturi şi veţi fi răsplătit însutit.

Un biocâmp favorabil

Prima întrebare pentru oricine: cât de benefic este

apartamentul prin sine însuşi în plan energetic? Există în el zone patogene şi nu este cumva amplasat într-un loc nefavorabil?

Nu trebuie să vă neliniştiţi prea mult pe această temă dacă trăiţi într-o casă veche, în secolul al XIX-lea încă se ştia unde se poate şi unde este interzis să construieşti o locuinţă. Totuşi, multele generaţii de oameni trăind în casă înaintea dvs. Şi-au adus contribuţia la câmpul energetic general. Sarcina dvs. În esenţă va fi aceea de a purifica spaţiul pentru dvs., de a-l amenaja pentru propria dvs. Familie.

Nu vreau să spun că fiecare apartament dintr-o casă veche este din capul locului benefică energetic. Dar dacă în ea au trecut deja oameni, chiar ei au putut îmbunătăţi sau înrăutăţi potenţialul ei real.

Zonele geopatogene periculoase nu sunt mari ca suprafaţă şi nu au o influenţă negativă asupra omului dacă nu se află în ele timp îndelungat.

Numai omul însuşi, acţiunea lui, karma lui pot crea condiţii insuportabile sau dimpotrivă favorabile pentru traiul din casă. Dacă până la dvs. Au locuit oameni prosperi, liniştiţi, prietenoşi, biocâmpul trebuie să rămână curat şi echilibrat.

Dacă însă aici a suferit cineva intens şi multă vreme el a lăsat o urmă neagră. Dacă şi mai rău, o sinucidere sau o crimă a avut loc în casă ele distrug complet echilibrul energetic construit şi acolo se pot instala orice fel de lucruri, până şi fantome. Amprenta tragediei rămâne nu doar în casă, ci şi pe lucrurile ce au aparţinut defunctului.

Astfel stau lucrurile cu casele noi şi cu apartamentele în care nu a locuit încă nimeni. Virtutea lor constă tocmai în aceea că sunt curate energetic şi oamenii care se mută în ele pot organiza spaţiul imediat după gustul lor. În schimb, ele se construiesc fără a lua în considerare dacă locul este benefic sau malefic. Din fericire, locurile cu adevărat neprielnice pentru om ca şi zonele cu anomalii nu

sunt atât de multe pe Pământ. De acum, dacă vi se pare că apartamentul dvs. Nu este din punct de vedere energetic foarte bun nu merită să vă grăbiţi să-l schimbaţi cu altul. Are sens să încercaţi să o scoateţi la capăt cu nenorocul prin mijloace proprii.

Puteţi să schimbaţi în mod autonom condiţiile constituite în folosul dvs. Dacă sunteţi un om puternic energetic, activ. Dacă nu vă simţiţi îndeajuns de puternic vă pot ajuta membrii familiei dvs. Prietenii, poate preotul. Totuşi, înainte de trece la orice fel de modificări, încercaţi să înţelegeţi mai în detaliu de ce tocmai dvs. Vă simţiţi prost şi neconfortabil în propria casă. Se poate întâmpla că apartamentul nu are nimic de-a face. Dacă vă simţiţi singur, dacă suferiţi din cauza pierderii celor apropiaţi sau a omului iubit, sau vă apasă în general nereuşita propriei dvs. Vieţi, lipsa unei munci interesante, a banilor, niciun fel de transformări din casă nu vă vor fi de ajutor. Dimpotrivă, puteţi aduce în casă un asemenea lucru încât va strica şi mai mult situaţia.

Mi s-a povestit o istorie foarte interesantă chiar pe această temă. Într-o familie în care fiica era majoră deja, relaţiile erau de departe nu cele mai bune. Tatăl bea, adesea lipsea nopţile. Mama a încercat la început să acţioneze prin muncă şi lămurire, se certa cu el, apoi s-a apucat şi ea de băut de necaz. În casă era trist, mohorât, se instalase o atmosferă apăsătoare şi fata nu mai voia să se întoarcă acasă după serviciu. Stătea până târziu, la o prietenă numai să nu vadă toate astea. Dar o dată a stat de vorbă cu mama de la suflet la suflet şi au hotărât să aducă în casă, cumva, (confortul) pacea domestică. Au făcut împreună schimbări de decor, au pus perdele noi şi fata a adus acasă un ghiveci cu o floare pe jumătate uscată găsită lângă containerele de gunoi. Au început să se ocupe de ea, s-o îngrijească. După un timp, planta şi-a revenit, a înverzit şi chiar a înflorit. Se părea că este un semn bun. Totuşi, atmosfera din casă s-a înrăutăţit considerabil. Tatăl a

început să se îmbete criţă, după care a şi plecat de tot de acasă. Toate eforturile s-au dus pe copcă, mama a căzut în disperare.

Una dintre prietene i-a dat fetei un sfat, să se adreseze unei băbuţe – ghicitoare. Poate i-au deocheat familia sau cine ştie ce alte lucruri necurate. Aceea a ascultat povestea fetei şi i-a cerut să-i descrie apartamentul. Când îi spunea unde se află mobilele, ghicitoarea a văzut locul în care se afla sursa de energie negativă. Era bucătăria. Atunci a rugat-o să-i vorbească detaliat despre toate obiectele care se aflau în bucătărie. Şi lucrul duşmănos pentru casă s-a dovedit a fi nu bufetul de bucătărie şi nu masa ci chiar acea floare pe care o îngrijeam cu atâta atenţie. Băbuţa a sfătuit-o să o distrugă fără-ntârziere. Floarea, după spusele ei, adunase şi absorbise toată forţa malefică strânsă deja în casă şi începuse s-o producă, amplificând de câteva ori nefericirea familiei.

Ea a sfătuit-o să ardă planta iar cenuşa s-o îngroape. Seara târziu, jenându-se de vecini, mama şi fiica au dus planta pe un maidan din spatele casei şi au aprins un mic foc din resturile care se aflau pe acolo. Au ars complet toate: şi hârtia, şi bucăţelele de lemn, şi cartonul dar floarea era neatinsă. Femeile au înţeţit focul iar şi iar. În cele din urmă le-a apucat groaza, toţii ardea în afară de floare! Nu departe de ele meşterea la maşină şoferul vecinului. Intrigat, s-a apropiat să vadă ce fac ele acolo, a zâmbit sceptic şi s-a oferit să le ajute. Au turnat benzină peste floare, i-au dat foc… şi iar niciun rezultat! Şoferului i-a pierit zâmbetul. Le-a rugat pe femei să se dea într-o parte şi a amenajat cu mijloacele aflate la îndemână o mică explozie. Numai aşa a reuşit să distrugă planta aducătoare de ghinion. Femeile, speriate, au săpat pe urmă pe maidan o bucată bună de pământ, ca să nu rămână cumva rea urmă de cenuşă.

După aceasta, viaţa lor de familie chiar dacă nu s-a

aranjat, a luat în orice caz un curs obişnuit. Tatăl s-a întors acasă şi beţiile lui serioase au luat sfârşit. În casă atmosfera a devenit mai liniştită şi mai plăcută.

Floarea aceasta, în fapt, nu a fost cu nimic vinovată. Ea ar fi putut să joace şi un rol cu totul opus. Dacă ar fi fost adusă într-o casă armonioasă ar fi putut deveni ajutorul şi protectorul acelei case. De vină au fost stăpânii. Nevoia lor bruscă de a face ordine în casă, de a se preocupa de ceva sau de cineva a fost dictată de zădărnicia vieţii lor, de dorinţa de a se separa de propria nereuşită. Ca efect, floarea s-a transformat într-un duşman începând să concentreze şi să emită energie negativă.

De aceea, dacă aveţi o stare de disconfort nu vă grăbiţi să aduceţi în casă amulete şi talismane, să atârnaţi imagini (poze) magice, să schimbaţi mobilierul sau să vă luaţi un câine. Toate acestea se pot dovedi chiar dăunătoare în anumite condiţii. Înainte de toate este necesar să vă clarificaţi motivele disconfortului dvs.

Dar să presupunem că viaţa personală şi viaţa socială sunt mai mult sau mai puţin în regulă şi numai acasă începeţi să resimţiţi dintr-odată o oarecare apăsare, o indispoziţie. Dormiţi prost noaptea, aveţi coşmaruri. În apartament se simte uneori prezenţa cuiva, în colţurile dinspre tavan parcă se îngroaşă umbrele şi vă este cam urât să ieşiţi din camera luminoasă în coridorul întunecos. Vă enervaţi din nimicuri, simţiţi o presiune. Pereţii vă apasă şi vă vine aşa să plecaţi undeva sau să vă chemaţi pe cineva în vizită. Dar şi musafirii vin la dvs. Fără plăcere şi mereu se grăbesc nu se ştie de ce să plece. Ieşind din casă respiraţi în sfârşit din plin şi vă simţiţi ceva mai bine.

Toate acestea indică faptul că în apartamentul dvs. S-a instalat o atmosferă nocivă. Dacă starea de disconfort nu este cauzată de atitudinea dvs. Faţă de cineva din casă şi dvs. Înşivă sunteţi liniştit şi iubitor de viaţă înseamnă că de acest disconfort se face vinovat într-adevăr apartamentul.

Este foarte dificil să verificaţi singur în ce măsură

locul pe care este construită casa dvs. Este favorabil. Pentru aceasta se cere un specialist, un clarvăzător, un om cu darul „nuieluşei”. La fel de greu este să detectaţi dacă apartamentul este în zonă patogenă. Nu orice om are aptitudini dezvoltate în direcţia „nuieluşei”. În afară de această casă sunt multe interferenţe care deformează „reacţia nuieluşei”. Aceste perturbări pot veni pe liniile de înaltă tensiune ce se găsesc lângă casă şi de la aparatura electrocasnică. De aceea, dacă apar dubii serioase este mai bine să apelaţi la ajutorul unui specialist.

Tuturor le este cunoscut specialistul domestic pe probleme de zonă patogenă, pisica, dar nici ea nu poate întotdeauna indica adevărul. Pisicilor le place să stea în locuri ce radiază energie negativă în aceeaşi serie fiind şi zonele patogene. Este bine dacă pisica dvs. Doarme în pat, la picioarele dvs., şi nu la cap. Dar când pisica este foarte ataşată de stăpânul ei preferă să doarmă la pieptul lui sau şi mai şi pe capul lui indiferent de repartiţia zonei patogene. De aceea lăsând la o parte specialiştii să vorbim despre ce se poate face de unul singur pentru ameliorarea mediului

Pentru început aşezaţi-vă în locul dvs. preferat în care staţi de obicei şi uitaţi-vă atent, fără grabă, în jur. Toate obiectele care vă cad sub ochi vă sunt plăcute? Simţiţi armonia în aranjamentul casei?

Omul trebuie să se înconjoare de lucruri care provoacă bună dispoziţie îmbunătăţind prin aceasta echilibrul bioenergeticii. Acestea sunt, desigur, în primul rând, lucrurile preferate. Nu are importanţă dacă fotoliul în care vă simţiţi atât de confortabil s-a învechit de mult şi este gata să se dezmembreze. Nu are sens să vă grăbiţi la magazin după unul nou.

Poate că merită să vă faceţi puţin de lucru, să-i schimbaţi tapiţeria, să-i strângeţi arcurile şi să păstraţi un vechi prieten. Acest fotoliu s-a obişnuit cu dvs. Tot aşa cum v-aţi obişnuit dvs. Cu el. De fiecare dată când aşezându-vă

aţi simţit plăcere şi v-aţi relaxat, el a absorbit impulsul dvs. Energetic pozitiv. Şi de fiecare dată vă ajută să vă destindeţi să vă odihniţi şi chiar să căpătaţi mai multă încredere în viaţă. El vă dă puterea pe care niciodată nu veţi primi-o din altă parte, dintr-un loc de şezut neîndrăgit. Şi el vă iubeşte.

Desigur, odată şi-odată fotoliul dvs. Totuşi se va desface. Să încercaţi atunci să faceşi rost în locul lui, de unul la fel sau foarte asemănător pentru a vă *fi* mai uşor să vă acomodaţi cu el.

Fiecare obiect pe care îl vedeţi trebuie să vă bucure, fie el o piesă de mobilier sau o vază, un tablou pe perete, veselă sau desenul din tapet. Este foarte important pentru starea energetică generală.

Bucuria îi dă omului putere, iritarea i-o ia. Nu trebuie să ţineţi în casă lucruri care vă indispun sau nu vă plac. În orice caz aceste lucruri să nu vă cadă mereu sub ochi.

N-aş vrea să vorbesc de rău aparatura electrocasnică, ea ne uşurează considerabil viaţa, noi ne obişnuim cu ea şi ne vine greu să ne descurcăm fără ea câteodată. Practic, nu se poate. Dar din păcate, toate, până şi un bec obişnuit, o influenţă proastă asupra omului. Pe lângă propria radiaţie energetică, străină şi nocivă bioenergiei omului, ea urmează un câmp ce atrage energia negativă.

Omul însă îşi economiseşte timpul, apoi mai este şi leneş… Desigur nu vă provoc să renunţaţi la aparatura electrică. Nu este posibil. Dar este necesar să-i limitaţi utilizarea. Influenţa aparatelor de iluminat se diminuează cu lustre şi abajururi, care barează drumul radiaţiilor nefaste. Toate celelalte aparate trebuie puse în funcţionare numai în măsura în care acest lucru este inevitabil.

Influenţa negativă a ustensilelor electrocasnice este atenuată de multe plante de interior, ca de pildă cactusul, şi de animale. Neapărat să fiţi atent la aşezarea mobilierului din casa dvs., la colţurile camerelor. Nu stau

pe undeva lucruri inutile sau dimpotrivă nu se întâlneşte un loc gol, pustiu?

Într-unul din apartamentele în care am trăit odată, în salon, erau două divane aşezate în unghi drept astfel încât să încapă între ele o masă rotundă, în cameră este foarte spaţios dar am observat că atunci când stăteam pe divan cu faţa spre uşi îmi venea să fac schimbări în aşezarea mobilei. Când mă aşezam pe alt divan şi aveam sub ochi rafturile cu cărţi nu-mi trebuia nicio reaşezare.

Căzând pe gânduri am înţeles că mă deranja colţul gol de lângă uşa din cameră. Doi pereţi erau acoperiţi cu rafturi de cărţi pe al treilea deasupra divanului era atârnat un tablou, pe al patrulea se afla fereastra cu ghivecele de flori şi numai acest colţ de la uşă rămânea pustiu şi deranja privirea. Am agăţat acolo o mică acuarelă şi nu mi-a mai trebuit nicio mutare.

Tot ce este în casă trebuie să bucure ochiul, totul trebuie să fie armonios. Aceasta este prima condiţie pentru realizarea unui câmp energetic benefic. În orice colţ v-aţi uita nu trebuie să vedeţi acolo vreo vechitură sau vreun obiect care să stea fără niciun ţel. Armonia este constituită nu numai din frumuseţea lucrurilor dar şi din funcţionalitatea lor. Fiecare lucru din casă trebuie să muncească adică să-şi îndeplinească funcţia. Dacă în cameră se află un scaun pe care nu stă nimeni niciodată acest scaun va strica armonia, vă va enerva în subconştient. De aceea, la aşezarea mobilierului şi la largerea locului pentru decoraţiuni este obligatoriu să luaţi în considerare funcţionalitatea fiecărui obiect. Tot ceea ce nu folosiţi în mod constant trebuie luat din raza vederii sau pus într-un loc în care prezenţa acestui obiect va fi îndreptăţită. De exemplu, se poate decora bucătăria cu o tavă veche originală de gătit păsări şi chiar de n-o veţi folosi vreodată, la bucătărie va arăta mult mai rezonabil decât în sufragerie, oricât ar fi ea de frumoasă. Şi aşa să faceţi cu fiecare mărunţiş. Casa dvs. Este un organism viu,

orice obiect din ea este o parte a acestui organism. Fiecare parte trebuie să muncească. Aceasta este posibil dacă le veţi ajuta pe toate să se aşeze într-un sistem închegat. Doar centrul acestui organism sunteţi chiar dvs.

Verificaţi în ce măsură se îmbină între ele obiectele cele mai diferite din apartament. Se potriveşte culoarea perdelelor cu cea a tapetului şi a tapiţeriei mobilierului? Se armonizează vaza grea cu bibelourile absoluţe de sticlă de alături?

S-ar putea să nu conştientizaţi ce anume din jurul dvs., inobservabil, vă enervează, creând disconfort. Dar absenţa armoniei din casă are o acţiune inevitabilă asupra stăpânului.

Abundenţa de lucruri îl sufocă pe om în subconţtient. Străduiţi-vă să nu adunaţi la un loc prea multe obiecte de acelaşi tip – tablouri, bibelouri sau vase scumpe în cazul în care nu le colecţionaţi. Chiar dacă iubiţi foarte mult, de pildă, cristalul nu are niciun rost să expuneţi tot ce aveţi. Mai bine aşezaţi într-un loc la vedere o vază şi din timp în timp schimbaţi-o cu alta iar restul să-l ţineţi în spatele unor uşi închise. Un singur obiect frumos atrage mai multă atenţie. Este mai uşor să-i vezi toate detaliile, să-l admiri, să-l încarci cu energia ta pozitivă, energia unei atitudini binevoitoare faţă de el. Dacă alături sunt alte cinci la fel atenţia se dispersează iar cu ea şi energia.

Acelaşi lucru se poate spune despre aranjamentul cromatic al casei. Prea multe culorii vii în decor – perdele, tapet, cuverturi, carpete şi altele, acţionează nefast asupra omului agitându-l şi obosindu-l. Sunt mult mai bune nişte culori potolite, solare şi pe fundalul lor o pată – două de culoare vie.

Va trebui să acordaţi atenţie şi gradului de confort al traiului dvs. Facem câteodată o mulţime de mişcări inutile care ne iau din forţe numai pentru că nu ne-am gândit puţin cum să aşezăm mobila în cameră sau vesela pe rafturi la bucătărie. Un mic exemplu – adesea telefonul

nostru se află într-un colţ, cartea de telefoane în alt colţ şi pixul în altul. Şi de fiecare dată când trebuie să notăm ceva îi spunem celui de la telefon: „Aşteaptă o secundă şi apoi căutăm câte o jumătate de oră o bucată de hârtie şi un creion… Oare este atât de greu să ne organizăm traiul astfel încât toate cele trebuincioase să fie mereu la îndemână iar de lucrurile inutile să nu ne împiedicăm mereu? De ce nu facem asta oare? Ne mişcăm încoace şi-ncolo în casă când ne trebuie ceva, ne lovim de colţuri, ne cade vesela din mână, pierdem timpul, ne enervăm, obosim…

Orice cameră din casă se poate împărţi în zone funcţionale şi poate transforma prin aceasta o încăpere în mai multe. Nu mulţi îşi pot permite să aibă un birou sau un dormitor separat. Se poate însă aşeza mobila în aşa fel încât să fie birou într-un colţ iar în celălalt dormitor. Într-o jumătate a bucătăriei se poate găti, în cealaltă se poate mânca. Fiecare asemenea zonă se poate amenaja într-un mod specific adunând în perimetrul ei piese de mobilier şi ustensile casnice indispensabile ei.

În camerele împărţite pe zone funcţionale este mult mai confortabil să trăieşti şi mult mai uşor să faci curat. Şi dezordinea este mai puţină în ele. Vă primiţi musafirii de pildă în partea de zi a camerei şi veţi avea de curăţat numai aici, iar restul va rămâne curat. După ce aţi lucrat la birou, numai biroul va trebui ordonat. Iar ordinea în casă nu este mai puţin importantă decât armonia şi confortul. Unul din scriitorii ruşi spunea că ordinea de pe masa de scris ordonează şi gândirea. Este cu totul adevărat. O cameră intimă, vie, curată, acţionează asupra omului în modul cel mai favorabil. Îl ajută şi să se odihnească şi să lucreze.

Şi aşa, armonia, confortul şi ordinea, iată cele trei balene pe care se sprijină echilibrul energetic pozitive. Este ceea ce îi stă în puteri fiecărui om să creeze în casa lui folosindu-se de acele lucruri pe care le deţine. Trebuie

doar să priviţi în jur, să vă gândiţi puţin şi să cheltuiţi ceva timp.

Nimeni în afară de propriul stăpân nu va putea să insufle casei o respiraţie vie, să stabilească o interrelaţie energetică corectă între lucruri şi oameni. Amintiţi-vă, tot ce faceţi în casa dvs. Cu dorinţa de a o îmbunătăţi are un ecou sigur, chiar dacă nu imediat observabil. Fiecare atingere iubitoare, grijulie a unui obiect neînsufleţit, chiar şi un gând bun despre el, îi transmite o parte din energia dvs. Pozitivă, din bunătatea dvs. Acest obiect devine cu timpul chiar *al dvs.* Şi începe să lucreze pentru dvs. El vă întoarce ceea ce i-aţi dat. Încercaţi şi veţi vedea.

Vă iubesc lucrurile?

„Nu mă iubesc lucrurile. Mobila îmi cere cu insistenţă să o proptesc cu bucăţile de lemn. Un oarecare scaun lăcuit m-a muşcat chiar. Cu plapuma am întotdeauna relaţii complicate. Supa care mi se pune în farfurie nu se răceşte niciodată. Parcă vreo drăcie de monedă sau buton pică de pe masă, se rostogoleşte de obicei sub o mobilă greu de deplasat. Mă târăsc pe podea şi ridicând capul văd că bufetul râde…”

Este un citat din romanul lui Iuri Oleşa care se numeşte „Invidia”. Mi se pare o ilustrare excelentă pe tema relaţiei dintre oameni şi lucruri. Cuvintele le spune eroul principal în numele căruia este scris romanul şi care este un invidios. Scriitorul a intuit foarte bine – pe un astfel de om nu-l pot iubi lucrurile. El însuşi nu iubeşte pe nimeni şi nimic în această lume. De aceea el nu are noroc niciodată. Nu-i rămâne decât să-i invidieze pe alţii, pe cei care merg prin viaţă uşor şi vesel având un comportament binevoitor faţă de lumea înconjurătoare.

Dar pe dvs., vă iubesc lucrurile? Vă ajută ele să trăiţi sau dimpotrivă vă încurcă?

Lucrurile pot fi atât prieteni cât şi duşmani. Totul

depinde de relaţia voastră cu ele. Vorbesc mult despre relaţia bună, iubitoare pentru că este foarte importantă. Trebuie să înveţi să ai o astfel de atitudine faţă de lucruri şi oameni. „Aminteşte-ţi că bucuria este o forţă de neînvins spun hinduşii – tristeţea şi negativismul vor distruge orice lucru de care te apuci. Învinge iubind şi le vei învinge pe toate. Caută cu bucurie şi toate-ţi vor răspunde”. Bucuria şi iubirea ne duc înspre unirea cu oamenii şi, în consecinţă, cu Universul întreg.

Dar, deocamdată, nu vorbim despre Univers ci despre ceea ce se află la îndemâna noastră. Această regulă funcţionează şi în viaţa de fiecare zi.

Mulţi dintre cei care au acasă ghivece cu flori ştiu că dacă măcar o dată pe zi le vorbeşte preferatelor tale, le spui măcar o vorbă bună florile vor creşte mai bine. Exact aşa reacţionează la o atitudine binevoitoare obiectele neînsufleţite. Diferitele aparate vor lucra mai cu nădejde şi se vor strica mai rar dacă, utilizându-le, le veţi mulţumi pentru bunele servicii. Desigur râşniţa dvs. Nu vă va auzi. Dar sentimentul cu care o apucaţi, energia dvs. O încarcă creând în jurul ei un câmp energetic pozitiv. Nu vă sfiiţi să vă iubiţi lucrurile. Nu vă jenaţi să le sorbiţi. Puteţi s-o faceţi şi în gând, cel mai important lucru este ca gândul dvs, sentimentul dvs. Să fie sincere.

Poate că nu foarte curând dar veţi observa cum se modifică relaţiile dvs. Până şi cu propria mobilă. Şi nu are importanţă că această mobilă este veche şi cam deşelată şi aţi fi vrut de mult s-o schimbaţi cu alta. Dacă nu aveţi această posibilitate străduiţi-vă să îndrăgiţi ceea ce deja aveţi.

Cum să faci asta, veţi întreba, dacă nici nu-ţi vine să te uiţi la afurisitul acesta de dulap, dar să-l mai şi iubeşti? Ocupaţi-vă pur şi simplu de el! Puteţi să-l revopsiţi sau să-l lăcuiţi din nou. Îl puteţi pune într-un loc unde nu vă sare în ochi. Lângă el puteţi amplasa o mobilă care să se potrivească după stil, culoare şi în combinaţie cu ea va

arăta considerabil mai bine. În cel mai rău caz puteţi lipi pe el un afiş colorat – nu ezitaţi să experimentaţi! – şi pune deasupra un ghiveci cu o floare luxuriantă. Întotdeauna se poate inventa ceva pentru a schimba aspectul unui obiect care nu vă place.

Există un adevăr simplu. Omul se ataşează în final de orice fiinţă sau obiect de care a trebuit să se preocupe. Să presupunem că aţi adus acasă un pui de animal şi puiul s-a îmbolnăvit. Vindecându-l, îl veţi iubi cu mult mai tare decât dacă ar fi crescut sănătos şi vesel şi totul ar fi fost în ordine cu el. Cu obiectele neînsufleţite lucrurile stau desigur altcumva dar în esenţă este la fel. Ocupându-vă de un lucru, tratându-l cu simpatie constituiţi în jurul lui un câmp propriu, îl încărcaţi. Şi de fiecare dată atingându-l, veţi primi un impuls pozitiv chiar dacă nu veţi observa aceasta. Spre dvs. Se va întoarce propria energie.

Mai mult decât atât, ca în cazul cu floarea despre care am povestit deja, în chip asemănător un obiect încărcat va primi şi amplifica biocurenţii întregului apartament. Şi este mai bine ca încărcătura să fie pozitivă şi biocurenţii pozitivi.

Sunt cunoscute cazurile în care astfel de obiecte ce posedă un potenţial intens pozitiv, au influenţat viaţa şi soarta oamenilor aducând reuşita. Cel mai des acestea sunt talismanele – pietre preţioase sau nişte obiecte mărunte de tipul pietricelei sau al figurinei animaliere. Mulţi dintre noi au, sau au avut asemenea obiecte şi le-am luat pentru noroc, plecând la examen sau la o altă treabă dificilă. Şi nu este o superstiţie, ele într-adevăr aduc succesul. Dacă în apartament se află un astfel de obiect, protectorul casei se poate spune cu siguranţă că el va menţine mereu echilibrul energetic în deplină regulă.

În familia gazdei mele se păstra o veche râşniţă de cafea fabricată încă în secolul al XIX-lea. Era transmisă din generaţie în generaţie şi nu era piesă de muzeu, se folosea adesea. Aşa a supravieţuit până în zilele noastre şi

reprezentanţii succesivi ai familiei erau foarte mândri de ea. Niciunul dintre ei, desigur, nu bănuia că o râşniţă obişnuită de metal poate avea o însemnătate deosebită pentru viaţa familiei. Şi, la un moment dat, i-i s-a propus s-o vândă. Cumpărătorul colecţiona antichităţi şi suma oferită nu era mică.

Membrii familiei s-au sfătuit şi au hotărât să vândă râşniţa. Desigur, le părea rău să se despartă de obiectul îndrăgit dar atunci aveau mare nevoie de bani. Dar nimeni nu putea să-şi închipuie ce urma să se întâmple.

Întâi s-a îmbolnăvit bunica (în fapt chiar ei îi aparţinea râşniţa). Banii primiţi pentru râşniţă s-au cheltuit fireşte cu medicamentele pentru plata infirmierei. Apoi într-un mod neclar în familie au început certurile. Toţi au devenit irascibili, fără rabotare, liniştea s-a dus. Efectul s-a prapogat asupra muncii membrilor mai tineri ai familiei. După un an soţul şi soţia se aflau în pragul divorţului.

Capul familiei, aceeaşi bunică, suferea mult, a încercat mult să-i împace pe tineri, măcar de dragul copiilor şi treptat relaţiile dintre ei s-au restabilit, pacea s-a reinstalat. Totuşi, din casă a plecat pentru totdeauna un sentiment special de încredere şi apropiere, de intimitate a căminului. Bunica amintindu-şi de ce au pornit toate a înţeles singură că de vină fusese vânzarea râşniţei. Tinerii, este adevărat, n-au crezut-o, au luat-o în râs. Şi nici râşniţa nu mai putea fi recuperată…

Alteori o jucărie comună poate deveni mascota casei sau a copilului dvs. Puterea dragostei, cu deosebire puterea dragostei de copil – doar pentru copil jucăria este vie! – este într-adevăr capabilă de minuni.

Clarvăzătorul şi prezicătorul rus Daniil Andreev, în cartea „Trandafirul Lumii” povesteşte despre viziunile sale din existenţa de după moarte a oamenilor. După spusele lui se pare că dreptul de a exista nu este doar al organismelor vii. Într-unul dintre pelerinajele sale spirituale el a văzut

un paradis al… jucăriilor. Obişnuitele jucării pentru copii, atât de tandru iubite încât cu ele se doarme îmbrăţişat şi sunt hrănite cu linguriţa, primesc atât de multă energie pură, iubitoare, că după încetarea existenţei lor fizice devin undeva, acolo în ceruri, organisme vii! Nu ştiu, eu însumi nu am văzut aşa ceva. Dar cred cu drag că ele continuă să trăiască undeva, aceste întruchipări naive, înduioşătoare, minunate, ale iubirii de copil. Ele sunt concentrate din cea mai pură energie pozitivă.

De aceea nu vă grăbiţi să aruncaţi o jucărie stricată dacă copilul dvs. Este legat de ea. Veche şi urâtă după trecerea dvs., ea îl apără şi îl protejează pe copilul dvs., plătindu-i dragostea cu dragoste, are pentru el rolul talismanului.

Este mai bine dacă viitorul talismanului ajunge în casă, să zicem aşa, de pe raftul magazinului fără să aibă un proprietar anterior. Atunci nu trebuie să fie curăţat de energetica altcuiva şi devine al nostru de la bun început.

Când ni se propune să agăţăm în apartament o poză magică, facem rost de o amuletă sau, ca în doctrina Phen – Shui, de „muzica vântului" ni se propune, de fapt, să aducem în casă un obiect care va juca rolul acumulatorului de energie pozitivă. Dar orice amuletă de acest tip este înainte de toate purtătoarea încărcătirii energetice a omului care a realizat-o. De unde putem şti cu ce gânduri şi sentimente a făcut-o? Magia este un lucru cu două tăişuri. Încărcătura pusă în obiect va fi cea care va funcţiona.

Înainte, când nu existau linii de producţie şi totul era manufacturat obiectele erau preţuite nu doar pentru măiestria lucrului. „Este făcut cu suflet", „meşterul a pus suflet" aşa se spunea despre obiectele foarte reuşite. Şi era cu totul adevărat. Dar nu trebuie să îi neapărat meşter pentru a şti să „pui suflet" într-un obiect neînsufleţit. De aceea, cea mai bună „amuletă" sunt propriile dvs. Mâini, şi cea mai eficientă magie – atitudinea dvs. Faţă de lucruri.

Cadouri şi lucruri găsite

Ceea ce se găseşte în casa dvs. este patrimoniul dvs… El conţine deja pecetea stăpânului sau într-un fel sau altul participă la schimbul energetic general al casei. Sunteţi răspunzători pentru ceea ce aţi realizat cu propriile mâini şi cu atitudinea dvs. faţă de lucruri. În orice caz totul este al dvs. Dar există încă două categorii de lucruri – cadourile şi lucrurile găsite. Ce încărcătură energetică pot avea aceste obiecte şi cum trebuie să ne comportăm cu ele?

Să vorbim întâi despre lucrurile găsite. În tradiţia populară se indică o serie de obiecte pe care este interzis să le luăm de pe stradă şi să le aducem acasă. Înainte de toate acestea sunt acele şi boldurile. Boldurile şi acele fac parte din categoria obiectelor magice. Ele sunt adesea folosite în vrăji, în magia neagră. Cea mai cunoscută şi complicată vrajă – pentru a-l alunga pe om dintre vii, se face o păpuşă din ceară care ulterior se străpunge cu orice. Dar nici nu trebuie uneori figurina de ceară. Ca orice obiect ascuţit, boldurile şi acele sunt conducători şi emitenţi de energie intens negativă. Ajunge un descântec simplu pentru ca un ac aruncat în drum să-şi poată juca rolul malefic.

Este interzis să culegi de pe jos obiectele de tipul cruciuliţei de la gât. Acelaşi lucru în privinţa obiectelor de îmbrăcăminte. Tot ceea ce poate fi găsit pe stradă a aparţinut cuiva şi prin urmare păstrează o parte din biocâmpul lui, încărcătura energetică conferită de respectivul om. Îmbrăcămintea se poate spăla, desigur, şi apa va duce răul ca şi binele lăsând în urmă un fond neutru. Totuşi, asemenea obiecte ca decoraţiunile (bijuteriile) şi cuţitele este mai bine să fie lăsate unde sunt mai departe de nenorocire.

Metalul şi piatra sunt capabile să păstreze timp de

veacuri potenţialul inclus în ele. În general, orice obiect găsit de dvs. şi adus în casă poate să se dovedească a fi duşman. Flamintiţi. Vă istorier™cir-4 loareal-jcauzele acţiunii negative pot fi foarte diverse şi noi nu suntem întotdeauna în stare să descoperim legătura dintre mănuşile găsite aseară, de pildă, şi proasta dispoziţie de astăzi.

Cu grijă trebuie să ne comportăm şi cu lucrurile uitate de cineva la noi în casă. Cel mai bine este desigur să le returnăm stăpânului.

Este bine dacă ne vizitează doar prietenii. (Totuşi cunosc un caz în care soacra spera să-şi despartă fiul de nevastă. Ea venea la ei în vizită şi lăsa pe după bufet, sau dulap, mici „cadouri" nefaste. Fie un cearşaf murdar făcut ghem, fie o faţă de pernă. Nu ştiu descântecele pe care le folosea această femeie dar de fiecare dată după vizita ei, între soţi începeau certurile şi unul sau altul se îmbolnăvea. În dorinţa ei de a strica familia nu se temea nici măcar să-şi deoache propriul fiu!)

Dacă veţi descoperi în mod neaşteptat aşa ceva la dvs. în casă ardeţi-l imediat. Dacă ştiţi că în vizită vă vine un om care vă doreşte răul, după plecarea lui nu vă leneviţi, verificaţi fără întârziere să nu fi lăsat aftfel de obiecte „uitate".

Când vi se fac cadou obiecte noi puteţi să nu vă faceţi griji

Un obicei străvechi – strângerea zestrei pentru fete – are un sens adânc. Totul trebuie să fie nou, neîntrebuinţat vreodată – şi lenjerie de pat, şi îmbrăcăminte, şi prosoape. În caz contrar tânăra familie riscă să primească moştenire şi bolile genetice şi nereuşita familială. Sunt tineri care pot rămâne pentru multă vreme sub influenţa părinţilor. Toate lucrurile vechi păstrează în ele un asemenea tip de informaţie.

De aceea şi cu lucrurile pe care le primiţi moştenire trebuie să vă comportaţi atent. mă şi un obiect precum

icoana poate deveni o sursă de necazuri în casă. Este foarte important ca toţi ai casei să se poarte bine cu obiectul sacru. Dacă lucrurile nu stau aşa este mai bine să ţineţi icoana în camera dvs. Decât în cea comună. Ea nu trebuie să trezească nimănui gânduri negative. 3

Oamenii din timpurile noastre au pierdut sensibilitatea faţă de manifestările energetice. Putem lua o piatră în mâini fără să-i simţim încărcătura negativă, sau să agăţăm pe perete un tablou fără să percepem energia încărcată emanată de el. Apoi pur şi simplu ne doare capul, ne cade totul din mână, ne certăm cu cei din casă, intrăm în nişte încurcături în afara casei… Luând în considerare aceste lucruri este mai bine să sfinţim la biserică orice lucru primit moştenire sau cadou dacă nu este nou. Apa sfinţită într-un loc sfânt spăla de pe lucruri orice desen energetic.

O atenţie deosebită trebuie acordată lucrurilor scumpe. Pietrele preţioase sunt intens purtătoare de energie. Sunt cele mai puternice talismane şi protectoare şi în acelaşi timp cei mai aprigi duşmani.

Există o părere conform căreia – piatra talisman este mai bine să fie primită cadou decât cumpărată de unul singur. Câteodată aşa stau lucrurile.

Piatra cumpărată nu poate fi numită neutră chiar dacă nu a avut niciun stăpân. Ea poartă încărcătura energetică a locului de unde s-a extras, pe lângă încărcătura conferită de structura ei cristalină. De la momentul exploatării până la vânzare ea trece prin cele mai diferite mâini. Cu toate acestea când o cumpăraţi la magazin ea este neutră faţă de dvs. Şi trebuie să treacă un timp, deloc mic, înainte ca ea să vă recunoască de stăpân.

Şi piatra cumpărată de cineva special pentru dvs., primeşte o încărcătură puternică de la acel om.

De aceea, este foarte important ca ea să fie aleasă şi cumpărată cu iubire, cu dorinţă şi cu sinceră de a vă face o bucurie.

Cadourile se fac şi ele cu cele mai diverse sentimente. Cineva alege un obiect mai scump, pentru a arăta că

ntru dvs. Nu-i pare rău de nimic. Iar cineva cumpără un lucru absolut dar cheltuieşte o jumătate de zi pentru a găsi ceea ce vă place, îşi închipuie în acest timp cum vă veţi bucura şi savurează din timp bucuria dvs... Ce încărcătură va purta cadoul în primul şi în al doilea caz? J

Icunosc un caz în care un om a fost foarte multă vreme bolnav primind cadou un inel cu diamant de la nişte oameni puţin cunoscuţi. Să refuze un cadou atât de scump era imposibil şi să nu-l poarte îi părea rău. De însănătoşit noul stăpân s-a însănătoşit, dar de fiecare dată când îi punea inelul se petrecea un lucru neplăcut: sau îşi luxa un picior sau îşi pierdea banii... până când nu a fost lăsată piatra în biserică toate acestea au continuat. Tar) briliantul este un talisman puternic, el trebuie să aducă noroc în toate, să apere de boli şi răniri. (Cine ştie prin ce mâini a trecut acest inel, cu ce gânduri a fost făcut cadou încât i s-au deformat în aşa măsură calităţile magice?)

Aceste însuşiri magice se întâlnesc la fiecare piatră. Safirul, de exemplu, aduce noroc în dragoste, fortifică raţiunea şi memoria. Granatul nu este doar piatra dragostei, el vindecă şi inflamaţiile gâtului şi durerile de cap. Smaraldul, talismanul marinarilor, îi protejează pe cei care navighează pe mare, aduce noroc. În afară de aceasta este cel mai puternic protector al căminului. Ametistul aduce noroc jucătorilor, fereşte de beţie, alungă insomnia. Este capabil să provoace dragostea faţă de acel om care-l aduce în dar. Hematitul îl apără pe stăpân de orice atac, îl ajută să devină înţelept şi curajos. Ochiul de tigru şi de pisică este tot o piatră – protector împotriva oricărei nenorociri. Malahibitul fortifică forţele spirituale, ajută în căutările cunoaşterii şi înţelepciunii.

Cele mai bune pietre – talisman sunt cele care nu aparţin unei singure generaţii, cele pe care le primiţi de la

părinţi şi le transmiteţi copiilor dvs. Ele sunt deja protectoarele neamului, nu doar ale familiei şi casei. Dar asta se întâmplă cu adevărat numai în cazul în care ştiţi sigur că piatra a adus cu siguranţă noroc neamului dvs. Există şi pietre nenorocoase de care stăpânii nu se despart doar pentru că sunt frumoase şi scumpe. Nu este cazul să faceţi aceasta. Nu trebuie să vă pară rău după lucruri – veţi plăti mai mult.

Şi aşa cele mai bune cadouri sunt acelea care se fac cu dragoste. Şi mai bine dacă sunt şi noi. Cu lucrurile vechi este necesar să fiţi atenţi să le sfinţiţi şi în caz extrem să vă adresaţi specialiştilor.

Despre lucrurile furate nici nu poate fi vorba, niciodată ele nu aduc noroc. Iar nenorocirea se poate chema uşor. Mi s-a întâmplat odată să ascult povestea unui hoţ – recidivist care era pur şi simplu zguduit de ce i se întâmplase…

S-a gândit să-l prade pe un „sfânt" bătrân vizionar, sfânt era numit acest om în orăşelul în care locuia şi-i ajuta pe oameni. Tot ce câştiga bătrânelul prin vindecări trecea în contul caselor de copii dar hoţul nu ştia asta. Furişându-se în casă a căutat multă vreme banii şi negăsindu-i a luat cu furie ceea ce a găsit – o mică statuetă de bronz care reprezenta o divinitate şi stătea pe servantă. Hoţului i s-a părut că este un lucru preţios. Dar în chiar prima noapte la el în casă nu a putut să doarmă. Statueta stătea pe dulapul de vizavi şi i se părea că îl străpunge cu privirea. În cele din urmă s-a sculat şi a întors statueta cu faţa la perete. Totuşi, după ce stând culcat în patul lui s-a uitat la ea după o vreme s-a dovedit că iar stă cu faţa la el. Omul acela nu credea în misticism dar a îngheţat fără să vrea. După cinci minute s-a uitat – necunoscuta divinitate îl privea fără-ntrerupere…

Restul nopţii, ghinionistul hoţ l-a petrecut la un prieten. Dimineaţa a aruncat statueta cât mai departe ca să scape de necaz. Cine a cules-o şi care i-a fost soarta pe

mai departe desigur nu ştia. Dar de atunci a jurat să nu mai calce casele oamenilor sfinţi. Mă tot întreba ce putea fi asta, cum a reuşit statueta să se învârtă?

Eu nu cred că ea s-a rotit cu adevărat. Totuşi, un lucru care stătuse mulţi ani în casa unui, astfel de om cum era, judecând după povestiri, acest bătrân vizionar nu putea să aibă o încărcătură deosebită. Este foarte posibil ca această încărcătură să fi avut şi însuşiri tămăduitoare. (Bronzul ca toate metalele galbene – aurul, arama – absoarbe energia negativă, distructivă şi radiază energie pozitivă. Puterea acestei încărcături era de aşa manieră încât putea manifesta o acţiune extrasenzorială asupra psihicului hoţului. În concluzie, el a văzut cum statueta se rotea deşi în mod real nimic de tipul acesta nu s-a întâmplat.

Şi dacă ar fi găsit în el forţa de a nu o arunca ci de a o returna stăpânului toată viaţa lui ar fi putut să se schimbe în sensul cel bun.

MAGIA CURENTĂ

Magia şi vrăjitoria sunt mai aproape de viaţa noastră cotidiană decât ni se pare. În fiecare zi şi-n fiecare ceas, fără să ştim, ne găsim sub acţiunea unor forţe nevăzute când prietenoase, când şi duşmănoase. Mai mult, chiar noi influenţăm lumea înconjurătoare. Fiecare gest, gând, sentiment posedă o forţă la care nici măcar nu ne gândim. Dar această forţă acţionează în lume independent de conştiinţa noastră. Astfel creăm în jurul nostru un ambient în care trebuie să trăim.

Este magia curentă, inconştientă. Ea nu-i cere omului nicio pregătire, niciun fel de antrenamente şi cunoştinţe speciale. O avem chiar de la naştere şi ne folosim de ea uneori spre paguba noastră şi nu în beneficiul nostru. Transmisia energetică pe care o trimitem de la noi în spaţiu pe aceea o şi primim ca răspuns.

Vechea înţelepciune spune: „Cele ce se aseamănă se atrag”. În lumea magiei se atrag nu plus cu minus ci, împotriva legilor fizicii, plus cu plus şi minus cu minus. Aşa încât fiecare om, într-un anume sens, este crearorul propriului destin.

Împrejurările vieţii noastre se constituie sub influenţa personalităţii noastre. Nu o dată am observat, de pildă, că oamenii suspicioşi, neîncrezători nimeresc tot timpul în tipul de situaţii în care sunt înşelaţi sau se încearcă înşelarea lor. **Când pânul** aşteaptă neplăceri ele, ca regulă, se şi întâmplă. Ce să „mai vorbim – când tu însuţi nu-i iubeşti pe oameni, nici ei nu te vor iubi. Dacă păstrezi în tine gânduri şi sentimente negative, rele, ele vor genera în aură o energetică negativă care va începe să atragă din spaţiu acelaşi fel de acţiuni negative.

Această magie primitivă nu poate să lucreze şi în locuinţa voastră, în traiul nostru.

Uitaţi-vă în jur încă o dată şi încă o dată. Iată casa dvs., cetatea dvs. Aici sunteţi stăpân mag şi vrăjitor. Dar cu ce începe magia de fiecare zi, capabilă să transforme spaţiul din jurul dvs., să-l facă viu, cald şi bun?

Cum să ne purificăm casa

Cea mai obişnuită curăţenie în casă este un act magic, un act de purificare ce poate fi făcut în fiecare zi. Curăţenia generală sau renovarea sunt practic înnoiri ale întregului câmp energetic al apartamentului.

Rezultatele magice ale curăţeniei nu sunt întotdeauna vizibile mai ales dacă este făcută mecanic, fără suflet. De aceea ni se pare că nu reprezintă nimic deosebit. Totuşi fiecare gospodină cunoaşte acel sentiment plăcut cu care se priveşte prospeţimea de după curăţenie. Creşte buna dispoziţie de parcă împreună cu praful şi murdăria se spală toate grijile şi neplăcerile. În suflet coboară pacea şi bunăvoinţa.

Acesta este deja un rezultat. Şi nu degeaba curăţenia generală de obicei coincide cu o mare sărbătoare de primăvară. Primăvara este timpul înnoirii al naturii însăşi, inclusiv a omului. În Rusia, din vechi timpuri, vremea curăţeniei generale este înainte de Paşte, luminata înviere a lui Hristos.

Rezultatele curăţeniei depind de dispoziţia în care ne ocupăm de ea. Este necesar aş vă sugestionaţi din timp asupra faptului că acum veţi efectua chiar un act de purificare a propriei case şi nu o simplă ordonare a lucrurilor. Atunci fiecare mişcare a dvs. Va căpăta un sens tainic şi veţi simţi imediat aceasta. Trebuie să vă închipuiţi în gând fiecare vânturare a măturii, fiecare mişcare a periei alungă şi spală din casa dvs. Tot cea cea a apucat să strângă, întunecat, rău şi necurat. Gândiţi-vă luminos, cu bucurie, fiecare atingere a obiectelor din apartament trebuie să fie tandră şi binevoitoare.

Nu trebuie să lăsaţi prin colţuri tot felul de vechituri de care nu vă folosiţi. Chiar acolo, împreună cu praful şi murdăria se va aduna şi va adăsta energia negativă. Verificaţi tot şi dacă nu v-aţi folosit de un lucru mai mult de un om, luaţi-vă îndrăzneala să-l aruncaţi. Puţin probabil să vă mai trebuiască vreodată. Dacă vi se pare că totuşi s-ar putea să vă mai fie de folos găsiţi-i un asemenea loc în apartament de unde să nu se mai zărească.

Nu lăsaţi timp îndelungat vasele murdare. Întotdeauna este mai bine să le spălaţi imediat după utilizare, mai ales după vizita unor musafiri. Orice murdărie atrage din spaţiu necurăţia energetică. Iar pe vase oamenii îşi lasă urma energetică şi ea poate să se dovedească de orice fel.

Vasele plesnite trebuie aruncate imediat, fără regrete. Orice plesnitură sau ciob emană energie intens negativă. Circulă chiar părerea că prin vasele plesnite se duce bunăstarea casei.

După curăţenie sau în timpul ei apartamentul trebuie

bine aerisit. Este foarte important să se ţină în ordine şi curăţenie dormitorul care trebuie aerisit în mod regulat. Omul care doarme este cu deosebire lipsit de apărare în faţa oricărui fel de acţiune energetică.

Aşa trebuie să fie curăţenia obişnuită de fiecare zi. Dar dacă faceţi o curăţenie cu scopul vădit de a purifica apartamentul, deoarece simţiţi că în el s-a acumulat într-adevăr ceva întunecat, ce acţionează în mod neplăcut asupra dvs., este neapărat necesar să adăugaţi încă o serie de măsuri.

După ce aţi spălat podeaua şi aţi aerisit, vă spălaţi. Apoi stropiţi întregul apartament cu apă sfinţită. Udaţi-vă cu ea pe faţă şi mâinile şi lăsaţi-o să se usuce pe piele.

Ulterior aprindeţi o lumânare obişnuită şi treceţi cu ea prin fiecare cameră ţinând-o cât mai aproape de pereţi şi mobilă şi nu scăpaţi niciun colţ. Pe ferestre şi uşi pot fi făcute cruci cu luminarea aprinsă ca la închinare.

Peste noapte trebuie aprinsă în fiecare cameră o luminare de biserică, repetând gestul trei nopţi consecutiv. Un sentiment neobişnuit de plăcut apare adormind după o astfel de curăţenie.

Se mai poate afuma camera cu o rămurică de sunătoare, cuilin şi ienupăr.

Cel mai important este ca în fiecare minut al curăţeniei să vă amintiţi de ce faceţi toate acestea şi să vă înlăturaţi mintal „murdăria” din spaţiul ce vă

Lingon Hapita

Înconjoară. Adesea un astfel de ritual este suficient pentru a curăţa complet biocâmpul apartamentului. Dacă acestea nu v-au ajutat imrdiat, puteţi repeta procedeele de două trei ori în decursul unei luni. Multă vreme după aceea apartamentul va fi absolut curat dacă dvs. Înşivă nu veţi aduce „murdărie” în urma certurilor cu cei din casă sau în virtutea unei stăn depresive.

Musafirii indezirabili sau oamenii care nu vă iubesc în taină pot de asemenea lăsa, şi, de regulă, lasă, după ei o urmă negativă. De aceea, după plecarea oricăror musafiri este mai bine să spălaţi imediat podelele şi să aerisiţi apartamentul. După cearta cu ai casei este dorit să faceţi acelaşi lucru.

În general musafirii nu trebuie lăsaţi să intre în camerele copiilor şi în propriul dormitor. Dacă nu aveţi o cameră separată pentru primirea musafirilor, atunci, după plecarea lor pe lângă spălatul podelelor, trebuie să le faceţi baie copiilor şi să faceţi un duş dvs. Înşivă.

Ţineţi minte, curăţenia şi ordinea în casă este zălogul curăţeniei şi armoniei din spaţiul energetic ce vă înconjoară. După felul în care vă influenţaţi apartamentul curăţându-l aşa vă va influenţa el ajutându-vă să vă concentraţi şi să vă faceţi ordine în gândurile şi sentimentele proprii.

Magia culorii şi a desenului

În alegerea gamei cromatice pentru decorarea apartamentului este necesar să vă conduceţi, în primul rând, după propriile pasiuni şi gânduri.

Uneori oamenii urmează indicaţiile modei şi în consecinţă trăiesc sub acţiunea iritantă a decorului care, în secret, nu le place. În afară de aceasta fiecare culoare are o anume încărcătură energetică. Decorarea coloristică a casei influenţează dispoziţia şi ne creează starea de spirit.

Ce este aceea culoare? Din programul şcolar ştim că este reflectarea şi absorbţia luminii. Obiectele nu au ele însele o culoare. Ele doar posedă capacitatea de a reflecta o parte a spectrului luminii şi de a absorbi altă parte a lui. Nu degeaba se spunea că noaptea toate pisicile sunt negre

(cenuşii). În întuneric toate obiectele sunt egal de negre. Nu există lumină, nu există culori.

Culoarea este deterninantă prin structura chimică şi fizită a obiectului. Şi ea ne povesteşte ce tip de energetică deţine obiectul respectiv.

În diferitele perioade ale vieţii omul este atras fie de culori vii, fie de culori pale. Acesta depinde de starea de spirit în care se găseşte el însuşi. Şi dacă se aleg corect culorile pentru decorarea apartamentului, ele îl ajută pe om să capete echilibrul psihic şi prin urmare să-şi consolideze echilibrul bioenergetic.

Copiilor le plac culorile vii, pure. Copilul este o personalitate unitară, el nu cunoaşte încă problema contradicţiilor interioare şi trăieşte în acord cu el însuşi. De aceea propria lui energetică este curată şi el primeşte nemijlocit energia culorii pure. Omul armonios cu un biocâmp bine echilibrat este apărat de influenţele exterioare şi de obicei nu caută energia lor. De aceea, astfel de oameni preferă tonurile pastelice, discrete. Dar se întâmplă şi aşa că omului toată viaţa i s-a impus şi i s-a imaculat ideea că discreţia şi sobrietatea sunt mai bune decât caracterul viu al culorilor. În adâncul sufletului un astfel de om ar vrea să se îmbrace mai colorat şi să-şi decoreze casa în tonuri aprinse dar nu se hotărăşte pentru că el consideră aceasta o manifestare de prost gust. În realitate el are nevoie de un supliment energetic, pe care i-l poate da o culoare vie, pură. Nu trebuie să ne jucăm cu astfel de dorinţe. Schimbarea decorului din apartament vă poate ajuta foarte mult. Nu este desigur, obligatoriu să faceţi dintr-odată transformări revoluţionare şi în loc de tapetul roz pal să lipiţi unul roşu. Este suficient să introduceţi câteva pete de culoare aprinsă – să schimbaţi perdelele, de pildă, să atârnaţi un tablou, să cumpăraţi un abajur nou. **Odată r** ca musaliptam**văx**ut-cercevele vopsite în roşu. Neobişnuit şi foarte frumos. Ramele roşiise potriveau de minune cu florile de pe pervaz. Nu erau prea

stridente şi confereau camerei un aer sărbătoresc, deşi tot restul decorului era modest. Stăpâna casei a recunoscut că de câte ori se apropia de ferestre întotdeauna i se ridica moralul. Şi chiar dacă nu se obişnuieşte să se vopsească ramele în roşu pe ea ojjuetfră şi asta este principalul…

Aea întru totul dreptate/ Nu este cazul să vă ruşinaţi de propriile pasiuni. Poate că v-am învăţat întreaga viaţă că „deşteptului îi place în clar, prostului în roşu” (deşteptului cilibiu – prostului purpuriu) dar câteodată este mai bine să îi prost şi să trăieşti în armonie cu tine decât să îi deşteptul care mereu este nemulţumit de ceva.

Culoarea roşu – aprins este în mod simbolic legată de sânge. Influenţa ei este aptă să accelereze pulsul omului. Energia ei impulsionează, stimulează mişcarea, creşte apetitul, excită sexualitatea. Ea determină iniţiativa chiar la un om cu iniţiativă redusă.

Totuşi în proporţii mari, culoarea roşie poate obosi şi irita. Doar nu întotdeauna în fiecare clipă a vieţii ne este necesar un stimulent atât de intens. Culoarea roşie acţionează ca un semnal de alarmă care îl pune pe om să fie mereu vigilent. Dar dacă aveţi nevoie să fiţi rilreuimpulsionat, măriţi numărul de obiecte colorate în roşu, din casă. Utilizaţi şi uiiguii lui pua elemente roşii în vestimentaţie. Culoarea roşie pe lângă cele de mai sus îl apără pe om de deochi.

În ţările orientale, de exemplu, copilaşilor li se leagă la încheietura mâinii mărgeluţe roşii pe o aţişoară pentru a-i feri de căutătura rea. Dacă veţi purta întotdeauna pe dumneavoastră sau la dumneavoastră ceva roşu, măcar un petic de ţesătură roşie, veţi fi apărat de răutatea omenească, şi vă veţi enerva mai puţin.

Această culoare nu trebuie utilizată în mod excesiv. Dacă aveţi uijcopil moale, încetinit, (retardat) de exemplurâu are rost să decoraţi camera copilului complet în tonuri roşii. Mai bine cumpăraţi-i mai multe jucării de culoare roşie şi galbenă.

Culoarea roşie atrage atenţia ca nicio alta. Energia ei îl determină pe om să se adune, să se concentreze. Stimulează activitatea cerebrală şi ajută la soluţionarea problemelor dificile. Galbenul este culoarea cea mai caldă, „solară", energia lui este înrudită cu însăşi energia soarelui. El contribuie la realizarea unei atmosfere intime, casnice şi în acelaşi timp ca şi culoarea roşie nu-l demobilizează pe om ci, dimpotrivă, îl activează.

Cu cât nuanţele culorilor roşu şi galben sunt mai pale şi mai discrete cu atât mai lina, mai caldă şi „intimă" este energia ce izvorăşte din ele.

O

Portocaliul face şi el parte din culorile care-l activează pe om. Energia lui bucură sufletul, creează o atmosferă sărbătorească. Este cel mai aproape de energia veselă, jucăuşă a copilului. Denumirea lui vine de la portocală, varianta oranj desemnând în franceză acelaşi lucru. Iar acest fruct seamănă în acelaşi timp şi cu un mic soare şi cu o minge de copil, are de asemenea un minunat gust dulce şi un puternic, chiar pătrunzător, miros proaspăt. Culoarea portocalie este suculentă şi veselă cum este şi portocala.

Filosofia chineză recomandă utilizarea acestor culori, în special a celei roşii, pentru atragerea energiciţi. Este însăşi energia vieţii, activă şi constructivă – ea iubeşte culorile vii.

Liniştea şi odihna vă vor fi dăruite de culorile reci (albastru şi verde) şi nuanţele lor.

Culoarea verde este simbolic legată de plante – iarbă, arbori, iar albastrul – de cer. Energeticii unuia şi celuilalt îi sunt specifice liniştea şi seninătatea doar că sunt puţin diferite.

Ca şi cerul albastru şi azuriu (bleu) creează senzaţia de infinit, de spaţiu nelimitat, îndepărtat de om. Este liniştea filosofică, contemplativă. Energia culorii albastre este plină de prietenie, de forţă ea inspiră încredere dar

este mai rece decât energia verdelui.

Vegetaţia este investită cu viaţă ca şi noi toţi. Ea este mai apropiată de om decât cerul şi de aceea energia culorii verzi este cea mai neutră din toate în raport cu omul. Ea înlesneşte odihna în mai mare măsură, relaxează, insuflă speranţă. Culoarea verde în opoziţie cu roşul este capabilă chiar să încetinească pulsul. Medicul recomandă să priviţi ceva verde pentru a vă odihni ochii obosiţi de o lectură îndelungată sau pur şi simplu dacă aveţi vederea slăbită cel mai bine este să contemplaţi vegetaţia.

Energia culorii violete poartă în sine o pace adâncă, aproape cosmică. Ea este uşor melancolică, iar în proporţii mari culoarea violet pură este capabilă să provoace depresie. Dar dacă aveţi un temperament prea furtunos, influenţa ei răcoritoare poate să vă mai reteze din elanuri şi să armonizeze atmosfera casei.

Niciun om sănătos la cap nu se va apuca să se înconjoare de multe obiecte de culoare neagră deşi energia culorii negre are două sensuri. Obiectele de culoare neagră absorb tot spectrul luminos. Practic, ele le conţin pe toate cele şapte culori ale curcubeului dar acest amestec generează haosul, întunericul, murdăria. Culoarea neagră trezeşte adesea gânduri sumbre, îl apasă pe om. Totuşi, ea se foloseşte şi în momente festive, fiind o culoare a eleganţei şi nobleţei. Deosebit de fastuoasă este combinaţia negru-alb.

Albul este opusul direct al negrului. Un obiect alb reflectă tot spectrul luminii şi energetica lui este cea mai curată din toate. Deşi această puritate îl poate şi ea apăsa pe om, care adesea nu este capabil nici să o perceapă (admită) nici să-i corespundă.

În povestioara unui scriitor de peste hotare am citit despre un om care dorea cu patimă să atingă desăvârşirea spirituală şi a „inventat” o teorie prin care s-a înconjurat numai cu obiecte de culoare albă sau în nuanţe pastelate extrem de delicate. El a presupus pe bună dreptate că

tonurile deschise îl influenţează în chip nobil pe om. Dar noaptea eroul acestei povestiri organiza în taină orgii scabroase. Influenţa înălţătoare a decorului s-a dovedit a nu fi pe măsura puterilor lui…

În unele ţări asiatice culoarea albă este culoarea doliului, cum este la noi negrul, şi acest lucru nu este lipsit de sens.

Decorarea cromatică a apartamentului va fi o modalitate corespunzătoare de a-i crea biocâmpul de a-i influenţa biocâmpul stăpânului. Pentru fiecare cameră, în funcţie de menirea ei, trebuie aleasă o gamă proprie. Pentru dormitor, de pildă, sunt potrivite culorile liniştitoare, pentru bucătărie, cele stimulatoare.

Totuşi, la alegerea culorilor este neapărat necesar să fie luate în considerare gusturile şi preferinţele tuturor membrilor familiei. Este mai bine, desigur, când fiecare are camera lui pe care s-o poată decora în mod propriu. Dar dacă nu este posibil, înseamnă că orice detaliu al interiorului trebuie deliberat împreună.

În cele din urmă uniunea familială şi pacea din casă sunt mai importante decât orice pentru realizarea unui biocâmp favorabil. Şi nu este deloc necesar să se amenajeze sufrageria, de pildă, cu totul în roşu sau albastru; este de-ajuns să amplasaţi în ea câteva obiecte colorate în nuanţa dorită de dumneavoastră pentru ca spaţiul energetic comun să aibă un efect pozitiv şi asupra dumneavoastră.

Vreau să adaug aici, pentru că este momentul, cum pentru oamenii singuri fotografiile rudelor şi ale celor apropiaţi atârnate pe perete au o influenţă foarte bună asupra energeticii apartamentului. Cândva, în multe case pereţii erau decoraţi cu galerii întregi de astfel de portrete. Nu merită să ne gândim dacă este modern sau nu acum. Pur şi simplu faceţi aşa dacă vă simţiţi singur. După cum am spus deja totul în jur, ce se află în raza vederii, trebuie să vă fie plăcut şi drag. Şi este mai bine să priviţi

chipurile zâmbitoare ale rudelor decât pereţii goi.

Acordaţi de asemenea atenţie desenului de pe tapetul dumneavoastră, perdele, covoare etc. Nu este bine dacă el conţine triunghiuri şi alte figuri cu forme ascuţite. Unghiurile ascuţite din desen sunt de asemeni surse de energie intensă şi influenţează negativ biocâmpul. Ele îi provoacă omului o stare de alarmă chiar dacă el nu are o sensibilitate energetică deosebită, îi strică buna dispoziţie, diminuează tonusul. Cercurile şi ovalele, dimpotrivă, prin forma lor închisă acţionează liniştitor.

Înaintaşii noştri obişnuiau să decoreze tavanele cu stucatură, pe tapet imprimau complicate motive în arabesc. Ei aveau cu mult mai multă sensibilitate şi receptivitate în ce priveşte conţinutul energetic al spaţiului deşi era posibil să nu fi ştiut cum se numea aceasta. Arhitecţii şi pictorii descopereau intuitiv acele decoraţiuni care îi conferă omului cea mai mare doză de energie pozitivă. Iar acestea sunt întotdeauna curba lină, cercul, spirala şi în niciun caz unghiul ascuţit.

Dacă doriţi să vă decoraţi pereţii cu tablouri nu trebuie, de asemenea, să alergaţi după modă. Este obligatoriu să reţineţi că operele de artă, prin forţa naturii lor, au asupra omului o influenţă energetică cu totul considerabilă. Pictorul pune în creaţia sa o încărcătură de lucru puternică, care ulterior este alimentată în mod constant, de sentimentele, gândurile şi emoţiile privitorilor. De aceea, nu atârnaţi niciodată în casa dumneavoastră un tablou al cărui conţinut nu-l înţelegeţi, abstract, de pildă. El poate fi foarte frumos, poate crea o anumită stare de spirit, dar dumneavoastră trebuie să fiţi convins că acea dispoziţie pe care v-o conferă este favorabilă pentru dumneavoastră.

De asemenea, nu-şi are locul în casă o pictură cu conţinut sumbru, trist. Ea poate fi genială, dar o astfel de pictură este bine să fie privită o dată, în muzeu. Nu este deloc nevoie ca ea să formeze în casa dumneavoastră o

aură sumbră.

Şi este absolut contraindicat să ţineţi în casă picturi cu conţinut demonic, redări ale unor monştrii, demoni şi malformaţi. Ei înşişi au asupra omului o influenţă extrem de negativă şi în plus atrag în casă tot felul de murdărie. Nu uitaţi, ce se aseamănă se adună. Fiecare obiect din apartament contribuie în mod permanent la schimbul energetic interior. Această contribuţie trebuie să fie pozitivă. De aceea, ţineţi sub privirea dumneavoastră numai producţii artistice care provoacă gânduri şi sentimente luminoase, vesele sau neutre, liniştitoare.

Amplasarea mobilierului

Înainte de a stabili cum să amplasaţi mobilierul în apartament ar fi bine să-i testaţi biocâmpul şi să încercaţi să determinaţi zonele favorabile şi nefa –, vorabile.

În vechime se aducea întâi în casă o pisică şi se urmărea comportamentul ei. Totuşi, pisicile de as – Tăzi, mai ales cele trăitoare în condiţii urbane, se pot manifesta felurit. Obişnuite cu o incintă închisă ele se tem de locuirile necunoscute. De aceea, nu te poţi neapărat baza pe o pisică. Mai bine încredinţaţi-vă propriului fler şi încercaţi să faceţi o verificare prin mijloace proprii.

Dacă vă pregătiţi să vă mutaţi într-un apartament nou, este mai bine să-l controlaţi după asfinţitul soarelui în perioada crepusculară a zilei. La timpul respectiv omului i se acutizează sensibilitatea iar spaţiul energetic din jurul nostru începe să trăiască o viaţă cu deosebire tensionată. Iar dacă în apartament nu este tocmai bine veţi observa neapărat aceasta.

Nu vă grăbiţi în timpul testării. În primul rând, nu vă concentraţi asupra virtuţilor sau neajunsurilor apartamentului ci asupra senzaţiilor pe care le resimţiţi, literalmente de la trecerea peste prag. Aspiraţi uşor aici? Nu aveţi impresia că tavanele şi pereţii vă apasă?

Această senzaţie poate să nu aibă nicio legătură cu

înălţimea tavanelor şi mărimea camerelor. Există apartamente în care se respiră uimitor de uşor şi camerele par luminoase, indiferent dacă dincolo de ferestre străluceşte soarele sau nu. Am trăit şi eu odată într-un asemenea loc. Locatara de dinainte mi-a făcut câteva vizite cerându-mi permisiunea de a sta puţin pentru a se odihni – îi era tare dor de fosta ei cameră. Am locuit acolo nu mai mult de un an dar când m-am mutat mi s-a făcut şi mie dor. Camera era neobişnuit de confortabilă prin ea însăşi fără nicio contribuţie umană.

Urigon capita

Acestea sunt apartamentele bune. Se pot întâlni în orice clădire, amplasată oriunde. Este posibil ca aura să fi fost curată şi luminoasă graţie foştilor proprietari şi atunci, desigur, ea se poate strica cu timpul. Dar se-ntâmplă că însuşi amplasamentul tuturor încăperilor din apartament realizează o circulaţie a energiei uimitor de bună. Această amplasare poate fi dintre cele mai diferite – nu există niciun fel de reguli speciale, dar lucrul cel mai important e că omul care intră în apartament are imediat sentimentul că este un spaţiu deschis, luminos şi plăcut. De parcă pereţii emit lumină…

Un apartament „rău” creează impresia opusă. Este mai bine să renunţaţi la a vă muta dacă locuinţa vi se pare întunecoasă şi apăsătoare, dacă nu vă simţiţi aici în apele dumneavoastră şi apare dorinţa de a o părăsi cât mai repede. Apartamentul poate să vi se potrivească după dimensiuni şi împărţirea camerelor dar veţi fi nevoit multă vreme să curăţaţi aura şi se poate întâmpla să nu vă fie de-ajuns propriile forţe.

84

Zonele favorabile şi nefavorabile din interiorul apartamentului pot fi de asemenea intuite, acest lucru stă în putinţa omului. Una din cele mai importante alegeri este cea a poziţionării patului, alegerea locului în care veţi

dormi. Dacă aveţi o asemenea posibilitate ar fi bine să dormiţi o noapte două pe podeaua noului apartament pentru ca instinctiv, în vis, să găsiţi locul cel mai potrivit pentru dumneavoastră şi să vă aşezaţi cu capul pe direcţia corectă.

Când copilaşul dumneavoastră se foieşte în somn, îşi aruncă păturica şi se aşază de-a curmezişul pătuţului ba chiar şi cu picioarele pe pernă el face exact aceasta, îşi caută poziţia bună şi o găseşte. Puteţi avea încredere în copil. Dacă se întoarce mereu în pătuţ este mai bine să-l reaşezaţi în poziţia necesară.

Aveţi grijă ca pe deasupra patului să nu treacă o grindă a tavanului. Muchiile ei ascuţite pot deveni o cauză a unui somn neliniştit sau chiar a unei îmbolnăviri.

Zonele patogene se detectează cel mai bine prin metode experimentale. Dacă dormiţi prost şi nu prea vă simţiţi bine dimineţile nu întârziaţi să vă mutaţi cu capul şi picioarele sau chiar să reaşezaţi patul de câteva ori, până nu veţi găsi locul în care vă simţiţi bine. Dacă şi fără acestea dormiţi minunat atunci puteţi să nu vă mai preocupaţi de zonele patogene.

Alte câteva sfaturi – este interzis să dormiţi cu capul în colţ. Patul ar fi bine să fie astfel amplasat încât cel ce intră în cameră să nu vă zărească imediat. Conferă un sentiment de apărare.

Nu este voie să puneţi la picioare o oglindă. Despre oglinzi vom vorbi separat.

În general, în ce priveşte somnul, desigur că un adult îşi schimbă greu obiceiurile, dar pe copii urigori căpiţă trebuie să-i învăţăm de la cele mai mici vârste să adoarmă pe partea dreaptă, cu mâinile împreunate sub obraz. Această veche tradiţie are raţiunea ei – inima şi plămânii nu trebuie presaţi, respiraţia să fie liberă iar palmele împreunate egalizează energetica şi au un efect liniştitor asupra copilului.

Nu există apartamente fără colţuri, numai în unele

case foarte vechi, rar, se găsesc camere rotunde şi ovale. Dar pentru a neutraliza influenţa colţurilor se poate pune, de exemplu, în colţul camerei o plantă de mari dimensiuni, aproape un pom, într-un ghiveci mare, în genul trandafirului chinezesc, care va opri excelent drumul radiaţiei intense. Se poate aşeza şi o mobilă astfel încât să taie unghiurile – pentru un asemenea scop sunt foarte potrivite dulapurile nu prea mari, toaletele, maşinile de cusut cu picior. Se poate pur şi simplu pune în colţ o oglindă. Înainte nu se atârnau niciodată icoane pe o suprafaţă netedă, se amenaja un colţ sacru.

O veche superstiţie spune să nu te aşezi la colţul mesei, şapte ani nu vei avea noroc. După cum vedeţi şi ea are o bază. Sunt mult mai favorabile pentru biocâmpul apartamentului mesele rotunde (pe lângă absenţa colţurilor ascuţite, ele creează un sentiment de mai bună comuniune) şi în general mobilele cu unghiuri rotunjite.

8 t

La aşezarea mobilei este obligatoriu să vă amintiţi că nu există o atmosferă plăcută fără

Biuuiitingeiild JULU – iiuei confort. Iar confortul nu există când mobilele sunt îngrămădite şi casa plină de lucruri inutile. Pentru a crea în cameră senzaţia de spaţiu şi a-i permite energiei să circule liber, trebuie să rămână în ea locuri degajate de mobilă şi lucruri. Este mai bine ca ele să se găsească în centrul camerei unde arată mai plăcut şi este mai uşor să te deplasezi. Eu spun mereu că omul trebuie să aibă loc să danseze. Chiar dacă nu o face niciodată…

Lăsaţi-vă loc în mijlocul camerei să dansaţi!

Împărţindu-vă camera pe zone funcţionale: sufragerie, de lucru, pentru odihnă, veţi reuşi foarte bine să aşezaţi mobilierul în lungul pereţilor sau să concentraţi majoritatea obiectelor într-o singură parte a camerei. Nu amplasaţi faţă în faţă (pe pereţii opuşi) mobilă voluminoasă, de pildă, şifonier şi servantă, divan şi birou.

Creează impresia de înghesuială şi face să pară camera îngustă.

8/

Pentru împărţirea camerei în zone se pot folosi divanele, birourile, stelajele nu prea înalte, plasându-le transversal, perpendicular pe pereţi. Piesele mari de mobilier este mai bine să nu fie utilizate în acest scop întrucât opresc lumina. Iar luminozitatea este foarte importantă pentru realizarea unui biocâmp benefic. Cu cât aveţi mai multă lumină în apartament cu atât este mai bine. În mod ideal niciun colţ nu trebuie să rămână întunecat. Întotdeauna se poate pune o lampă în plus, agăţa o nouă aplică sau atârna de tavan un bec sub un mic abajur, deasupra mesei, ţumina atrage energia pură, luminoasă, în colţurile întunecoase se strânge energia negativă.

Cu toată complexitatea Phen-Shui, există în această învăţătură mijloace îndeajuns de simple pentru constituirea unei amenajări armonioase a casei. Unul din ele este schema Ba gua. Ea vine din „I Ting", cartea chinezească a schimbărilor şi poate fi aplicată în planul casei dumneavoastră. Multă vreme am fost destul de sceptic în privinţa Ba gua dar mereu am nimerit sub fermecătoarea ei simplitate. Te cucereşte desigur când orice casă sau încăpere poate fi împărţită sau conturată cu octogonul Ba gua în nouă zone, care-ţi vor spune cum să-ţi faci o soartă fericită. Cea mai importantă este zona a noua sau centrul octogunlui. Centrul încăperii fără mobilier este ca un trup fără inimă, ne învaţă Phen-Shui. Prin urmare, se înţelege nu punctul geometric ci locul care se vede în primul rând când intri. După cum inima alimentează întregul corp aşa şi aici trebuie să clocotească mereu viaţa. Aici se întâmpină oaspeţii şi aici îşi petrece marea parte a timpului familia chineză. Dar centrul nu are voie să fie îngrămădit, de aici se răspândeşte în toate părţile

energia
Ţi

Să intrăm în cameră sau în casă, dacă ea există, desigur – uşa este întotdeauna în zona carierei. Dacă doriţi o avansare la serviciu lăsaţi spaţiul de la intrare liber şi permiteţi uşii să se deschidă în totalitate fără să se împiedice de obiecte. Acum să privim întreaga încăpere circular de la stânga la dreapta. Imediat după carieră se află zona cunoaşterii. Dacă doriţi să deveniţi sau să rămâneţi deştept amplasaţi aici biblioteca şi biroul. Toate controversele şi problemele este mai bine să le rezolvaţi în zone următoare a cercului – zona familiei. Nu vă ajung banii? Atunci ocupaţi-vă puţin de zona averii. Colţul stâng îndepărtat al camerei este ea. Plasaţi aici ceva metalic, puneţi un acvariu sau o lampă cu picior – ele vor atrage energiaţi. Vizavi de zona intrării este zona onorurilor. Locul ce poate fi consacrat fotografiilor, diplomelor, premiilor, actelor oficiale. În colţul drept îndepărtat se află cel mai bun loc pentru întâlniri, este zona căsniciei. Ca urmare, după zona căsătoriei se află zona copiilor. Nutresc speranţa că nici unui hoţ nu-i va trece prin minte să ia în mâini această carte întrucât exact în zona copiilor se recomandă păstrarea lucrurilor preţioase ale familiei. A mai rămas doar colţul drept apropiat – zona învăţătorilor. Dacă vreţi să vă ajute în mod concret un om oarecare puneţi-i în această zonă fotografia sau horoscopul. În toate casele în care am trăit mi-am pus neapărat mărunţişul în colţul bogăţiei. N-a avut până acum rezultat dar eu tot îl pun şi continuu să sper…

În fiecare zonă, în funcţie de ceea ce nu vă ajunge în viaţă – reuşita în căsnicie sau banii – se pot pune sau atârna anumite obiecte care vor atrage acolo energia Ţi şi vor intensifica acţiunea ei în domeniul respectiv. Poate fi o floare cu frunze mari rotunde, o farfurioară cu mărunţiş, fotografia unei perechi de îndrăgostiţi sau a unui copil

frumos. Zona în chestiune trebuie să fie neapărat bine luminată. Energia Ţi iubeşte lumina şi culorile vii.

În fiecare apartament se-nţelege există o toaletă şi poate o baie. În oricare din zonele mai sus enumerate s-ar afla trebuie neapărat urmărit ca uşa lor să fie mereu închisă – doar apa curgătoare îndepărtează energiaţi. Şi mai bine este să atârnaţi pe aceste uşi oglinzi pentru ca Ţi reflectându-se să treacă spre alt loc al apartamentului.

Orice om are în apitament locul lui preferat. Ne alegem asemenea locuri intuitiv şi aceasta este foarte important. Locul preferat poate fi considerat zona benefică personală. El vă conferă energie, vă ajută să vă relaxaţi şi, dimpotrivă, să vă adunaţi şi să vă concentraţi. Chiar vizavi de locul preferat puteţi să atârnaţi un mic tablou plăcut ochiului, să puneţi vaza îndrăgită, un buchet cu flori sau un ghiveci cu plante, în funcţie de peretele spre care staţi cu faţa. Aceasta va amplifica buna lui influenţă pe care o are asupra dumneavoastră.

Este mai rău dacă stând în locul preferat vă aflaţi cu spatele la intrare. Dar de obicei nu se întâmplă aşa. Corpul nostru ne sugerează singur poziţia în care ne simţim mai apăraţi, mai în siguranţă.

Uneori are importanţă şi ceea ce se găseşte dincolo de perimetrul apartamentului şi spre ce staţi cu faţa. Una din cunoştinţele mele a schimbat în viaţa ei nu puţine apartamente. În fiecare dintre ele avea un asemenea loc îndrăgit. Odată a observat din întâmplare că în direcţia spre care era orientată cu faţa se afla nu departe de casă o biserică. Femeia chiar se afla într-o asemenea perioadă a vieţii în care i se adresa des lui Dumnezeu şi i s-a părut important că stă cu faţa la biserică. Trezindu-i-se interesul ea a verificat pe harta oraşului amplasamentul tuturor locurilor preferate anterioare din apartamentele în care stătuse până atunci. S-a dovedit că întotdeauna se aşeza cu faţa spre cea mai apropiată biserică, fără să bănuiască măcar! Aşa încât nimic nu este lipsit de motivaţie în viaţa

noastră şi însăşi alegerea locului preferat din casă este condiţionată de pricini neînţelese pentru noi dar de o mare însemnătate.

Nu ştim întotdeauna de ce ne comportăm aşa sau altfel, de ce alegem asta şi nu alta. Dar alegerea noastră nu trebuie mai puţin respectată. Intuiţia, înţelegerea instinctivă, adesea este mai puternică şi mai inteligentă decât raţiunea noastră.

Ce reflectă oglinzile?

Despre oglinzi vom vorbi separat întrucât oglinda este un obiect deloc, dar deloc simplu, iar uneori chiar periculos…

După legendele slave oglinda i-a fost dăruită omului de duhurile întunericului pentru ca el să nu rămână niciodată singur. Singurătatea oferă posibilitatea de a medita, iar gândirea duce la iluminarea conştiinţei. Pentru forţele răului este o situaţie cu totul indezirabilă.

În Rusia, de aceea, multă vreme oglinzile au fost considerate obiect necurat. Când erau folosite pentru ghicit – iar ghicitul este şi el o ocupaţie necurată – din cameră erau luate icoanele, cruciuliţa de la gât era dată jos şi pusă sub călcâi.

Pe de altă parte vechii înţelepţi considerau oglinda simbol al autocunoaşterii adevărului. În Japonia, oglinda este simbolul cunoaşterii, ea este capabilă să reflecte adevărata esenţă a omului şi a lucrurilor. Dacă stai adesea şi îndelung în faţa ei poţi să cazi în starea de transă şi să-ţi vezi propria faţă într-un chip de nerecunoscut. Iar o dată va veni momentul când în oglindă nu se va mai reflecta nimeni… E drept că nu sfătuiesc pe nimeni să se ocupe de aşa ceva din simplă curiozitate. Căzând în transă în felul acesta, un om nepregătit îşi anulează apărarea cu care l-a investit Natura şi poate nimeri sub atacul magiei negre. De obicei, treaba se termină printr-un şoc puternic şi chiar cu deranjamente psihice. Doar şi ghicitul în oglindă se

consideră foarte periculos.

Ghicitul se făcea în felul următor: se aşezau două oglinzi faţă-n faţă, una mai mare alta mai mică. De-o parte şi de alta se aprindeau două lumânări. Oglinzile se aşezau sub un astfel de unghi încât dubla reflectare crea un coridor lung cu douăsprezece trepte luminat de două rânduri de lumânări. În adâncul coridorului trebuia să priveşti îndelung şi concentrat până nu se ivea reflectarea a ceva sau cuiva care nu exista în cameră. Înainte de a începe ghicitul trebuiau îndepărtate din cameră pisicile, câinii, păsările, toţi ceilalţi oameni şi trasat în jurul tău un cerc cu o surcea aprinsă. Într-un anume moment oglinda trebuia să se întunece, luminările de asemeni şi după aceasta apărea un spectru…

Fetele încercau de obicei să-şi vadă în felul acesta viitorul mire, deşi acest tip de ghicit poate da răspuns la orice întrebare. Şi de văzut acolo se poate vedea orice. Se povesteşte chiar că uneori acest ceva poate să iasă din oglindă. Pentru a nu se întâmpla asta trebuie să spuneţi la timp, de trei ori „departe de mine!” şi să scuipaţi peste umărul stâng.

Însuşirile magice ale oglinzii sunt de asemenea natură încât ea poate reflecta atât lumea vizibilă cât şi pe cea invizibilă. Este un conductor şi amplificator pentru orice formă de energie, inclusiv energiile lumii subtile.

Toţi oamenii într-o măsură sau alta au legătură cu lumea subtilă. Fiecare dintre noi este apt să primească informaţii de acolo – din oceanul nelimitat al energiei doar că aceasta se întâmplă la nivel intuitiv. Cufundaţi în problemele, gândurile şi sentimentele noastre cotidiene, nu auzim şi nu percepem această legătură. Sensibilitatea noastră se amplifică numai în somn şi atunci putem să vedem vise prevestitoare. Şi încă: în timpul tranşei hipnotice omul este capabil să prindă uneori cele mai incredibile lucruri chiar până şi amintirea încarnărilor anterioare. Dar există şi oameni cu sensibilitate crescută,

sunt clarvăzătorii. Ei pot să se lipsească de mijloacele ajutătoare pentru a intra în legătură cu lumea subtilă. Pentru ei oglinda funcţionează ca un ecran pe care pot să-şi proiecteze radiaţia propriei energii, propriile imagini mentale. Atunci în oglindă apare un tablou pe care îl văd nu numai ei ci şi orice om prezent.

Sursa acestei radiaţii sunt ochii noştri. Radiaţia bioenergetică a ochilor noştri este capabilă să armonizeze spaţiul şi să vindece bolile. Dar ea poate în egală măsură şi să destabilizeze, căci ce este de-o chiul? Este o deteriorare indusă numai cu o privire rea.

Cunosc o istorie cu un vânător care pierzându-şi arma şi strâns puţin de un urs a reuşit să omoare fiara numai cu o privire ptrunzătoare. În pragul morţii în ochii acelui om nu era pic de teamă, numai mânie şi ură. Puterea acestei radiaţii a fost atât de mare încât uriaşul animal a căzut mort pe loc.

Este o istorie autentică. Deşi aşa ceva, desigur, se întâmplă extrem de rar. O asemenea forţă a radiaţiei energetice a ochilor posedă numai oamenii cu indici energetici foarte mari: vrăjitorii, şamanii. Omul obişnuit trebuie să nimerească într-o situaţie de excepţie, să treacă printr-un stres puternic pentru a putea să iasă din limitele posibilităţilor sale. Câteodată, în faţa morţii, se activează toate rezervele organismului nostru. Alteori mama care-şi apără copilul este în stare să dea dovadă de o forţă neomenească. Dar nu se întâmplă des.

Vrăjitorii se abţin să se uite în oglindă. Ei ştiu că radiaţia ochilor se reflectă pe suprafaţa ei şi se întoarce la om.

Reflectându-se în oglindă energia noastră se întoarce la noi şi ne distruge câmpul protector. De aceea nu trebuie să vă uitaţi mult în oglindă în proprii ochi, se pierde foarte multă energie. Oamenii care-şi petrec mult timp în faţa oglinzii îmbătrânesc mai repede şi se simt mai rău. (în povestirea lui Valeri Briusov, care chiar aşa se numeşte –

„în oglindă” – este descris un caz petrecut cu o femeie tânără căreia din copilărie îi plăcea peste măsură să privească în oglindă. În cele din urmă *îşi schimbă locul cu cea din oglindă* nemaiînţelegând cine ce este şi-şi petrece restul zilelor într-o casă de nebuni).

Nu este admisibil să atârnaţi oglinda astfel încât să reteze creştetul celui mai înalt membru al familiei, va avea dureri de cap. În general, este mai bine să aveţi în casă o oglindă care să reflecte întreaga statură a omului. În felul acesta atenţia şi radiaţia energetică a ochilor noştri se dispersează nemaiconcentrându-se în regiunea feţei şi a capului.

Oglinda nu reflectă toată energia direcţionată spre ea. Ca orice material, ea absoarbe şi conservă o parte din ea – primeşte o încărcătură energetică. De obicei, stând în faţa oglinzii o încărcăm negativ, căci întotdeauna ceva nu ne place la noi. Şi când această încărcătură se întoarce la noi putem cu uşurinţă să ne deochem singuri provocându-ne o vătămare. La oglindă trebuie mers numai cu zâmbetul pe buze. Niciodată nu vă admonestaţi în faţa ei! Este mai bine ca în caz de boală, slăbiciune sau pur şi simplu fiind într-o proastă dispoziţie, să nu vă uitaţi în ea. Altfel veţi primi mereu de la ea o încărcătură negativă.

Experienţa populară recomandă ca după vizita unor oaspeţi să spălaţi oglinzile sau măcar să le ştergeţi cu o cârpă umedă. Pentru a îndepărta încărcătura negativă este foarte util să aprindeţi o luminare în faţa oglinzii.

Am spus deja că nu este voie să atârnaţi o oglindă la picioarele patului. La trezirea din somn omul se găseşte încă între două lumi şi poate zări în oglindă fără să vrea ceva ce-l va speria tare, fără a mai vorbi că se poate speria de propria reflecţie. Bătrânii recomandă să se ia toate oginzile din dormitor astfel nu scapi de bube.

Totuşi, dacă puneţi o oglindă sub pat cu suprafaţa reflectorizantă în jos ea va diminua sau chiar elimina cu totul radiaţiile negative ale zonelor patogene. Cu acelaşi

scop se pot lipi în partea de jos a mobilelor cruci din staniol. Nu se recomandă să se aşeze oglinzile de buzunar cu suprafaţa reflectorizantă în sus pentru a nu stinge în acelaşi fel energia venită din cosmos.

Odată, cele mai bune din lume erau considerate oglinzile veneţiene. Ele se obţineau din metale cu nuanţe calde – aramă, bronz, alamă – sau se adăuga în amalgam un praf metalic. Iar aceste metale (şi aurul de asemeni) absorb energia rece, distrugătoare şi o reflectă pe cea caldă, solară.

Nu degeaba există obiceiul de a acoperi oglinzile când în casă se află un mort, sau de a le întoarce cu faţa la perete. Până când sufletul nu şi-a luat zborul, până când corpul astral al defunctului se află în casă porţile dintre lumea noastră şi lumea energiilor subtile rămân deschise. Din spaţiul invizibil pentru noi poate poposi în casă orice şi reflectându-se în unguii napiiu oglindă să rămână pentru mult timp cu noi, dacă nu pentru totdeauna.

Unele oglinzi, martore ale certurilor, ale scenelor de agresiune sau omor au o energetică negativă foarte puternică. Dacă atârnaţi în casă o astfel de oglindă ea poate influenţa psihicul, modifica şi caracterul omului şi chiar să-i aducă moartea. Deosebit de periculoasă este influenţa asupra copiilor. De aceea fiţi atenţi când luaţi în casă o oglindă de la un răposat sau orice oglindă veche a cărei poveste nu o cunoaşteţi. Pentru orice eventualitate aprindeţi în faţa ei câteva lumânări. Şi dacă luminările se sting brusc, oglinda trebuie dusă fără întârziere cât mai departe de casă şi spartă.

Este interzis să ţineţi în casă o oglindă plesnită. Orice crăpătură este o sursă de radiaţie negativă intensă iar cioburile de oglindă şi plesniturile sunt foarte periculoase. (Din acelaşi motiv grăbiţi-vă să schimbaţi imediat geamurile plesnite de la ferestre). Dacă oglinzii i s-a spart un colţ şi vă pare rău să o aruncaţi, trebuie retezată în linie dreaptă. De fapt este mai bine pentru biocâmpul

apartamentului să aveţi oglinzi cu perimetru rotund sau oval sau să le puneţi în rame cu colţuri rotunjite. Dacă oglinda s-a spart trebuie stropite cioburile cu apă din mătură după care se adună şi se îndepărtează din casă. Despre oglinda spartă este mai bine să nu povestiţi nimănui.

Apa spală totul

Despre calităţile neobişnuite ale apei ştiau îndepărtaţii noştri strămoşi. Dar omul contemporan are memoria scurtă. Se pare că numai când clătim copilul după baie cu apă curată ne amintim şi des cântăm: „Cum nu se lipeşte apa de gâscă aşa nici boala să nu se lipească de Ivanuşka (Tanecika) ...” Şi-ntr-adevăr, este un descântec cu o semnificaţie profundă. Este o acţiune magică pe care o exercităm asupra copilului spălându-l de orice rău, „boală”, care înseamnă şi îmbolnăvirea, şi deochiul.

Proprietăţile energetice ale apei, ea fiind una din cele patru forţe naturale, se pot numi fără greş magice. Nu degeaba în poveştile populare ruseşti se vorbeşte despre apa moartă şi apa vie. Apa are o capacitate îndelungată, dacă nu permanentă, de a conserva informaţia energetică, înregistrând-o oarecum în memorie. De aceea izvorul care ţâşneşte din pământ într-o zonă geopatologică, de exemplu, poate întru totul să fie purificatorul apei „moarte”. Despre izvoarele sfinte şi însuşirile lor tămăduitoare ştiu toţi – ele sunt apa „vie”.

Apa este capabilă nu numai să memoreze dar şi să spele informaţia energetică. În magia curentă ea ocupă un loc important.

Am vorbit deja despre curăţarea umedă ca despre un act purificator magic, despre ştergerea oglinzilor cu o cârpă umedă. Am vorbit şi despre cât de important este să faceţi un duş şi să vă îmbăiaţi copiii după plecarea musafirilor. Apa îşi face treaba – spală informaţia străină indiferent dacă ne gândim la această proprietate sau nu.

Totuşi, puterea imaginativă a omului ocupă în treburile magiei un loc, departe de a fi ultimul. Dacă în timpul duşului vă veţi închipui cum spală apa împreună cu transpiraţia şi murdăria supărărilor dumneavoastră, iritările dumneavoastră şi oboseala, gândurile şi sentimentele străine rele, care v-ar fi putut atinge biocâmpul în decursul zilei, această închipuire va concentra şi amplifica influenţa energetică a şuvoiului de apă curgătoare.

Acelaşi lucru trebuie să vi-l imagina: i şi când vă spălaţi doar pe mâini. În general, mâinile trebuie spălate mai des în decursul zilei, pentru ca în felul acesta să vă eliberaţi de oboseală şi diferitele încărcături negative. În unele învăţături spirituale nu se recomandă ca la trezirea din somn dimineaţa să se atingă faţa înainte de spălarea mâinilor. Întrucât după cum s-a spus, în somn, omul este cu deosebire vulnerabil la orice influenţă energetică. Şi cine ştie *ce* ar fi putut să vă cutreiere casa în timpul nopţii şi să vă atingă? Nu degeaba se obişnuieşte pe la noi să te speli dimineaţa deşi s-a uitat pentru ce o facem.

Mai există şi o astfel de tradiţie, venită de la credincioşii de rit vechi, de a pune peste noapte la capul patului un pahar cu apă. Se face aceasta pentru ca sufletul omului, care s-a preumblat nu se ştie pe unde cât timp acesta a dormit, să poată să se spele în apă înainte de a reintra în corp. El poate să aducă cu sine orice încărcătură energetică din lumea subtilă. Şi într-adevăr, se pare că fiecărui om i s-a întâmplat să se trezească dimineaţa într-o proastă dispoziţie fără motiv sau cu senzaţia că toată noaptea a cărat lemne. Apa poate „să preia asupra ei” lovitura, să înlăture influenţa negativă. Dimineaţa această apă trebuie aruncată fără întârziere.

Una din cunoştinţele mele, după ce a încercat pentru prima dată să pună în felul acesta un pahar cu apă la capul patului, a descoperit dimineaţa că în el plutea un gândac. A fost foarte mirată fiindcă nu avusese niciodată gândaci în

apartament…

Informaţia este conservată, de obicei, de apa stătătoare. De aceea nu se recomandă să se ţină în casă apă stătută care a început să se strice cum se întâmplă adesea cu apa din vazele cu flori. Apa putrezită mai şi atrage energia negativă. Dacă aveţi o cană pentru băut trebuie să împrospătaţi apa în fiecare zi de asemenea.

Apa curgătoare memorează şi duce cu sine tot – murdăria, oboseala, energia negativă acumulată, şi pe a dumneavoastră şi pe cea străină. Ea reglează fluxul energiei în canalele corpului, ajută la echilibrarea biocâmpului. În acelaşi mod ea curăţă îmbrăcămintea la spălare şi casa în timpul curăţeniei.

Dacă aţi visat urât şi vă este teamă că ar putea fi o prevestire este suficient să daţi drumul la orice robinet şi să povestiţi acel vis apei care curge. Este de dorit să nu vă audă nimeni în timpul acesta. Iar apa va înlătura atât conţinutul rău al visului cât şi influenţa lui asupra dumneavoastră.

Apa mai este capabilă şi să ducă cu ea bunăstarea din casa dumneavoastră. Este obligatoriu să urmăriţi ca niciun robinet să nu curgă după închidere şi să nu-l lăsaţi multă vreme deschis fără să fie neapărat nevoie. La spălatul rufelor sau al vaselor este nevoie desigur dar în actul de purificare nu este periculos. Doar orice curăţenie prin ea însăşi este un act magic, în timpul ei apa care curge nu impietează asupra bunăstării dumneavoastră.

Puterea imaginaţiei

La final încheind capitolul despre magia curentă vreau să vă spun în plus câteva cuvinte despre puterea gândului, despre forţa imaginaţiei omeneşti. Nu în mod mutuil toţi marii mentori spirituali ne îndeamnă la străduania de a gândi numai luminos, şi numai la bine. Despre faptul că ce se aseamănă se atrage am vorbit deja. Dar omul cu o imaginaţie bine dezvoltată care este capabil

să-şi închipuie fără efort diverse scene şi acte, posedă oarecum o forţă magică suplimentară.

Nu trebuie niciodată să vă gândiţi la posibilele necazuri sau nereuşite şi mai ales să vi le figuraţi în amănunt. Această ocupaţie are întru totul capacitatea de a aduce pe capul dumneavoastră şi pe capul apropiaţilor dumneavoastră nenorocirea, dacă sunteţi peste măsură de alarmat în ce-i priveşte. Măcar micile neplăceri, cotidiene, ca să spunem aşa pot fi îndepărtate adesea prin acest mijloc. Probabil că fiecare om ştie din proprie experienţă cum se întâmplă aşa ceva deşi nu s-a gândit niciodată la magie. I s-a întâmplat oricui, mai ales în anii adolescenţei să se întoarcă acasă foarte târziu şi să se aştepte din cauza asta la un scandal de la părinţi sau de la cei apropiaţi. Mergeai uneori zgribulit, încruntat, găsindu-ţi tot felul de argumente. Şi de-o dată – minune! – nicio imputaţie. Nimeni nu te ceartă, dimpotrivă, toţi sunt bucuroşi că ai apărut acasă în sfârşit, viu şi nevătămat.

Din păcate, exact la fel trec pe lângă noi că teodată şi evenimentele fericite pe care le savurăm anticipat cu prea multe detalii. De parcă ceea ce am trăit în imaginaţie înlocuieşte realitatea vieţii…

De aceea, se pare cu imaginaţia nu trebuie să te joci. Dacă este să vă închipuiţi ceva rezumaţi-vă la prezent iar viitorul lăsaţi-l în seama destinului şi a lui Dumnezeu.

Cu atât mai mult astăzi, în viaţa cotidiană, imaginaţia este aptă să ne acorde bune servicii. Nu-n zadar am repetat de atâtea ori că ocupându-ne de acţiuni magice mărunte ca dereticatul, sau redeco ratul, sau numai alegerea tapetului trebuie să vă imaginaţi în amănunt pentru ce o faceţi, să vedeţi rezultatul mintal. Când omul se gândeşte cu intensitate la ceva el îşi concentrează energia şi o direcţionează în partea necesară. În acest timp el primeşte o completare din Cosmos şi acţiunea necesară se petrece uneori ca de la sine. Este suficient numai să te gândeşti şi totul îţi vine în întâmpinare.

Încercaţi, de pildă, să vă imaginaţi că vă înconjoară un nor transparent, luminos, care nu lasă să treacă în corpul, mintea şi sufletul dumneavoastră nimic rău şi întunecat. De acelaşi nor este înconjurată casa dumneavoastră, apropiaţii dumneavoastră. De fiecare dată când ieşiţi din casă nu uitaţi să vă învăluiţi în această apărare imaginară. Protecţia firească dată de natură va fi cu adevărat întărită de această imagine. Şi dacă o veţi face în mod constant, în fiecare zi, veţi observa foarte curând că lumea din jurul dumneavoastră se schimbă. Oamenii vor deveni mai buni cu dumneavoastră, se vor certa mai rar. Vă va fi mai uşor să vă înţelegeţi cu cei de acasă şi de la serviciu. În prezenţa dumneavoastră* scenele neplăcute se vor petrece mai rar. În casă se va instala treptat o atmosferă cordială, liniştită. Încercaţi şi vă veţi convinge singuri!

PLANTELE ŞI ANIMALELE DE CASA

Linişte, împăcare şi comuniune cu tot ceea ce există… Cu ce cuvinte se poate descrie sentimentul omului aflat faţă în faţă cu împărăţia plantelor?

Plantele sunt primele care au apărut pe Pământ şi de atunci absorb fără răgaz energia Soarelui, împărţind-o generos cu tot ce este viu. Diversitatea lor nesfârşită de forme şi culori a dus la naşterea artei, la dezvoltarea simţului estetic, la creşterea cuvântului (inspiraţiei). Mulţumită plantelor aura planetei a devenit verde.

Plantele îi dau omului hrană, acoperământ, oxigen, asigurându-i existenţa în viaţa pământeană. Forţa energiei, învelişului verde al planetei, este atât de mare încât este capabilă să usuce mările, să mărească munţii, să întoarcă râurile. Câte mari civilizaţii n-au răsărit din rădăcinile furiei vegetale şi au dispărut din cauza atitudinii neglijente faţă de ele! De ce astăzi sunt acoperite de nisip şi date uitării strălucitoarele cândva oraşe ale Asiei, Africii,

Americii? Prin câte catastrofe ecologice mai trebuie să treacă omenirea până să înveţe cum să reacţioneze în parteneri at autentic cu lumea verde? Când va înţelege omul că el este un frate nu un stăpân? Va înţelege că în lumea galaxiilor, a eternului şi a succesiunii timpurilor toţi sunt egali? Pe deplin probabil că niciodată…

Cine ştie dacă este adevărată această poveste, legendă sau năzuinţă, dar în vremurile de demult a existat marele popor al elfilor. Armonia cu lumea, înţelepciunea, voioşia şi longevitatea îi deosebea pe elfi de simplii muritori. Se deosebeau elfii de oamenii obişnuiţi şi prin atitudinea lor faţă de arbori, flori şi ierburi. Elfii ştiau că orice plantă este o fiinţă vie care simte, se bucură, se mânie. Şi că moartea este la fel de îngrozitoare şi pentru un uriaş al pădurii şi pentru un fir minuscul, tremurător de iarbă. Elfii înţelegeau limbajul a tot ce este viu şi nu pricinuiau niciun rău plantelor. Vegetaţia le răspundea elfilor la iubire cu iubire.

Să fie elfii doar o legendă, totuşi, cultura vechilor celţi a fost o realitate. Viaţa în armonie cu natura, venerarea copacilor, chiar divinizarea lor, umplea existenţa oamenilor de sens şi fericire. Pentru preoţii celţilor – druizii – copacul nu era un idol ui igui i nejjjn-a sau un fetiş. Arborele, această fiinţă vie mult mai înţeleaptă, având obiceiurile şi chiar capriciile ei, era zeu. Tată, frate…

Druizii primeau energia astrală a copacului şi o utilizau. Copacilor li se adresau cerând şi sfat – doar copacii se reîncarnau în oameni iar oamenii deveneau copaci. În căutarea armoniei, desăvârşirii, seninătă-ţii, druizii plecau în pădure, găseau o poiană ascunsă şi se duceau în mijlocul ei şi desfăceau braţele întinse. Dacă te vei strădui într-un asemenea moment să renunţi la toate gândurile, după un timp te vei putea simţi un copac cu o pasăre cântând între ramuri… Omul contemporan îşi caută tot mai des liniştea sau scăparea în vin, jocuri de noroc,

uitând de energia curată venită de sus pe care o păstrează şi stejarul secular şi muşcata de cameră. Apropiaţi-vă de arbore, atingeţi-l cu palma, încercaţi să vă relaxaţi şi să respiraţi liber şi veţi simţi cum forţe neştiute dar binefăcătoare trecând prin dumneavoastră duc în infinitul veşnic nefericirile, îndoielile şi mâniile devenite atât de mărunte.

I vio

Strămoşii noştri au fost în multe privinţe mai respectabili decât noi. În poveşti şi mituri încercau să le spună urmaşilor cum trebuie să se poarte faţă de Natură pentru a nu se pierde pe sine. Însufleţind şi investind lumea înconjurătoare cu însuşiri caracteristice omului determinau singura cale posibilă, calea armoniei.

Purtaţi-vă omeneşte cu un om şi el vă va ajuta în clipa grea. Faceţi un bine codrului de nepătruns şi în loc de spaima istovitoare îţi va dărui îndeplinirea dorinţelor. Dar trădează-ţi fraţii şi vei deveni un plop tremurător…

Şi-a găsit o reflectare în legende şi uriaşa forţă energetică a plantelor. Este şi iarba explozivă şi tainica iarbă a vrăjitoarelor ale căror însuşiri magice depind de ierburile fermecate. Însuşirile vindecătoare ale plantelor sunt conferite nu numai de vitamine şi fitoncide. Plantele posedă o energie capabilă să alimenteze şi să regleze bioenergia omului. Pentru o mai bună asimilare a bioenergiei plantelor de leac omul a creat diverse ritualuri şi descântece.

Între plante şi savanţi s-au statornicit relaţii speciale. În Evul Mediu învăţaţii – alchimişti alcătuiau tratate întregi despre acţiunea magică a plantelor. De exemplu, despre rădăcina mătrăgunei. Şi cu toate că uneori acestea pluteau sub ameninţarea rugului atracţia faţă de necunoscut îi împingea înainte. Mai târziu, odată cu dezvoltarea ştiinţelor naturale – fizică, chimie, botanică – cercetătorii au început să acorde mai multă atenţie particularităţilor

materiale, fizice ale plantelor. Şi treptat au uitat despre proprietăţile lor magice.

Ştiinţa a mers înainte. A apărut electricitatea. A apărut posibilitatea de a înregistra radiaţiile electromagnetice şi câmpurile electrice. Sperând să obţină un oarecare rezultat oamenii de ştiinţă au supus plantele acţiunii curentului electric, le-au radiat, le-au forţat să se modifice genetic, să devină într-un fel sau altul un bun în folosul omului. Faţă de plante au început să se comporte ca faţă de o masă nutritivă de albumine (proteine), hidraţi şi vitamine. Numai de curând minţile iscoditoare au început să-şi amintească de cele irosite. În timpurile noastre cu ajutorul mijloacelor complexe specifice savanţii au căpătat posibilitatea de a înţelege plantele aşa cum le înţelegeau strămoşii noştri. La început aceasta s-a petrecut în Occident.

Începutul l-a constituit minunata invenţie – detectorul de minciuni. Mult timp nu s-a ştiut cum ar mai putea fi folosit dar deodată a apărut revelaţia. S-a dovedit că indicii aceloraşi potenţiale electrice ce permit determinarea momentului în care omul spune adevărul şi în care minte pot fi culeşi şi de la plante. Desigur, că nu are sens să punem plantelor întrebări savante – ele nu ne pot răspunde. Dar pe savanţi nu-i intimidează asta, ei au metodele lor ştiinţifice. De pildă, au ataşat plantelor electrozi după care au rupt o frunzuliţă. Pe linia dreaptă trasată de osciloscopul care înregistrează reacţia florii a apărut brusc o oscilaţie. Au rupt o a doua frunzuliţă şi iar o oscilaţie. Aha, s-au gândit oamenii de ştiinţă, se vede treaba că planta simte ceva!

S-au apucat atunci de experimentele lor cu un nou elan. Şi iată că o dată trecând pe lângă o plantă mutilată unul din experimentatori s-a uitat din întâmplare pe cadran şi a observat o foarte slabă dar totuşi oscilaţie. S-a îndepărtat, s-a apropiat din nou şi iar a zărit o slabă oscilaţie. L-a rugat pe un coleg să se apropie – nicio

oscilaţie. Au căzut pe gânduri savanţii, s-au foit multă vreme pe lângă aparate şi în sfârşit au înţeles. Aceste slabe oscilaţii s-a dovedit că apar numai când de plantă se apropie omul care a rupt frunzuliţa. S-au luat de cap savanţii. Ce să fie asta? Adică plantele pot nu numai să simtă dar pot să ţină minte şi să recunoască. Dar cum? Nu au nici ochi, nici urechi nici măcar o celulă nervoasă…

Nu ne putem opri la jumătatea drumului, au hotărât oamenii de ştiinţă, trebuie scoase toate secretele de la mama – Natură. Şi au început. Au aşezat în ghivece diferite două plante. Uneia i-au ataşat electrozi iar celeilalte au început să-i rupă frunzuliţele. Cum rupeau o frunzuliţă cealaltă plantă provoca o oscilaţie. S-au îngândurat de tot sărmanii oameni de ştiinţă. Ce se întâmplă? Plantele au şi emoţii şi pot şi comunica între ele. Exact ca noi, chiar dacă stau pe loc toată viaţa. Multă vreme îşi vor mai munci capetele lor luminate corifeii ştiinţei asupra celor ce le erau cunoscute strămoşilor noştri cu mii de ani în urmă…

Este oare necesar pentru a înţelege întregul să-l descompui în mici cărămizi? Diversele religii şi filosofii orientale nu consideră aşa. Plantele, conform acestor filosofii, sunt tot o parte a armoniei universale ca şi omul.

Influenta frumuseţii *

Misterioasă ţară – Japonia…

Dragostea japonezilor faţă de plante este una din manifestările sensibilităţii lor neirosite, a iubirii acute faţă de natură. Japonezii venerează florile în chip de fiinţe vii. Cu florile au conversaţii confidenţiale ca şi cu prietenii apropiaţi. Le divinizează. Când florile preferate mor li se pun monumente. Ierburilor şi arborilor li se adresează cu rugăminţi şi rugăciuni. Roagă vântul şi ploile să nu rupă pomii iar în cântece nu cer recolte îmbelşugate ci să dureze clipa înfloririi.

Dragostea faţă de flori a generat chiar sărbători naţionale, ritual de închinare în faţa naturii. Primăvara, de

pildă, contempletează sacura iar toamna e sărbătoarea crezantemei. Crizantema este şi emblema casei imperiale.

Floarea este percepută în Japonia ca fiinţă în acelaşi rând cu omul, aptă să trăiască aceleaşi sentimente ca şi omul. Floarea este singura fiinţă din lume, pe cât de frumoasă pe atât de lipsită de apărare, care îi aduce omului bucurie şi ia asupra ei durerea, în Japonia există credinţa că frumuseţea mută a pomului şi a florii este calea spre Izbăvire. Nu are importanţă dacă durează o clipă sau o mie de ani. Floarea de volbură trăieşte o singură dimineaţă dar o viaţă la fel de plină ca şi pinul.

În Japonia nu este admirată doar frumuseţea florilor: prin contemplarea ritualică se manifestă pietatea. În realizarea ikebanei – un fel deosebit de buchet – se exprimă urarea de fericire, viaţă lungă sau'victorie asupra duşmanilor.

Tăind o floare în Japonia se alege cu acurateţe fiecare tulpină pentru a nu dăuna plantei. Floarea se aşază în mijlocul camerei unde i se face prima plecăciune. Uneori se iau tablourile de pe pereţi pentru a nu abate atenţia de la floare. Când floarea moare nu este aruncată la gunoi ci se lasă cu grijă în apele cristaline ale unui râu sau se îngroapă în pământ.

Omul atinge floarea cu dragoste, cu încredere. Fiecare gest trădează o acţiune sacră. Confundat în frumuseţe el uită de sine. Uitând de sine, aude respiraţia florii, dialogul inimilor. Să vezi ceva cu adevărat înseamnă să readuci la viaţă acel ceva înlăturând valul de pe ochi. Dăruind viaţă altuia o priveşti tu însuţi fiindcă viaţa aparţine tuturor dar nu în toţi s-a trezit. Uitând de sine devii una cu forţa creatoare a Universului. Reunindu-te cu ea sufletul se purifică, apare Iluminarea care îl apără pe om de stres, de tensiunile nervoase, de psihozele în masă. Sufletul creşte în pace, piere în agitaţie. Astfel flacăra devine unul din fundamentele filosofiei şi religiei.

La imaginea florii apelează Buddha. Când a fost rugat

să ţină o predică pe munte, el le-a arătat simplu celor adunaţi o floare pe care o răsucea fără grabă între degete. Tăcând Buddha a transmis Adevărata Lege, Calea spre Iluminare drept de la inimă. Florile sunt o parte a Naturii şi desemnează legea Naturii şi a lui Buddha.

În mănăstirile buddiste se adunau florile rupte de vânt. Se puneau în apă se îngrijeau cu iubire şi vindecându-le rănile erau readuse la viaţă. Aşa s-a format datina alcătuirii compoziţiilor florale care a constituit începutul ikebanei. Creatorul ikebanei, comunicând cu florile, poate intra într-o asemenea stare când patimile lumeşti nu-l mai ating. El poate, spre încântarea lui, să aşeze florile în vază, să prefere florilor delicate ramuri dintr-un bătrân copac, iar unei vaze scumpe un urcior ciobit. Totul depinde de starea sufletească. Şi frumuseţea ofilirii poate deveni un ideal.

La aranjarea ikebanei fiecare detaliu al compoziţiei trebuie să-l umbrească pe celălalt şi de aceea spiritul înalt pluteşte între frunze, ace de pin, vază, boboci. Totul se găseşte într-un echilibru mobil.

Fluxurile vieţii pulsează reunind floarea, vasul, anotimpul, starea de spirit a omului. Important este să nu ridici piedici pe Cale, să nu tai dinamica energiei, cum o taie orice unilateralitate, gonire, simetria premeditată. Să nu atentezi la libertate este principiul fundamental al ikebanei.

Aşezatrâlorile astfel încât să se învioreze, redaţile viaţa. Nu trebuie să vă străduiţi să daţi florilor o formă elegantă dar încercaţi să conferiţi buchetului forţa proprie viului. Armonizând florile puteţi percepe binecuvântarea divină care se răspândeşte în tot, Universul şi îi dă fiecăruia posibilitatea să vadă cu ochii lui propria cale a Vieţii.

Frumuseţea compoziţiei depinde în mai mare măsură de sufletul celui care o realizează decât de materialul pe care îl utilizează, sau de regulile pe care le urmează.

Scopul primordial al ikebanei este să ofere o viziune asupra Naturii în sensul ei profund. Tinzând către aşa ceva pictorul îşi disciplinează mintea, îşi desăvârşeşte personalitatea se contopeşte cu Universul. Frumuseţea naşte energia vitală Ţi – spun chinezii.

Influenţa energetică a plantelor

Phen-Shui este a filosofie complexă ce include mai multe planuri. În demersul cel mai simplu faţă de ea se pot delimita două şcoli fundamentale: şcoala formelor şi şcoala busolei. Şcoala formelor atrage atenţia înainte de toate asupra relaţiei reciproce dintre principiile masculin şi feminin Yang şi Ynn în locui respectiv. Rolul plantelor, al arborilor, al arbuştilor în formarea reliefului local nu este atât de semnificativ ca rolul nurilor sau dealurilor. Dar tdate plantele vii sunt surse ale energiei benefice Ţi şi importanţa lor este privită în special dinspre această parte, indiferent care este aspectul, dimensiunea saO forma frunzelor. În rol însemnat, de dimensiuni, joacă plantele ca barieră în calea energiei dure Sha pentru că **Dot** acoperi colţurile ascuţite şi se pot împotrivi răspândirii ei qejinie dreaptă.

Şcoala busolei atribuie plantelor o semnificaţie mult mai complexă. Busola chinezească este specială şi se foloseşte pentru determinarea direcţiei personale favorabile a omului.

Realizarea ei implică trasarea horoscopului şi cunoaşterea elementului specific omului unul din cele cinci elemente tradiţionale ale astrologiei chineze: Focul. Pământul Metalul. Apaşi Lemnul

Toftrt în lume este constituit din aceste elemente. Relaţia reciprocă a elementelor fundamentale se poate figura în forma ciclurilor. Primul – ciclul creaţiei: lemnul arde şi alimentează focul, focul lasă în urma sa pământ, din pământ se obţine metalul, metalul topit curge ca apa, apa hrăneşte lemnul. Al doilea – reiclul dezintegrării: focul

topeşte şi distruge înetalul, metalul distruge lemnul, lemnul învinge rezistenţa pământului absoarbe apa, iar apa stinge focul.

Fiecărui om îi corespunde unul sau altul – dintre elementele fundamentale sub semnul căruia s-a născut. Luând inconsiderare ciclurile şi determinând cele mai apropiate elemente se aleg obiectele şi plantele care vor fi în armonie cu omul. Astfel omului născut sub semnul Focului i se potriveşte mai bine să ţină în casă obiecte de lemn şi să evite excesul de apă.

În plante este prezent cu preponderenţă elementul lemn, totuşi, într-o măsură sau alta există şi celelalte. Plantele cu frunze ascuţite şi flori roşii pot fi considerate simbol al Focului. Plantele agăţătoare, florile cu petale delicate sunt simbolul apei. Cele cu frunze lucioase şi flori albe ca dominantă – simbolul Metalului. Plantele masive, târâtoare cu flori galbene

— Simbolul Pământului. Florile asemănătoare ca formă cu arborii intensifică elementul Lemn.

Florile Focului sunt considerate: begonia, fucsia, puanţetia, ibiscus, billergio. Florile Apei – ciperus, floarea de piatră, columneia, iedera, pasiflora, tradescanţia. Iasomia, ficusul, gardenia, monstera, filodendronul – plantele Metalului. Plantele Pământului

— Hemantus, strelizia, cactusul. Florile corespunzătoare elementului Lemn – palmierul, adenium, citricele, iucca.

Nu trebuie uitat că sursa pentru Ţi sunt numai plantele vii. Cele care se ofilesc încep să acumuleze Sha de aceea florile ofilite să fie îndepărtate cât mai curând din casă.

Unor plante Phen-Shui le acordă o semnificaţie deosebită. Astfel bambusul întreţine longevitatea, fisa cea mereu verde oferă protecţie, muşcata conferă încredere în depăşirea obstacolelor. Flori cu deosebire benefice se consideră: bujorul – simbolul iubirii şi al bogăţiei,

crizantema – floarea fericirii, magnoliile şi orhideele albe, simbolizând pacea şi feminitatea, şi lotusul – simbolul purităţii.

Fiecărui element fundamental îi este proprie o direcţie. Direcţia Lemnului – estul, direcţia Apei – nordul, de aceea cel mai bun loc pentru plante se află în părţile de est, nord-est şi nord ale casei.

Plantele din casă nu sunt doar izvorul energiei pozitive, ele, în plus, atrag în casă energia Ţi din afară.

Plantele fermecate

Legătura dintre destinele astrale ale omului şi plantelor se reflectă şi în înţelepciunea poporului nostru. Despre ea nu se povesteşte în vreo învăţătură religioasă sau filosofie. Mai degrabă este o împletire stranie de năzuinţă, moravuri, speranţă, miraculos, reflectată în poveşti, tradiţii superstiţii şi obiceiuri.

De plante era legată speranţa de bogăţie, năzuinţă de a deveni atotputernic şi de a poseda deprinderi neobişnuite. Cu ajutorul lor se credea că se poate orândui şi viaţa personală. Omul născocea flori inexistente iar celor care existau le atribuia calităţi tainice. De exemplu, se poate căpăta darul de a citi gândurile altora. Pentru aceasta trebuie doar o floare de mazărea fermecată. Din păcate ea cere să fie cultivată personal. Primăvara trebuie opărit un şarpe în burta căruia se cos trei boabe de mazăre şi se îngroapă în pământ. Floarea o dată crescută trebuie ruptă la miezul nopţii sau la miezul zilei şi mâncată… Celor care vor să devină deştepţi şi bogaţi le va fi utilă floarea de ferigă. Flăcăruia ei strălucitoare trebuie căutată exact la miezul nopţii. Trebuie s-o smulgi şi s-o iei la fugă din toate puterile neluând în seamă urletul ciracilor de pe urme. Dacă te întorci, te aşteaptă moartea sau rătăcirea minţilor.

Respect şi teama induce iarba plânsului (răchitan) care posedă, judecând după toate, o energetică foarte puternică… Ea trebuie culeasă în zorii zilei de Sfântul Ion

Este interzisă folosirea metalului la culesul ei. Iarba plânsului are o putere uimitoare – bagă spaima în forţa necurată şi o face smerită şi supusă. Puterea o deţin doar rădăcina şi florile răchiţanuluicu ajutorul ei sunt alungaţi duşmanii casei, zgripţuroaicele şi forţa necurată ce păzeşte comorile. Numele, planta şi l-a luat de la aceea că le făcea să plângă pe duhurile necurate.

Este bine să ţineţi în casă rădăcina de iarba biruinţei. Cine o are poate depăşi toate obstacolele şi cuceri inima unei fete tinere.

Iarba somnului adunată în mai are însuşiri prevestitoare. La lună plină iarba somnului se pune sub pernă şi în timp ce dormi se văd în vis prorocii binelui şi răului.

Cu adevărat însuşiri miraculoase are iarba puştii (iarba fiarelor). Cu ea niciun fel de lacăte şi încuietori nu te mai opresc: sau alungi duhul necurat al comorii sau te duci la închisoare. Din păcate această plantă se întâlneşte atât de rar încât numai oamenii iniţiaţi în tainele vrăjitoriei pot s-o găsească.

Urzica, după tradiţia populară, este dăruită cu însuşirea de a vedea dacă blestemul va trăi sau va muri. Pentru aceasta în urina abia slobozită a bolnavului se aruncă nişte frunzuliţe de urzică proaspătă. Dacă după o zi şi o noapte urzica se usucă, se strânge şi-şi pierde culoarea atunci bolnavul va muri. Dacă rămâne verde şi cu un aspect proaspăt, atunci se va vindeca. Ce poate naşte o asemenea credinţă? Legătura constatată odată între energia vitală a omului şi energia vitală a plantei?

Despre proprietăţile medicinale ale florilor şi ierburilor se pot spune foarte multe dar aceasta constituie tema altei cărţi-Important este că însuşirile respective îi sunt cunoscute omului tare demult şi până astăzi pe departe nu toate medicamentele chimice se pot compara prin forţa efectului lor cu ierburile obişnuite culese de mâna talentată a unui cunoscător.

Florile din casa

Plantele de interior îi sunt indispensabile omului de la oraş lipsit de comunicare zilnică cu natura. Ele dăruiesc frumuseţe, ajută la echilibrarea biocâmpului apartamentului şi a biocâmpului omului însuşi, ele chiar îl alimentează pe om cu bioenergia lor. Dar numai în schimbul unei atitudini binevoitoare şi tandre faţă de ele. Ca orice fiinţă vie floarea ce trăieşte alături de om are nevoie de dragoste şi îngrijire.

Plantele sunt ca şi copiii. Dacă vi s-a întâmplat să creşteţi o floare dintr-o sămânţă sau mlădiţă cunoaşteţi acel sentiment de ataşament pe care-l resimţi faţă de ea. Te bucuri de fiecare frunzuliţă nouă, te îngrijorezi dacă dintr-odată s-a îmbolnăvit, te bucuri nespus când se iveşte primul boboc!… Niciodată nu vei îndrăgi într-atât o floare deja mare, ajunsă la maturitate, cumpărată de la magazin.

Şi precum copiii, florile reacţionează la atmosfera din casă. Nu ştiu ce organe de simţ au. Dar ele se strâng înăuntrul lor când aud voci dure, tresar la mişcările bruşte ale omului. Dacă în casă au loc mereu scandaluri florile încetează să mai crească. La fel reacţionează dacă în casă este cineva grav bolnav, receptând în mod direct aura bolii. Ele pot muri în cele din urmă nu pentru că ne-am comporta rău cu ele ci fiindcă nu sunt în stare să facă faţă fluxului de energie negativă, propriu bolii.

Floarea înţelege foarte bine diferenţa între felul în care vă apropiaţi de ea cu o foarfecă pentru a-i tăia o frunză bolnavă, îngălbenită şi cel în care pur şi simplu neavând ce face rupeţi o frunză pentru a o freca între degete şi a o mirosi. Este cu totul inadmisibil să stingeţi mucurile de ţigară în ghiveciul cu flori dacă desigur nu vreţi să omorâţi degeaba planta.

Plantelor le place când li se vorbeşte cu o voce calmă, tandră – de la aceasta cresc mai bine. În general ele preferă atmosfera casnică liniştită, împăcată.

Câte o dată între stăpân şi plantă se stabileşte o legătură inexplicabilă la prima vedere. Inexplicabilă dacă uităm că ea îl aude şi îl vede pe om, îi percepe starea de spirit.

Eu însumi am fost martorul vieţii şi morţii unei plante. Era un croton, un copăcel tropical, şi el a fost dăruit de un bărbat unei femei când între ei avea loc o legătură amoroasă. L-a dăruit cu vorbele: „Vreau ca în casa ta să crească ceva de la mine”… Cât timp a durat această legătură copăcelul creştea cum trebuie, dădea frunze noi, înflorea minunat. Când relaţiile dintre iubiţi au început să se înrăutăţească, crotonul a început să se îmbolnăvească. Ce nu i-a făcut stăpâna, l-a tuns, l-a mutat în alt vas, i-a pus îngrăşământ, l-a tratat dar nimic nu i-a ajutat. El a murit imediat ce bărbatul şi femeia s-au despărţit definitiv. S-uscat şi gata…

Unele plante chiar servesc de simboluri ca tuistul, de pildă, care desemnează prosperitatea căminului, fericirea familiei.

Plantele de interior având o legătură subtilă cu stăpânii lor sunt capabile uneori să prezică evenimente viitoare. Într-o casă, de exemplu, în care stăpânii cultivau violete ei puteau să ghicească ce schimbări îi aşteaptă în viaţă după culoarea violetelor care înfloreau. Dacă violetele erau albe – le venea o cunoştinţă nouă, utilă. Violetele roz preziceau îmbunătăţirea relaţiilor din familie şi între prieteni. Culoarea violet le promitea o muncă interesantă, aducătoare de bani. Dacă una din violete începea, cu toate îngrijirile, să se îmbolnăvească se apropie o înrăutăţire a situaţiei. Nu toţi oamenii, desigur, iubesc în asemenea măsură plantele pentru a acorda plantelor din casă atât de multe forţe sufleteşti şi timp. e poate, se-nţelege, să te descurci şi fără astfel de legături subtile, mistice. Este cu totul de ajuns că plantele pe care le îngrijiţi, cum se cade, să îşi aducă obolul la bioenergetica apartamentului.

Ele purifică aerul, produc energie vitală. Există soiuri de plante care sunt apte să sperie orice murdărie astrală. Ele sunt muşcata, menta, crizantema. Există, ce-i drept, şi plante cu energetică negativă ce nu se recomandă a fi ţinute în casă. Astfel nu este bine să aduceţi în casă plante de baltă – trestia de pildă. Prea multă murdărie se dezvoltă în baltă, căci lacul însuşi este o zonă patogenă şi un buchet de trestii va extrage energia vitală din om. Azaleea de asemenea nu este un musafir de dorit în casă. Ea posedă o energie negativă. Feriga este o plantă cu totul magică a cărei floare a fost nu degeaba investită cu însuşiri vrăjitoreşti în găsirea comorilor. O energetică negativă are şi viţa sălbatică şi în credinţa populară are puterea de a alunga pretendenţii. Palmierii cu frunzele lor subţiri şi ascuţite sunt o sursă de radiaţii dure.

Din fericire, astfel de plante sunt puţine. Practic acestea sunt toate. Restul plantelor pot fi ţinute în casă fără niciun risc, dimpotrivă chiar.

Cactuşii, de pildă, au proprietatea de a absoarbe energia negativă produsă de aparatura electrică. Plantele agăţătoare ca tradescanţia barează eficient drumul radiaţiilor dure. Aloea şi calanhoea sunt’nu numai plante de leac, prezenţa lortn casă îi ajută pe oamenii perseverenţi să-şi îndeplinească dorinţele. Mirtul, după cum am spus deja, este simbolul reuşitei familiale, aduce fericirea în căsnicie. Trandafirii şi violetele contribuie la naşterea şi intensificarea iubirii şi patimii. Chiparosul – simbolul veşniciei – îi ajută stăpânului său să dobândească stabilitatea şi autostăpânirea.

Ciclamele aşezate în dormitor stimulează procrearea copiilor. Toate soiurile de citricelămâii, portocalii – îi calmează pe oamenii nervoşi, ajută la eliminarea stresului. Bălsămina – o floare încântătoare, înveseleşte sufletul şi creează în casă o atmosferă uimitor de luminoasă. Ficuşii contribuie la ameliorarea ambiantului bioenergetic al casei, menţinând echilibrul energetic. Ardeiul căpia şi

vişinul chinezesc sunt foarte atractive pentru energia pozitivă, energiaţi. Asparagusul, la fel ca şi tradescanţia şi alte plante agăţătoare barează drumul radiaţiilor dure şi le dispersează. Camelia în proprietăţile ei energetice se aseamănă cu trandafirul, dar ea atrage în casă sentimente de dragoste mult mai curate şi mai elevate. Difenbahia, hemantusul, maranta, primula cu frunzele lor mari, rotunde, atrag bunăstarea materială.

Câteva plante, de exemplu, trandafirul şi/ ardeiul căpia nu se simt bine în vecinătatea altor plante pe pământ. Este greu de spus de ce-i aşa, dar ele cresc mai greu, probabil pentru că intră într-o contradicţie energetică cu vecinii lor. Despre energetica florii am vorbit deja mai devreme Pentru a adăuga aici că nuanţa florilor de pe plantele dumneavoastră de interior are şi ea însemnătate pentru energetica dumneavoastră şi energetica din casa dumneavoastră. Florile roşii, galbene şi portocalii activează, conferă putere. Cele azurii, albastre şi violete calmează, vă ajută să vă relaxaţi.

Plantele de interior sunt foarte multe şi pentru a le enumera toate însuşirile lor benefice ar fi necesară o carte separată. Dar aceasta în principiu nu este chiar atât de important. Esenţial este că toate că toate sunt în mod practic ajutoare şi protectori într-o sferă energetică sau alta şi este foarte folositor să le avem în casă.

Numai să nu uitaţi de o calitate naturală importantă a lor – ziua produc oxigen, iar noaptea, la întuneric, dimpotrivă, îl absoarbe degajând bioxid de carbon.

De aceea florile este mai bine să nu fie ţinute în dormitor, iar dacă le ţineţi este obligatoriu să ţineţi peste noapte oberiintul întredeschis.

Preferaţii casei şi paraziţii din casa noastră

Care dintre noi nu cunoaşte sentimentul de singurătate? Neliniştea, un frig glacial în suflet şi uneori chiar spaima îl chinuie pe om într-o casă pustie. Nu arar îţi vine în ajutor o carte interesantă sau televizorul, totuşi ele

nu sunt un panaceu. Cu televizorul nu poţi discuta şi nu-l poţi mângâia, cartea dimpotrivă trezeşte fantezii suspecte. Din fiecare colţ întunecat se aud foşnete de ne-nţeles, suspine. Luciri stranii de lumină în perdele se transformă în creaturi misterioase. Şi niciun suflet viu, nici susţinere, nici compasiune. Dar de ce să te chinui? Uşile caselor noastre sunt de mii de ani deschise pentru fiinţe domestice. Cu ele în locuinţă apare confortul şi apărarea de primejdii. Preferat poate orice animal, oricare dintre făpturile lui Dumnezeu. Greierii, peştişorii de aur, broaştele ţestoase, papagalii, vidrele, veveriţele, leii, dacă vă sunt pe plac. Unora le place să-şi satisfacă în contul fratelui domestic mai mic sentimentele veşnic umane ca vanitatea, iubirea de sine, orgoliul dar este mai plăcut să le oferim iubire, îngrijire, compasiune. De ce să ne lăsăm pradă tristeţii când după o zi grea acasă vă întâmpină o fiinţă plină de iubire, fără rezerve? Într-un fel inobservabil lumea animalelor s-a contopit cu lumea oamenilor. Animalele sunt investite cu înţelepciune şi perfidie omenească, ele sunt capabile să capete un chip uman şi chipul altor animale. Rezultatul contopirii înfăţişărilor omeneşti şi animale sunt sfincşii, centaurii, pasărea sinistră. Animalele sunt şi cele mai devotate prietene şi cei mai neîmpăcaţi duşmani, şi prinţi fermecaţi şi împieliţaţii iadului. Într-o asemenea înrudire apropiată se pierde cumva individualitatea proprie oricărei fiinţe vii. Orice comportament se interpretează din punctul de vedere al actelor umane. Fiind o creatură cu o voinţă şi o bioenergetică mai puternice, omul atribuie animalelor propria linie comportamentală nebăgând în seamă sau pur şi simplu uitând că pur şi simplu tot ce este viu în această lume are propria predestinare. Orice fiară, pasăre, buburuză sau şarpe posedă trăsături individuale, caracter propriu, aură şi karmă personale. După cum nu există doi oameni identici aşa nu există două pisici identice sau peşti de acvariu identici. Dorinţa de a reformula totul după

chipul său uneori îl duce pe om într-o fundătură, în ciuda celor mai nobile intenţii. Este foarte interesant şi prestigios să ai un câine cuvântător dar poate că este mai interesant să acorzi atenţie însuşirilor lui naturale? Indubitabil pentru o viaţă în armonie cu orice fiinţă se cere iubire, tandreţe, emoţiipozitive, luminoase. Un cuvânt bun o bucură până şi pe pisică, totuşi n-ar fi rău să ne amintim că între diferite animale există grade diferite de înrudire. Oamenilor de tip nevrotic în calitate de fiinţe domestice li se potrivesc mai bine peştişorii de acvariu decât jucăuşa, neastâmpărata veveriţă şi invers melancolicului i se poate părea plicticos lentul piton. Cunoscându-se pe sine şi lumea înconjurătoare omul trebuie să-şi contureze singur înclinaţiile şi animalul care i se potriveşte. Ignorarea unui asemenea lucru poate aduce numai necazuri.

Orice casă are numai de câştigat prin prezenţa animalelor. Sentimentul unui contact emoţional permanent îi ajută pe oameni să evite stresul, insatisfacţia, vulnerabilitatea. Energetica animalelor nu este atât de puternică, totuşi, ea le permite vindecarea rănilor umane şi dezvoltarea la om a posibilităţilor magice şi telepatice, perceperea propriului câmp karmic. Armonie în casă, armonie în suflet, armonie în lumepeste tot de un ajutor nepreţuit vă vor fi prietenii dumneavoastră domestici. Bioenergetica este o calitate a tot ce este viu, totuşi despre puterea ei şi posibilităţilor legate de ea la diversele animale putem doar să facem presupuneri. Prea de neînţeles ni se vor părea capacităţile peştişorilor de acvariu în prevestirea cutremurului, legătura dintre destinele câinelui şi a stăpânului său, ştiinţa porumbeilor călători de a găsi mereu drumul spre casă… Cele mai diferite animale de casă pot determina zonele patogene din apartament, pot păzi sănătatea stăpânului iubit. Apăsându-se peste locurile bolnave şi împărţind din energia lor ele vindecă rinichii, ficatul, plămânii. Simt aura casei şi făpturile nocive în plan existenţial. Casa pe care o aşteaptă în

curând un incendiu este părăsită de şoareci şi gândaci, şobolanii părăsesc corabia în preajma naufragiului.

Probabil calităţile cele mai vădite, mai neoj) işnuiţ-dintro friţi lor. Ninirii domestici le are pisica. Misticaj. MaffiaynisteruM însoţeşte pe pisici toată

Viaţa. Compoi lumiiilul – tor nu poate fi explicat uneori şi aceasta trezeşte în om sentimentul respectului dar câteodată şi spaima. Posedând capacitatea de a vedea şi simţi mai bine procesele ce se petrec în aşa numita lume subtilă, pisicile devin un mijlocitor inedit între acea lume şi lumea noastră. Putem doar să presupunem existenţa unei zone aflate dincolo de limitele percepţiei noastre cotidiene. Pisicile se orientează în ea excelent şi ne oferă subiecte de reflecţie, eliberarea de suspiciuni, cunoştinţe uimitoare. Povestirile despre pisici nu au număr. În fiecare sat, în fiecare casă, dar ce spun, în fiecare familie veţi auzi despre ele istorisiri uluitoare care vă vor pune pe gânduri. Voi încerca să mi le amintesc numai pe acelea care au fost când va publicate. Chiar în anul 1883 Ministrul Apărării al SUA i-a ordonat locotenentului major Danwoody să se ocupe de strângerea semnelor referitoare la timpul probabil. Între multe altele, paisprezece erau legate de pisici. De asemenea când pisicile sforăie va fi timp urât, pisica toarce şi se spală înainte de ploaie, dacă pisica doarme pe cap-va fi un necaz. Pisica în rol de prevestitor al timpului probabil poate să nu intereseze prea mult casa contemporană de la oraş dar într-o locuinţă de la ţară ea contribuie la înlăturarea multor necazuri. În timpul celui de al doilea război mondial, în Anglia, a fost instituită medalia specială cu următoarele cuvinte gravate pe ea: „Şi noi slujim patria”. Medalia se decernă pisicilor a căror acţiune ajuta la salvarea vieţilor omeneşti. Englezii au descoperit că pisicile posedă o capacitate suprafirească de a presimţi apropierea atacului aerian inamic. Şi nu numai

că începeau să dea semne de nelinişte cu mult înainte de urletul sirenelor dar se părea că ştiu peste ce casă vor cădea bombele. Blana pisicilor se zbârlea, ele începeau să urle şi să scuipe iar alteori se duceau imediat în adăpostul cel mai apropiat atrăgându-şi stăpânii după ele. Multe istorii militare confirmă că pisicile posedă capacitatea de a prevesti viitorul şi de a presimţii primejdia. Adesea, ele prevăd evenimentul cu mult înainte de venirea lui. Învăţaţi să recunoaşteţi darul prorocitor al preferatului dumneavoastră şi este posibil să evitaţi neplăcerile şi pericolele care vă aşteaptă în viitor.

Deja după război, unul dintre eroii cu darul prorocirii a fost motanul Ricky, Femeia cu numele Lola Del Costa şi soţul ei Ernesto îşi petreceau luna de miere în Spania. Avionul personal cu care s-au ridicat în cer a suferit o avarie nereuşind să mai facă cele treizeci de minute de până la malul Mării Mediterane. Au trebuit să sară amândoi în apă, dar soţul era rănit şi-şi pierdea forţele cu repeziciune iar în curând între valuri a rămas numai Lola. În căutarea accidentaţilor au ieşit câteva ambarcaţiuni între ele şi „Lattuga”. După trei ore de căutări zadarnice când căpitanul de pe „Lattuga” îşi pierduse

Ulijjuil kupiţfl orice nădejde iar peste mare s-a lăsat întunecoasa noapte mediterană pe toţi i-a intrigat comportamentul motanului de pe corabie, Ricky. S-a suit repede în vârful provei şi a început să miorlăie tare, fugind agitat înainte şi înapoi. Acţionând după intuiţie a îndreptat spre apă un proiector şi a descoperit trupul întins al unei femei. Astfel a fost salvată Lola şi istoria cu salvarea miraculoasă şi numele motanului a nimerit în toate ziarele.

132

Comportamentul pisicilor este atât de specific încât îţi vine în minte capacităţile lor de a vedea lumea umbrelor. La malul mării trăiau Martin în vârstă de treizeci şi şase de ani şi motanul lui de şase ani, Phijet. Destinul lui

Martin a fost tragic. Cu vătămări grave după un accident de automobil a fost dus la spital, unde a şi murit. Ultimele gânguri ale lui Martin au fost de îngrijorare pentru motanul rămas acasă. L-au înmormântat pe Martin într-un cimitir mare, sumbru. Când prietenul lui Martin a venit la ceremonie a presupus că va fi singurul participant dar s-a înşelat. Ajunsese acolo după motanul Phijet care, după spusele îngrijitorului cimitirului, stătea de dimineaţă lângă mormântul pregătit aşteptându-şi stăpânul. Cotoiul stătea nemişcat ca o statuie. După ce sicriul a fost coborât în mormânt el s-a ridicat şi cu un mers nesigur a plecat de acolo. Cum altfel se poate explica gestul lui Phijet dacă nu prin aceea că îşi aştepta spiritul stăpânului? Cu măsurile obişnuite nu poate fi apreciat nici comportamentul altui cotoi-Punu. Punu era cel mai frumos dintre cele trei pisici ce-i aparţineau văduvei Peggy Pizz. Odată Peggy împreună cu servitorii a dispărut de acasă. Poliţiştii veniţi acasă la Peggy la insistenţele prietenilor au descoperit numai trei motani pe jumătate morţi, încuiaţi în bufet. Căutările pentru găsirea stăpânei casei n-au fost încununate de succes. Comisarul care conducea investigaţiile a băgat de seamă comportamentul neobişnuit al lui Punu. Motanul s-a aşezat alene pe labele din spate şi scuturându-şi vârfurile urechilor îşi plimba cu nervozitate coada dintr-o parte în cealaltă a trupului; s-a furişat spre malul pârăului din colţul îndepărtat al grădinii. Oprindu-se acolo un minut Punu s-a apropiat de lăstărişul crescut în voie şi s-a aşezat lângă el. În lăstăriş poliţiştii au descoperit un ciocan de lemn murdar de sânge cu păr încleiat. Mirarea detectivilor a fost fără margini, iar Punu s-a îndreptat spre stratul de flori de lângă casă şi a început să zgârie cu ghiarele pământul. Au săpat sub stratul de flori şi la o adâncime de peste doi metri au descoperit mormântul stăpânei şi, bucătarului ei. Cadavrul slujnicei, poliţiştii l-au pescuit de pe fundul pârâului în locul lângă care se oprise motanul. Dar cu aceasta actele de bravură ale lui Poonoo nu se

terminaseră. Omul suspectat de bestiala crimă îşi nega cu desăvârşire vinovăţia. Dovezi care să-l demaşte poliţia nu avea dar comisarul

U IMIŞIF”.

Iar şi-a dovedit prezenţa de spirit. Punu a fost adus în camera interogatoriilor şi el s-a aruncat imediat pe pieptul ucigaşului zgâriindu-i faţa cu un şuierat şi un mieunat mânios. Nervii criminalului au cedat şi el a mărturisit cele făcute. Mai târziu ucigaşul a recunoscut că a luat comportamentul lui Punu drept fapte vrăjitoreşti.

Oamenii s-au temut întotdeauna de ceea ce nu înţeleg. Această ursită nu le-a ocolit nici pe pisici. Există demult părerea că pisica este prietena vrăjitoarelor, arma răului, adepta magiei negre, întruchiparea a ceea ce este mai rău şi mai înspăimântător. Nu degeaba *Hecata,* zeiţa infernului în vrăjitorie şi magie a făcut din pisică preoteasă supremă a împărăţiei sale, împărăţia morţilor şi a blestemaţilor. Legătura dintre magia neagră şi pisici era considerată neîndoielnică la catarşi – o sectă religioasă ce a înflorit începând cu secolul al XII-lea în multe părţi ale Europei. Murind sub torturi, în mâinile călăilor Inchiziţiei, membrii sectei recunoşteau că zburaseră pe mături, omorâseră copii răpiţi şi se închinaseră lui Satan sub înfăţişarea pisicii. Sataniştii considerau pisica simbolul stăpânului lor, prinţul întunericului. Un motan mare, negru participa deligatoriu la toate orgiile sectei lor. Cultul pisicii negre cu aducerea de jertfe este răspândit la cei ce se închină diavolului.

1 *J4*

De vrăjitorie erau legate în decursul miilor de ani şi broaştele râioase, şerpii, şobolanii, câinii, ţapii dar pisicile fără-ndoială, au ocupat întotdeauna primul loc pe această listă Ce-i asta? Tributul caracterului hotărât şi al spiritului lor de independenţă sau totuşi recunoaşterea aptitudinilor

excepţionale? Sau poate este ecoul încă unui eveniment uimitor? De obicei, lumea umbrelor scapă percepţiei umane, totuşi pisicilor îi amintesc omului despre acea lume de mult mai mică dar decât alte animale.

Celebra pisică de Cheshire din cartea lui Lewis Carroll „Peripeţiile Alisei în ţara minunilor" a fost descrisă pe baza unei istorii reale despre vedenia pisicii din Congleton. Fantoma motanului a apărut multă vreme în acelaşi loc, în vechea abaţie a oraşului Congleton, în apropiere de Cheshire. Toţi locuitorii oraşului o cunoşteau foarte bine iar vizitatorilor li se sugera când e cel mai bun timp pentru a se întâlni cu fantoma. În general, istoriile cu fantome de pisici sunt nenumărate.

Interesantă este atitudinea oamenilor faţă de ele. Oamenii religioşi consideră că preferaţii lor vin să-şi liniştească stăpânii şi să le reamintească că vor fi aceiaşi însoţitori credincioşi şi în lumea de dincolo de mormânt. Oamenii care şi-au supărat cu ceva animalele de companie, dându-şi seama de asta cred că fantoma încearcă să se răzbune. Oamenii mai raţionali presupun că fantomele vin să-şi ia bun rămas de la prieteni. Şi dacă vreţi ca fantoma pisicii dvs. Să vă apară, nu ca să se răzbune, ci doar să vă spună că vă aşteaptă fidelă în lumea astrală, nu vă supăraţi animalul de companie…

Despre câini în Orient se spune – că dacă un dulău salvează viaţa stăpânului său, în viaţa următoare se va naşte om. Poate că de aceea nu are omul prieten mai devotat? Nu există nicio altă fiinţă capabilă să-l înţeleagă la fel fără cuvinte, să-i simtă starea de spirit, să-i ghicească momentul întoarcerii acasă, să tânjească la despărţire şi uneori chiar să moară pe mormântul stăpânului, cum se întâmplă cu câinii. Se spune că stăpânii şi căţeii lor foarte adesea seamănă unii cu alţii. Şi este purul adevăr. Oamenii care au câini ştiu foarte bine, ce legătură uimitoare se naşte între om şi această vietate necuvântătoare, fără raţiune umană.

Stăpânul abia începe să urce scările iar căţelul a şi zvâcnit, fuge înspre uşă, îşi vântură coada… Staţi pe divan şi numai ce v-aţi gândit că ar fi timpul să ieşiţi cu căţelul la plimbare şi să-l hrăniţi că el a şi sărit din culcuşul lui, s-a întins şi se uită rugător la dvs… El îi iubeşte pe oamenii pe care îi iubiţi dvs. Şi îi muşcă de pantofi pe cei pe care nu prea îi agreaţi… Câinele vă dăruieşte dragostea şi devotamentul lui şi când nu aveţi chef de el, şi vă rămâne prieten chiar dacă îl părăsiţi.

Odată am cules de pe stradă un dulău – un câine lup adult. Nu ştiu cum de a rămas fără stăpân. Era îngrozitor de slab cu colţii puternic tociţi – se hrănea, se vede, de mult numai cu oase. I-am spus Mişca şi am hotărât să-l păstrez. Mişca a stat la mine două luni. Era neprietenos şi ursuz la început, dar treptat văzând grija şi buna prietenie s-a înmuiat şi a încercat chiar să se joace cu mine, îmi aducea mingea… Totuşi, după două luni sătul şi refăcut a plecat de la mine. Am ieşit cu el la plimbare, ne-am plimbat în linişte cam o jumătate de oră după care a dat colţul şi a dispărut. Până am ajuns la acel colţ, din Mişca nu mai rămăsese nici urma. Am umblat încă mult timp, l-am strigat l-am căutat dar el nu s-a întors. Uite-aşa a plecat pur şi simplu. Poate că s-a dus să-l caute pe omul considerat drept unicul lui stăpân, indiferent dacă şi la mine a avut viaţă deloc rea…

Un câine de talie mare, puternic, poate desigur să-şi apere stăpânul şi să-i salveze viaţa. Dar şi căţeluşii sunt în stare de aşa ceva!

Un cunoscut de-al meu avea doi baseţi. O dată noaptea a luat foc un fir electric. Focul era în antreu. Stăpânul dormea în cameră şi uşa de la cameră era închisă bine. Căţeii dormeau şi ei la piciorul patului. Izbucnise incendiul, dar inteligentele animale au simţit primejdia. S-au trezit, au început să scheaune şi să urle, l-au sculat pe stăpân. Acela neînţelegând nimic de adormit ce era s-a răstit la ei încercând să-i facă să tacă. Dar baseţii nu s-au

liniştit. Lătrau, scheunau şi săreau înspre uşă, până ce stăpânul nu s-a dat jos din pat şi s-a dus să vadă despre ce-i vorba. Şi a văzut un snop de scântei albastre şi focul căţărându-se pe tapet… Telefon nu era în casă, pompierii nu avea cum să-i cheme. A trebuit să se salveze fugind din casă împreună cu devotaţii lui prieteni, dar a rămas întreg şi nevătămat însuşirile mistice ale câinilor nu sunt cu nimic inferioare celor ale pisicilor. Eu însumi am fost o dată martorul unei întâmplări tragice şi de neînţeles, cu un căţel, şi până astăzi nu ştiu ce s-a petrecut.

Seara târziu mergeam pe stradă cu un prieten şi am auzit în faţă urletul de durere al unui căţel. După un timp, am văzut un căţel care stătea lipit de gard şi urla cu botul ridicat în sus. I-am vorbit, am încercat să-l chemăm dar el a fugit de la noi şi chiar s-a aşezat la gard. Plecând mai departe departe am auzit din nou urletul. N-am apucat să facem câţiva metri ca a trecut o maşină pe lângă noi şi am auzit imediat în spatele nostru zgomotul unei lovituri, scrâşnetul şi scheunatul de căţel… Am luat-o repede înapoi şi am văzut că sub roţile maşinii nimerise exact căţelul care stătuse pe marginea drumului urlând. Şi până azi mă gândesc – oare chiar şi-a presimţit moartea? Dar nu putea să se arunce deliberat în faţa maşinii, urlând apoi în semn de adio pentru viaţa lui de câine…

Situaţiile sunt felurite şi este bine când nu se întâmplă nimic îngrozitor. Mai bine să nu aibă de ce, preferaţii noştri, să presimtă necazurile şi să ne salveze de la necazuri. Este îndeajuns că locuinţa noastră se însufleţeşte când apare o nouă fiinţă vie capabilă să iubească şi să apere această casă şi pe stăpânul ei. Capabilă să consoleze şi să vindece. Câinii ca şi pisicile se lipesc de locul bolnav şi scot boala.

Dacă dintr-odată căţelul începe să vă lingă mâinile sau picioarele desculţe – nu vă împotriviţi, suportaţi gâdi lătura. În timpul acesta ea vă tratează, vă înlătură energia negativă şi oboseala. Dacă pisica extrage energia negativă

pentru că organismul ei o cere, câinele o face numai din iubire, preia lovitura asupra lui pentru a-şi ajuta stăpânul.

Când animalul este crescut de dragul prestigiului ca, de exemplu, câinii şi pisicile de rase scumpe, şi este ţinut în casă exclusiv ca decoraţie sau pentru beneficii materiale, vânzându-i căţeluşii sau pisoii, el rămâne străin şi nu poate fi o sursă nici de emoţii pozitive, nici de energie pozitivă. Chiar dimpotrivă animalul lipsit de iubire poate deveni duşman şi aduce în casă răul şi nefericirea. Este deosebit de periculos pentru locuitorii de la oraş care-şi ţin animalele direct în apartamentul lor.

La ţară câinii şi pisicile trăiesc în mod practic liberi, îndeplinindu-şi funcţiile lor simple – păzesc casă, prind şoareci, primind pentru asta hrană. Ele nu depind de om în aşa măsură ca la oraş şi nu se ataşează într-atât de el. Amintiţi-vă de acest lucru, luându-vă în casă un animal. Trăind lângă dvs., în apartament, el devine, vreţi nu vreţi, o parte a comuniunii biologice aducându-şi şi contribuţia la câmpul bioenergetic comun. Şi dacă până şi obiectele neînsufleţite au nevoie de o atitudine binevoitoare, iubitoare din partea omului pentru a deveni o sursă de energie pozitivă, ce să mai spunem de fiinţa vie!

Iată, de pildă, despre pisicile siameze se spune că sunt rele. Eu, cinstit vorbind, nu am văzut nicio siameză agresivă. Cele care trăiau în familiile întâlnite de mine erau tratate cu tandreţe şi grijă, nu erau necăjite sau provocate inutil şi erau nişte animale dintre cele mai blânde şi iubitoare. Pe una din ele, sub ochii mei o smotocea şi-o strângea un copil de un an, iar „reaua siameză” abia mieuna jalnic şi nu la zgâriat măcar o dată pe prostuţul copil… Ceea ce pui în animalele domestice aceea şi primeşti de la ele. La dragoste răspund cu dragoste.

Câteodată, pe om, în casa lui, în afară de îndrăgitele animale îl înconjoară şi locatarii nedoriţi. O mulţime de insecte de casă cum ar fi – gândaci, muşte, purici, ploşniţe,

a căror simplă vedere îţi poate da fiori categoric strică armonia casei. Dacă li se adaugă şi şoarecii – şobolanii poţi să-ţi iei adio. Pot fi îmblânzite şi domesticite câteva rozătoare dar nu mai mult de atât. Pentru ce să construieşti o casă şi să te îngrijeşti de ea dacă va trebui să trăieşti cu teamă şi scârbă? Despre ce energetică armonioasă poate fi vorba în asemenea condiţii?

Desigur, toate acestea sunt creaţa lui Dumnezeu, dar asemenea creaturi ca şobolanii, gândacii prea îi strică viaţa omului. Trăind practic pe seama oamenilor, ele s-au adaptat cum nu se poate mai bine unei astfel de vieţi şi din punct de vedere bioenergetic. Încercaţi să striviţi cu mâna goală un gândac ce fuge. Precis că vă va împiedica senzaţiile de repulsie şi dezgust. Aici nu este vorba de experienţă, de amintirea unor neplăceri sau dureri din trecut ca de pildă de arsură (gândacul, după cât se cunoaşte, nu a muşcat vreodată pe cineva) – aceasta este o acţiune dirijată, bioenergetică asupra psihicului omului. Până şi oamenii curajoşi adesea strivind gândacii cu degetele n-o fac cu plăcere.

La fel de repulsivă este şi acţiunea şobolanilor. Groaza pe care o insuflă omului este mult mai mare decât cea insuflată de pericole mai serioase. Ce este acela un şobolan? Un mic animal sprinten. Deschiderea botului nu-i ajunge pentru a-l apuca pe om de deget dar să-i mai producă şi alt necaz. Oare câţi oameni pot merge cu mâinile goale în întâmpinarea unui urs şi fug panicaţi la vederea unui şoarece? Experienţa arată că omul, de unul singur nu este în stare să se descurce cu biocâmpul insectelor şi rozătoarelor de casă iar ele din păcate nu sunt capabile să unguii Priipuy trăiască în absenţa omului. De aceea pentru a se apăra omul trebuie să le distrugă.

Modalităţile de nimicire sunt multiple. Eficienţa lor diferă. Astăzi, în această direcţie omului îi sunt de ajutor ultimele cuceriri din domeniul chimiei. Totuşi mijloacele chimice nu sunt lipsite de nocivitate pentru om însuşi.

Asupra pisicilor biocâmpul şobolanilor şi şoarecilor nu produce impresie, el este menit numai să îi sperie pe oameni, de aceea pisica este cel mai bun apărător împotriva pacostei cenuşii.

Mai complicat stau lucrurile cu gândacii şi alte astfel de mizerii. De ei trebuie să scăpăm cu ajutorul substanţelor şi sprayurilor insecticide. Totuşi, sunt cunoscute şi câteva metode populare. Se pot prinde de pildă şapte gândaci, se pun într-o cutiuţă şi se aşază la intersecţia a trei drumuri şi se lasă acolo. După aceasta gândacii trebuie să dispară din casă…

142

Eu personal consider că metoda cea mai bună, ca profilaxie, este să ţinem casa curată şi să nu lăsăm neacoperite produsele alimentare şi vasele murdare peste noapte. Gândacii apar de obicei în casele în care trăiesc oameni cu o puternică energetică, pe care nu o consumă. Fiecare murdărie se hrăneşte de la om şi când îşi găseşte de mâncare fie în sens propriu fie bioenergie pozitivă, ea devine însoţitorul de neînlocuit.

TAINELE CASEI NOASTRE

*

A venit vremea să vorbim despre vecinii noştri nevăzuţi, locuitorii lumii subtile, despre care într-un fel sau altul pot să intre în contact cu noi.

Ce este acea lume subtilă? Una singură, sau sunt mai multe? Ce vor de la noi fiinţele care se află acolo? Ce sunt? Cum ajung până la noi?

Întrebările sunt numeroase şi puţin probabil că voi reuşi să răspund la toate. Voi putea doar să împărtăşesc din cunoştinţele adunate – cele populare şi cele pe care le-am dobândit singur meditând asupra acestei teme. Mi s-a întâmplat să stabilesc şi contacte, destul de rare este adevărat, şi cu precauţie. N-am vrut să intru eu însumi în

profunzime – omului nu-i foloseşte aceasta la nimic, el trebuie să trăiască în lumea lui, reală şi vizibilă. Şi fiinţele aceste se pare că n-au vrut să mă tulbure – eu m-am străduit să nu supăr pe nimeni şi în acelaşi timp să nu le creez posibilitatea de a se alimenta de la mine. Între ele există şi asemenea indivizi doar să-i laşi în voie şi te înghit cu pene cu tot… Trebuie neapărat să ştii cum să te aperi de ei şi mai bine cum să nu-i laşi să aibă acces la tine.

Am amintit deja despre câteva entităţi din altă lume care pot pătrunde la noi prin fisurile dintre lumi – zonele geopatogene. Am vorbit şi despre cele care pot ieşi din oglindă. Lumea este plină şi de asemenea fiinţe invizibile care trăiesc de-o veşnicie alături de om. Cel mai adesea nu le băgăm în seamă, în veacul nostru omul şi-a pierdut sensibilitatea naturală sau mai exact spus a devenit sensibil la cu totul alte lucruri. Cândva strămoşii noştri trăiau în mijlocul naturii şi se temeau de apariţiile ei. Această teamă i-a învăţat să citească semnele aflate peste tot în lume – de aici a plecat mulţimea de credinţe şi superstiţii populare. Trebuie să te porţi atent în pădure, în munţi, pe râu – omul era pândit din toate părţile de primejdii. Pentru a nu chema nenorocirea pe capul lor oamenii au învăţat să vadă să simtă şi să înţeleagă tot ce se întâmplă în lumea din jurul lor.

La fel fac oamenii şi astăzi. Numai că lumea ce ne înconjoară s-a schimbat. Civilizaţia l-a protejat pe om de multe din ameninţările trecutului în schimb a adus altele noi. Murim astăzi nu din cauza trăsnetului sau a ghearelor animalului de pradă – murim

Biueneigeiild luluiniei sub roţile maşinilor, în accidentele auto. Astăzi ne temem nu de mânia cerului ci de bomba atomică.

De aceea astăzi aproape nicio dată nu scuipăm peste umărul stâng la vederea unei pisici negre şi nu credem în spiritele casei. Ne vedem legătura dintre piciorul cu care ne împiedicăm în timpul zilei şi necazul care se întâmplă

cu noi seara. Noi apreciem timpul probabil al zilei de mâine nu după culoarea apusului ci după datele sinoptice. Păcat!

Lumea s-a schimbat numai la suprafaţă. Sufletul lumii ca şi al omului a rămas cel de dinainte. Ea este la fel de plină de taină şi probleme, din care multe conţin pe mai departe pericole cu totul reale pentru oameni. Dar până la rezolvări este un drum foarte lung, iar mijloacele unei protecţii reale ne sunt necesare astăzi, acum. Azi – mâine, oricare din noi s-ar putea să audă nişte lovituri de neînţeles în propriul apartament şi să se războiască cu lucrurile zburătoare din casă. Este bine dacă nu se va întâmplă aşa ceva cu dvs., cititorule. Dar lumea invizibilă, cu toate acestea, nu va dispărea. Constataţi acestea sau nu dar ea interacţionează cu dvs., vă influenţează. Şi este mai bine să încercaţi să ştiţi mai multe despre ea – doar este de dorit să cunoaştem chipul vecinilor, fie ei prieteni sau duşmani.

14

Ciqe sunt ei, aceşti vecini şi de unde au apărut pe la noi? Cum putem să ne apărăm de ei sau să învăţăm să trăim cu ei în pace?

Lumea invizibilă

Fără-ndoială există un număr nesfârşit de lumi nevăzute pentru noi, nu numai invizibile ci şi, până acum, cu totul intangibile. Până în zilele noastre nimerim de regulă numai în acele lumi care într-un fel sau altul sunt legate de om şi de omenire.

Cuvântul „lumi” îl folosesc din comoditate, pentru că de fapt vorbim despre alte niveluri energetice de existenţă. Dacă la aceste niveluri există viaţă, energetica acestei vieţi este cu totul alta, uneori potrivnică omului. Ea naşte entităţi care nu seamănă mai deloc şi care există după alte reguli şi legi decât voi.

Putem enumera lumile cele mai apropiate de noi –

lumea fizică subtilă, lumea esenţelor astrale şi lumea esenţelor mentale sau a gândurilor – imagini.

Lumea fizică subtilă se învecinează practic cu lumea fizică. Este constituită din energiile subtile care înconjoară orice fiinţă şi orice obiect ce există în mod fizic. Propria noastră aură sau biocâmp este o parte din această lume subtilă. Ea poate fi văzută de oameni ce posedă darul clarviziunii. Dacă toţi oamenii ar avea acest dar, lumea înconjurătoare ne-ar apărea aproape la fel de cum este doar că ar fi pătrunsă de un flux neîntrerupt de energie vizibilă.

Uneori sunt în atingerea cu lumea subtilă în vis şi evenimentele care se petrec în astfel de vise de obicei se întâmplă foarte curând aievea. Aceste vise pot fi caracterizate printr-o extraordinară asemănare cu realitatea – suntem în stare să simţim în ele şi frigul şi foamea, durerea, mirosul şi gustul. Frecvent sunt colorate doar dar tonurile sunt pale, şterse.

Lumea esenţelor astrale este, în alcătuirea ei, lumea dorinţelor şi sentimentelor noastre, acel nivel energetic în care pleacă după moarte corpul astral. În câmpul astral general doleanţele, emoţiile şi pasiunile noastre se dizolvă şi se pot întoarce către oameni în cu totul alte ipostaze.

Cu alte cuvinte, se poate spune că este lumea fantomelor, a sufletelor ce nu şi-au găsit odihna. Nu este greu să judecăm cum este viaţa acestor fiinţe dar ele trăiesc cu adevărat şi-i pot tulbura pe oameni aşa cum o fac, de pildă, fantomele din vechile case.

Problema este că toate aceste tărâmuri, toate aceste niveluri energetice nu se află undeva acolo, dincolo de nori sau sub pământ. Lumea de apoi se găseşte tot aici, pretutindeni, alături de noi, ea se suprapune peste realitatea noastră fizică şi o impregnează cu energetica ei.

Oare ce este aceea o fantomă?

Acolo, unde omul a suferit mult înainte de moarte, sau acolo unde a suferit o moarte violentă el literalmente

îmbibă pereţii cu emanaţia suferinţei şi groazei sale. Până într-atât că pe suprafaţa unor obiecte parcă s-ar pune amprenta imaginii corpului său astral. Tot ce este vopsit, lăcuit captează şi conservă această tradiaţie. Ea este conservată şi de sângele vărsat (fantomele apar adesea la locul crimei până când sângele nu este bine spălat).

Corpul astral al omului este purtătorul dorinţelor şi emoţiilor. Încărcătura energetică în asemenea cazuri se poate menţine în obiectele din jur foarte mult timp. Şi în anumite condiţii – la o slabă iluminare, de obicei, a luminării, sub un unghi de vedere determinat – se poate vedea aceasta amprentă cu ochiul liber şi fără niciun dar al clarviziunii. De obicei, fantoma are un aspect albicios imprecis de ceaţă unduitoare, câteodată are trăsăturile siluetei umane şi pot fi desemnate chiar detalii de vestimentaţie.

La Tallin, în Turnul Fecioarei până în zilele noastre apare fantoma unui om în beretă şi pelerină fâlfâitoare. În palatul din Satcinsk (de lângă Sankt Petersburg) noaptea se aud râsete şi paşii cuiva. Într-o casă moşierească aflată în ruină, din Bielorusia, în galeria de tablouri poate fi văzută noaptea o fantomă desprinzându-se dintr-un portret, sub forma unei pete albe neconturate.

O dată eu însumi am văzut o nălucă într-un bordei părăsit dintr-un sat siberian. Casa avea o faimă proastă după cum la începutul secolului tâlharii tăiaseră în ea o întreagă familie. Pentru a vedea fantoma trebuia să te duci acolo pe lună plină, fără foc şi să aştepţi până la miezul nopţii. Am aşteptat până la ora două de noapte şi am crezut că va trebui să rămân fără niciun rezultat până dimineaţă, când am auzit un geamăt lung, tărăgănat. El venea din acel colţ în care prin fereastra neastupată cădea lumina lunii. În urma ei, în colţ, s-a mişcat o siluetă în care după trăsături se putea recunoaşte o femeie. Ea a făcut câţiva paşi şi a început, plângând, să se topească în aer.

Continuarea n-am mai aşteptat-o, am ţâşnit de acolo

ca opărit.

Inexplicabilul, irealul îl sperie pe om de moarte. Toţi cei cărora i-i s-a întâmplat să vadă ceva asemănător alimentează cu spaima lor încărcătura de energie negativă şi prin aceasta contribuie la menţinerea ei.

Cu toate acestea există un mijloc destul de simplu de a scăpa de o vedenie. O asemenea încărcătură poate fi distrusă cu ajutorul focului. Uneori este de ajuns să încălzeşti obiectul care păstrează amprenta astrală dar mai bine este să-l treci prin foc dacă nu este de dimensiuni mari sau să afumi cu foc pereţii şi podeaua. Ajută şi apa sfinţită şi rugăciunea, dar acţiunea focului este totuşi cea mai bună.

Există încă o lume, mentală, în care pleacă energia gândurilor noastre, formând aşa numitele întrupări ale gândurilor. Şi ele cu greu pot fi percepute ca fiinţe vii dar şi ele sunt în stare să se întoarcă între oameni şi să interacţioneze cu ei. Circulă o astfel de expresie: „ideile plutesc în aer”. Nu întâmplător acelaşi gând le vine în minte câtorva oameni diferiţi, uneori chiar simultan.

Din această lume le vin ideile savanţilor, imaginile pictorilor, versurile poeţilor. Nu întotdeauna ei au succes sau sunt talentaţi. Oamenii aleg singuri după sufletul lor. Careva poate fi inspirat de o imagine luminoasă, altul invers de chipul unui monstru şi creează în lumea noastră ceva material care va acţiona în mod diferit asupra oamenilor.

Din aceeaşi lume ne pot veni coşmarurile. Din această lume atragem energia negativă când ne gândim la ceva urât şi rău. Energia mintală negativă se poate şi ea transforma câteodată într-o entitate vizibilă în genul fantomei, doar că are altă natură.

Zonele patogene au calitatea de a atrage asupra lor energia negativă de toate genurile. Dar acea energie pe care o conţin ele este alta. Ea nu are legătură cu bioenergia şi acele entităţi pe care le generează sunt cu

totul străine omului şi viului. Dar despre locuitorii zonelor patogene vom vorbi separat.

Vreau să vă povestesc despre încă o categorie de fiinţe invizibile a căror existenţă este negată de omul contemporan cu desăvârşire, considerate fiind numai personaje de poveşti copilăreşti. Sunt stihialii (elementalii), reprezentanţii energiei curate a propriei noastre planete, duhurile naturii.

Fiecare obiect de pe pământ, fiecare piatră, apă sau arbore are energetica lui diferită de a celorlalte. Astfel pădurea ca o acumulare de numeroşi copaci reprezintă un câmp energetic puternic, care se deosebeşte de câmpurile energetice ale masivelor muntoase, ale rezervoarelor de apă, luncilor pustiurilor. Şi-n pădure şi-n munţi există astfel de locuri în care concentraţia energiei este mai mare decât oriunde. Aceste locuri în mod obişnuit se caracterizează printr-o frumuseţe deosebită sau prin măreţie. Aici energia copacilor, apei, pietrei, sau nisipului poate lua un chip vizibil.

Nu ştim cum percep asta animalele sălbatice şi păsările. Dar omul nimerind într-un astfel de loc poate câteodată să vadă această condensare de energie. De obicei, o vede sub forma unui chip omenesc sau a siluetei unui animal. Aceste fiinţe tainice sunt de astfel duhurile naturii. Oamenii le cunosc ca duhuri ale pădurii, apei, diadre, salamandre, sirene. Cu ele poţi stabili contacte – despre aceasta există o mulţime de legende şi tradiţii.

Ele chiar există, aceste creaturi uimitoare egal de atrăgătoare şi periculoase pentru om. Este posibil să întâlneşti şi la oraş astfel de duhuri numai că trebuie să fi gata şi să ştii să le vezi, lucru ce nu-i mai stă în putinţă demult omului contemporan. Şi acum vreau să vă povestesc despre duhurile care au cea mai directă relaţie cu locuinţa noastră. Oricât ar fi de straniu, la apariţia lor pe lume contribuie chiar omul…

Protectorii casei

Din vechime oamenii ştiau de existenţa lor. Poate din acele vremuri în care s-au aşezat în peşteri. Zeii focului din vatră stăteau în acelaşi rând cu zeii ce creaseră lumea, cu zeii vânătorii şi fertilităţii, cu zeii solari şi subpământeni, cu zeii luminoşi şi cei întunecaţi. Puţin probabil să existe pe lume măcar un popor în mitologia căruia să nu existe o fiinţă supremă cu rol de protecţie a casei. În Roma antică era zeiţa Vasta, la chinezi Şao-Van domnul căminului, la sciţi – zeiţa Tabiti. Kirghizii o numeau pe protectoarea vetrei cosmice zeiţa Umag, locuitorii Tibenului – divinitatea Dalhă. Până şi la astzecii zeul focului Shiutecutli păzea prin cumulare bunăstarea casei. La japonezi era divinitatea Kamadogami iar la slavi zeiţa Lada.

La un loc cu aceste entităţi supreme oamenii mai cunoşteau şi altele de un rang inferior. Zeii locuiau în cer iar duhurile mărunte trăiau în casă, alături de om. Cu ele se poate vorbi, puteau fi văzute. Solicitau o atitudine respectuoasă şi îngrijire şi puteau să se supere şi să-l pedepsească pe stăpânul casei dacă nu li se acordă atenţia cuvenită.

Este pur şi simplu uimitor câte detalii ştiau oamenii despre aceşti vecini ai lor, nevăzuţi. De exemplu, duhul casei la englezi pe care îl numesc „brawnie”, este o fiinţă mică, cu o feţişoară zbârcită care drept mulţumire pentru ospitalitate şi relaţii binevoitoare ajută la mulsul vacilor, la curăţenia în casă, la îngrijirea stupilor. Îi place berea. Dacă îl superi îţi sparge vasele, îţi dezleagă şi îţi lasă libere vitele. Se ştie chiar şi cum poate fi alungat din casă dacă doreşti – trebuie să ai un mic costumaş, să meştereşti o pălărie şi două ghetuţe şi să laşi toate acestea peste noapte lângă vatră. Cei care l-au urmărit pe brawnie au văzut cum se bucură de îmbrăcăminte, ţopăie, face o plecăciune şi pleacă.

Duhul casei la osetini, dacă se arată oamenilor atunci ia înfăţişarea unei bătrâne fioroase cu colţi. Preferă să trăiască în cămară. Supărându-se pe unul dintre ai casei poate să-i trimită o boală. Duhul casei la iacuţi este un bătrânel mic cu barba albă, el apără nu numai casa ci şi tot neamul. În fiecare zi trebuie să i se dea prima bucată de carne şi prima lingură de supă. Altfel se supără şi aduce ciuma sau dă foc iurtei…

Duhul casei la spanioli, numit „trasgo”, preferă hainele roşii, iar la italieni lui „lauru” îi place mai unguri căpiţă mult ca orice catifeaua. Acest om micuţ este un mare iubitor de femei, le face curte şi le trimite vise urâte dacă strădaniile lui nu sunt apreciate. În schimb, alt italian „Dincentto” care nu trăieşte în casă ci în curte, în anexele gospodăriei, seamănă cu duhul casei de la noi.

Duhul casei la ruşi are de obicei chipul unui mic bătrânel cu faţa acoperită de o blană albă sau sură dar uneori poate lua înfăţişarea stăpânului casei sau a unuia dintre locuitorii casei. Se poate de asemenea preface într-unul dintre animalele domestice – câine, pisică, ba chiar să sară prin curte ca broască sau să se târască în formă de şarpe. În izbele ţărăneşti el îşi alege pentru a trăi un locuşor cald, în colţul de după cuptor, îi place lăpticul, pâinea şi cvasul. Duhurile casei la toate popoarelor sunt foarte apropiate omului. Ele nu pot şi nu vor să trăiască fără atenţia, noastră şi uneori se răzbună destul de rău pentru lipsa de grijă faţă de ei sau casă. De unde au apărut aceste ajutoare năstruşnice, furăcioşi şi în acelaşi timp protector ai vetrei căminului?

Sunt generaţi de om însuşi.

Am spus deja, că fără om, fără dragostea stăpânului pentru propria locuinţă casa se face foarte repede nelocuibilă, îşi pierde confortul şi căldura. Dar când omul îşi construieşte o casă pentru el şi familia lui, pentru a trăi cu adevărat în ea şi nu pentru a se ascunde de timpul urât

şi ochiul străin, el investeşte această casă cu propriul lui suflet. Câmpul energetic comun al locuinţei se îmbibă cu bioenergia omului. Şi când concentraţia acestei energii, energia unei case îndrăgite, locuibile devine destul de mare, apare aceeaşi condensare ca şi în cazul duhurilor mature. Aşa apare pe lume duhul casei.

El seamănă cu omul prin înfăţişarea lui şi prin comportamentul lui pentru că el este generat de om.

Unde trăieşte duhul casei

Dacă dvs., dragă cititorule, trăiţi în apartamentul propriu nu primul an, atunci probabil că ştiţi, aveţi sau nu un duh al casei. Acest vecin nevăzut întotdeauna îşi face semnalată prezenţa. Este altceva dacă aţi încercat în mod obişnuit să explicaţi evenimentele neobişnuite printr-o cauzalitate firească. De exemplu, a dispărut laptele din oală? L-a băut careva din casă şi nu vrea să recunoască? Se aud nişte suspine în colţul camerei? Trebuie că se usuce tapetul de pe ziduri. Dintr-odată, din nimic, vine un fâşâit de la vechile ziare de pe dulap? Curentul, ce altceva? … Dacă aţi găsit, după o căutare de mai multe zile, obiectul pierdut în sertarul de la masă în care v-aţi uitat până atunci de vreo douăzeci de ori, v-aţi mirat desigur dar aţi explicat aceasta mai degrabă prin zăpăceala dvs. Poate că dvs. Aţi spus în uiiguii impua glumă că astea sunt fiţele duhului casei, dar numai în glumă…

Ia amintiţi-vă! Precis veţi găsi câteva astfel de istorii personale. Despre lucrul dispărut, pe care era imposibil să-l pierdeţi şi pe care n-avea cine să-l ia din casa dvs., nici nu mai spunem. Dar nu vi s-a întâmplat să descoperiţi pe masă sau pe canapea fire de blană asemănătoare cu cele de pisică? N-a fost să vedeţi în praful de pe suprafaţa mobilei urme de labe ce indică urmele unei pisici de talie mare? N-aţi observat, intrând dimineaţa în bucătărie, că pe cratiţă capacul a fost mişcat de cineva iar în casă a apărut nu se ştie de unde un gândac uscat?

Toate vin de la bunicuţul duh al casei; năzbâtiile lui. Aşa e firea lui – lipsită de răutate dar ştrengărească. Oamenilor li se arată rar dar îi place să-şi facă simţită prezenţa. Totuşi, nu întotdeauna farsele lui sunt inofensive. Duhul casei are un comportament blând cât se poartă bine cu noi. Dar dacă se supără pe unul dintre ai casei, atunci să vezi…

IDO

La sfârşitul secolului al XIX-lea în casa unui ţăran avut care-şi strânsese capitalul din bani împrumutaţi cu dobândă moşierilor din împrejurimi, au început să se petreacă fapte foarte curioase. Dimineaţa se găseau toate scaunele din sufragerie scoase în mijlocul camerei, masa era răsturnată cu picioarele în sus iar ghivecele cu flori erau mutate cu grijă de pe pervaz pe podea. Nopţile se auzeau paşii cuiva, lovituri, scârţâit de mobilă. În mijlocul zilei tablourile săreau de pe pereţi, vasele cădeau singure şi se spărgeau.

Am bănuit o forţă necurată şi stăpânul s-a grăbit desigur să se ducă la preot. Dar nici slujbele, nici citaniile n-au ajutat. Ţăranul s-a adresat vrăjitorilor – tot degeaba. După multă cazne a nimerit în sfârşit un om cunoscător. El a întrebat în amănunt despre traiul familiei şi a înţeles că le adresa stăpânului casei s-au trimis nu puţine afurisiri – ţăranul acela nu numai că se îngrăşa din nenorocirea altora dar mai era şi al dracului de zgârcit şi mereu avea obiceiul să nu-şi plătească lucrătorii. Cunoscătorul i-a explicat că ravagiile le făcea duhul casei, vrea să-l gonească din casă pe stăpânul nedorit iar pentru că singur nu se descurca le-a mai chemat şi pe duhurile altor case în ajutor. Şi nu se vor linişti nu numai să-l dea afară din casă pe ţăran dar şi din satul natal să-l alunge. Aşa că sfatul era unul singur, să plece undeva cât mai departe.

Tare nu-i venea ţăranului să-şi părăsească locurile natale dar a trebuit. Pe lângă alte fărădelegi petrecute în

casă, aproape în fiecare noapte simţea cum se „dărâma” peste el „peretele” nu-l lăsa să respire şi duhul casei şuiera: „E rău, e rău!”

„Perete” în popor se numeşte o faptă din şirul manifestărilor duhului casei. În somn omul înţelege deodată ce s-a trezit, e culcat în dormitorul lui, în patul lui. Se simte o greutate care a căzut peste el şi-l apasă de aşternut. Greutatea este nevăzută, nu are nicio formă şi parcă pătrunde cu totul în corp. Omul nu poate mişca nici mâna, nici piciorul, deşi face eforturi disperate. Încearcă să strige dar nu poate respira. Este greu de spus câtă vreme durează această stare destul de neplăcută dar îndată ce încearcă să ţipe sau să se mişte greutatea dispare instantaneu şi omul se trezeşte. „Se trezeşte” nu este chiar bine spus pentru că „peretele” cade într-un anume moment între somn şi veghe; ceea ce se întâmplă este perceput ca îngrozitor de real.

O femeie mi-a povestit o istorie exemplară despre felul în care a avut ea însăşi de-a face cu *peretele*. „Am fost atât de speriată, spunea ea, încât atunci când am reuşit să mă mişc şi vrăjitoria a pierit am sărit din pat am aprins lumina în cameră şi am început să fac închinări (cruci) în colţurile camerei. N-am fost niciodată o „creştină fervent dar atunci… M-am liniştit puţin, trebuie să mă culc din nou dar mi-era frică să sting lumina şi nu ştiam ce să fac. Şi parcă mi-a suflat cineva, am hotărât să aprind o luminare şi să dorm la lumina ei. Am găsit un muc de vreo şase centimetri lungime 1 am aprins, m-am închinat încă o dată şi m-am culcat. Şi am adormit închipuiţi-vă neaşteptat de liniştit. Dar asta încă nu este toată povestea. Imaginaţi-vă, ce înseamnă acela şase centimetri? Ar fi trebuit să ardă tot, fără rest în timpul unei nopţi. Iar eu m-am trezit dimineaţă şi văd – arde! mai mult decât atât, au ars numai vreo doi centimetri, nu mai mult…”

„Peretele” ce cade peste om este o atenţionare. Altă dată duhul casei vă va anunţa la ce să vă aşteptaţi – rău

sau bine. Dar de obicei trebuie să-l întrebaţi în legătură cu aceasta, dacă aveţi puterea, şi vă va răspunde. Femeia aceea, de spaimă desigur că n-a putut să întrebe dar nici nu ştia atunci ce s-a întâmplat cu ea. Totuşi duhul casei i-a lăsat un semn bun – luminarea în decursul unei nopţi n-a ars decât doi centimetri şi flăcăruia i-a mai liniştit, calmat şi protejat somnul omului înspăimântat…

Iar acel ţăran de care am început să povestesc a trebuit în cele din urmă să-şi închidă casa şi să se mute la oraş. Numai acolo şi-a găsit liniştea.

În felul acesta duhul casei poate să-l scoată din casă pe omul pa care nu-l iubeşte. El ocroteşte locuinţa de influenţa rea şi nocivă după cum i se cuvine.

De ce i se cuvine aşa, cine hotărăşte acest lucru?

Tradiţia populară povesteşte – când Dumnezeu ia pedepsit pe constructorii turnului Babel prin amestecarea limbilor, pentru iniţiatorii acestei construcţii el a hotărât o pedeapsă aparte. I-a lipsit de înfăţişarea omenească şi le-a poruncit să apere de atunci pădurile, munţii, râurile şi celelalte, şi locuinţa în rând cu ele. Cine se găsea în momentul pedepsei în pădure a devenit duhul pădurii iar cine în casă – duhul casei… Totuşi, nu sunt pedepsiţi pentru vecie şi cândva pot deveni iar oameni. De aceea trebuie să ne adresăm lor cu respect. În popor, de pildă, niciodată nu i se spune pe nume. Adresându-i-se îi spun bunicule, vecinule, om bun, stăpâne gospodarule…

Este obligatoriu să i se lase duhului casei o strachină cu lapte şi o bucăţică de pâine. Puţin probabil că poate să o mănânce şi să o bea. Ofrandă are mai degrabă un caracter simbolic. Ea poate să susţină existenţa duhului casei pur energetic întrucât omul în timp ce o face urează duhului şi casei sale bunăstare, fericire şi înflorire. Şi după cum ştim fiecare gând bun, iubitor sau gest duc la consolidarea echilibrului pozitiv al câmpului energetic.

În cazul strămutării, moşii noştri îl invitau pe duhul casei să vină cu ei la locul cel nou de trai, îi ofereau pâine

cu sare şi-i spuneau: „Domn al gospodăriei, vino cu mine să vieţuim în palate noi”. Se povestea chiar, că de nu-l invitau pe duhul casei cu ei, la plecare, aceasta plângea după stăpân.

Desigur nu este posibil să iei după tine o condensare de energie ce aparţine câmpului energetic concret. Dar oamenii îndeplinind acest ritual exprimă prin el atitudinea faţă de viitoarea lor locuinţă. Şi putem fi convinşi că în faţa unei asemenea atitudini la noul loc va apărea cu siguranţă un duh al casei. Nu imediat, dar se va naşte în casă un mic duh ştrengar care va ajuta, la fel ca în vechiul loc, să se ţină gospodăria în ordine, îi va preveni pe stăpâni asupra necazurilor şi-i va pedepsi pentru neglijenţă.

În felul acesta duhul casei poate să şi „moară”, să se destrame în biocâmpuri pe cale de a se stinge dintr-o casă părăsită sau casă de care nu se ocupă noii stăpâni. În popor se consideră că el pleacă pur şi simplu. Dar înainte de a pleca de la stăpânii indezirabili, duhul casei le trânteşte o grămadă de neplăceri. Se poate întâmplă chiar să ia foc casa.

Aşa încât începând să vă îngrijiţi de casa dumneavoastră puteţi chiar singuri să „vă luaţi” un duh al casei dacă până acum nu l-aţi avut.

Nu este greu să trăiţi cu el în pace. Iar folosul de pe urma lui este indubitabil. Biocâmpul apartamentului acţionează asupra stăpânului ca şi biocâmpul stăpânului asupra apartamentului. Cu ce vă poate ajuta duhul casei? Desigur el nu va putea să închidă gazul sub oala cu supă pentru ca să nu se ardă. Dar el, figurat vorbind, vă va da un cot şi vă veţi aminti sigur de ea la timp. El nu poate să mătură camera. Dar ea într-un fel tainic, se va murdării mai puţin… Duhul casei vă va preveni asupra unui om dubios făcându-i diverse farse aşa încât omul acesta se va simţi în casa dumneavoastră cu disconfort. Vă poate preveni şi asupra unor neplăceri ce se apropie – se va aşeza ca perete şi vă va spune că este semn rău, sau vă va

trimite o presimţire.

Animalele de casă – pisicile şi câinii – se acomodează cu el de minune. De obicei nu reacţionează de loc la prezenţa lui de parcă n-ar fi nimeni în cameră. Iar el în schimb îi ajută să facă năzbâtii în absenţa stăpânilor.

Mi-a povestit cândva stăpâna unui baset că micuţa ei preferată are abilitatea de a linge tot zahărul din zaharniţă când nu-i nimeni acasă şi de a pune la loc căpăcelul, cu grijă. Este greu să crezi în astfel de aptitudini la câine când nimeni nu l-a învăţat asemenea trucuri…

Despre căţei şi pisici se povestesc adesea istorii incredibile. Cum se furişează ele în cămară şi mănâncă alimentele, cum beau ele vinul scoţând sticla din dulăpior şi destupând-o cu dinţii, cum trag ele cuvertura de pe pat şi o împăturesc în două, în trei… Propriul meu căţel a avut o dată perspicacitatea de a roade cu grijă o gaură în oul fiert pe care am uitat să-l strâng de pe masă înainte de plecare. Găurica asta arăta de parcă ar fi fost retezată cu cuţitul, dar cel mai interesant, oul a rămas culcat pe farfurioară de parcă nimeni nu-l atinsese şi nu era nicio cojiţă alături…

Ştrengării le duhului casei pot fi uşor anihilate. Dacă auziţi noaptea nişte oftaturi în colţul camerei sau un fâşâit care vă sperie şi vă împiedică să dormiţi, este suficient să-l rugaţi politicos: „Nu mă speria bunicuţule, te rog” şi el va înceta imediat. Dacă în casă încep să se piardă mici obiecte faceţi ceva plăcut pentru duhul casei – de pildă aduceţi-i ceva **biuuiuji ABULII lutuiiişti**

Gustos şi rugaţi-i să vă redea lucrul pierdut şi să se poarte frumos. Întotdeauna trebuie rugat – este inutil să-l certaţi – şi de vorbit trebuie s-o faceţi cu tandreţe.

În general duhul casei începe să se poarte urât, să facă şotii când vrea să-şi arate nemulţumirea faţă de comportamentul stăpânului sau al cuiva din casă. Toate aceste ieşiri sunt atenţionări. Şi dacă dintr-odată din nimic

începe să vă cadă totul din mâini, se sparg vasele, dispar lucrurile, cel mai bine este să vă aşezaţi imediat şi să vă gândiţi dacă cu dumneavoastră este totul în regulă. Ce aţi fi putut face pentru a-l supăra pe duhul casei? Nu cumva puneţi la cale un gest deloc frumos la vedere? Nu cumva i-aţi ceretat degeaba pe copii aseară? Toţi musafirii care vin în casa dumneavoastră vă doresc binele? Poate că şeful familiei a început să bea cam des sau stăpâna se gândeşte nu atât la gospodărie cât la cum să mai scape de ea? Poate că nu se poartă cum trebuie copiii?

163

Odată doi studenţi mi-au povestit o istorie plină de învăţăminte. Au făcut cunoştinţă cumva cu o tânără şi plăcută femeie şi şi-au petrecut seara în vizită la ea. Între altele a venit vorba despre duhurile casei şi stăpâna s-a lăudat cu câteva cazuri în care propriul ei duh i-a dat câteva semne ale prezenţei sale. Fie că la toaletă din gura de aerisire ieşea o mână verde şi arunca bucăţele de ziar în cap, fie că

Ullţull lllipiiu noaptea se auzeau paşi la bucătărie... Tinerii au făcut în glumă presupunerea că în apartament se află undeva o comoară veche. Atunci stăpâna casei s-a înveselit şi a mărturisit că îi este teamă să se uite în cămară. Acolo rămăseseră lucrurile ce aparţinuseră unei bătrâne, cândva locatară a casei, şi că se părea că sunt acolo dinainte de revoluţie. Dar când încerci să vezi ce-i cu ele, în cămară se aud suspine şi oftaturi... Dacă acolo se află cu adevărat ceva preţios?

Studenţii, desigur, şi-au oferit imediat ajutorul. Stăpâna a acceptat cu plăcere şi a adăugat că de vor găsi comoara pot s-o ia cu ei. Pentru ea era suficient că îi vor elibera cămara şi o va putea folosi.

În seara următoare tineri au trecut la fapte. Cămara este ticsită până aproape de tavan cu tot felul de vechituri şi le-a curs nu puţină transpiraţie ducând afară din casă

saci întregi de gunoi. Câte ceva printre vechituri chiar ş-a găsit – un sac de voiaj de demult, cusături cu mărgele de sticlă, dar toate acestea erau pe jumătate putrezite şi mucegăite astfel încât nu aveau nicio valoare. Când studenţii au reuşit să ajungă aproape de podea au găsit cu totul neaşteptat un teanc de ziare vechi de numai doi ani. Când au înţeles că stăpâna casei pur şi simplu i-a păcălit şi contul credibilităţi lor şi-a dereticat spaţiul auxiliar ei desigur s-au supărat dar n-au arătat-o în niciun fel. Au terminat lucrul, au băut un ceai şi au plecat. Stăpâna casei se făcea că nu ştie de unde au apărut acolo ziarele, s-a mirat şi a dat vina pe duhul casei. Adică astea sunt farsele lui.

Duhul casei ia parte activă la viaţa de familie. Numai când în casă este totul în ordine, totul merge cum trebuie şi este bine pentru toţi, iar el nu are de ce să-şi facă griji, duhul casei se poartă mai liniştit decât apa şi mai umil decât iarba.

Dar se-ntâmplă des aşa? Reuşim adesea să menţinem într-un echilibru perfect biocâmpul din propria casă? În afară de duhul casei, la nivelul energetic al lumii subtile în apartament se pot aciua şi alţi chiriaşi invizibili. Şi apar ei, nu pentru a vă ajuta şi a vă proteja.

Cine răspunde la întrebări?

Cele mai multe dintre aceste fiinţe invizibile pot fi numite, cu hotărâre, forţe necurate. Iar de atras le atrage în casă, de regulă, omul… Toate nivelurile energetice, toate lumile coexistă simultan în fiecare punct al spaţiului. Ele sunt ca aerul din jurul nostru, în care ne mişcăm, pe care-l respirăm. În orice moment gândul nostru sau emoţia poate intra în contact cu lumea corespunzătoare. Şi începe procesul de atragere a energiei lor al cărui semn – plus sau minus – nu ne gândim de obicei.

Nu mulţi oameni sunt cu adevărat lipsişi de frică,

întotdeauna ne este teamă de ceva într-o măsură mai mare sau mai mică – de părinţi sau şefi, de furtună sau păianjeni, de neînţelegere sau dimpotrivă de pătrunderea în gândurile noastre tainice, de boală sau accidente. Omul este urmărit toată viaţa de spaime mărunte. Sunt şi temeri mari cunoscute practic fiecăruia – frica de singurătate şi frica de moarte.

Nu există defect mai mare decât laşitatea – a spus M.A. Bulgakov în romanul „Maestrul şi Margareta" prin gura lui *Yoshua.* Adaug de la mine – şi nu este neajuns mai mare pentru om decât propria-i frică.

Sentimentul fricii îi împinge pe oameni uneori la acte ireversibile. El îi lipseşte de iniţiativă, îi leagă de mâini şi de picioare. Dar el este şi un magnet puternic ce atrage în viaţa noastră tot felul de nenorociri.

Pasiunea omului pentru ghicitul în toate chipurile vine tot din frică – frica în faţa viitorului. Cum să faci să ştii unde te vei împiedica pentru a avea timp să-ţi aşterni nişte paie? Ce va fi dacă mă apuc de planul propus sau nu mă apuc? Va fi fericită asocierea în acest om sau va aduce numai necazuri?

O, cât de mult am vrea să ne cunoaştem viitorul… Totuşi în toate timpurile ghicitul a fost considerat un lucru periculos şi li se atribuia numai cunoscătorilor – experţilor. Iar în creştinism chiar a fost declarat necurat şi interzis.

Dar de ce? Ce este în ghicit rău? Oare nu este una din dorinţele cele mai fireşti ale omului să ştie ce se va întâmplă cu el mâine să prevadă rezultatul actelor sale?

Răspunsul la această întrebare este destul de simplu. Omul vrea să cunoască viitorul pentru a hotărî cum să se poarte astăzi. Cu alte cuvinte omul vrea să aibă posibilitatea de a-şi schimba viitorul dacă nu-i convine. Dar aceasta înseamnă, în primul rând, un amestec direct în destin, în ceea ce este trasat dinainte pentru fiecare om concret. Iar aceasta este interzis. Luând altă decizie decât cea hotărâtă iniţial omul poate influenţa nu numai soarta

lui. Doar soarta lui este întotdeauna legată de soarta altor oameni şi în mare vorbind cu soarta ţării sale şi a întregii noastre planete.

În al doilea rând, omul este obligat să ia decizii şi să facă o alegere nu din nimic ci cu totul conştient. El trebuie să ia în considerare toate variantele şi toate posibilele urmări ale actului său şi să încerce să găsească acea decizie unică pe care niciodată nu o va regreta. Dar dacă omul în alegere se ia după partea pe care a căzut moneda – cap sau pajură – atunci în mai toate cazurile valoarea hotărârilor sale va fi de doi bani.

Aceasta este o parte negativă a ghicitului care priveşte drumul spiritual al omului. Dar există şi o altă latură negativă.

Cui i se adresează omul care aşază cărţile sau pune întrebări la o şedinţă de spiritism? Cine răspunde la aceste întrebări? Doar nu Domnul Dumnezeu şi ajutoarele lui de lumină. Ghicind omul săvârşeşte un act interzis şi de obicei ştie asta. El, cu bună ştiinţă, se deschide forţelor întunecate şi încearcă să se încreadă neştiind singur în sine. În acest caz omul pune în funcţiune în interiorul său un magnet şi energia negativă de toate felurile care se vântură prin preajma lui şi care până acum îşi menţinea mentalitatea, se trezeşte şi acţionează ca un peşte care a văzut momeala. Esenţele astrale, esenţele mentale şi toate creaturile energetice de origine străină din zonele patogene se îndreaptă spre breşa, deschisă pentru ele, în scutul bioenergetic al omului. Şi intră în lupta pentru prada lor, pentru hrana lor.

…Stau la masă câţiva oameni cu vârfurile degetelor pe o farfurioară de porţelan cu o săgeată pe ea. Forţa nevăzută mişcă farfurioara pe arcul alcătuit din literele alfabetului inducând-o pe una sau alta. „Îl invocăm pe spiritul lui Petru cel Mare – spune spiritul. Răspundeţi-ne Petr Alekseevici, sunteţi aici?

Aici, răspunde farfurioara. Şi imediat începe să

toarne o nerozie care nu se potriveşte cu nimic. Dar ce altceva se poate primi de la o entitate astrală lipsită de suflet şi raţiune?

Esenţa astrală este numai un mulaj al sentimentelor cuiva, al unui om mort demult. Această entitate nu are personalitate şi conştiinţă. Păcatele sau pasiunile exagerate ce au aparţinut cândva stăpânului său neştiut nu-i permit nefericitei fantome să se destrame, să se dizolve în câmpul energetic. Ea bântuie în jurul oamenilor vii după obiceiul său şi vrea un singur lucru – să capete din nou o formă de viaţă. Pentru asta are nevoie de bioenergia noastră, energia spaimelor şi speranţelor, dorinţelor şi sentimentelor omeneşti…

Dar iată că s-a terminat şedinţa de spiritism. Farfurioara a fost pusă la loc, lumina s-a aprins, musafirii satisfăcuţi se despart. Iar stăpânul rămâne în casa în care a reuşit se între ceva pe care el nu-l vede şi nici nu-l simte. Acest ceva s-a alimentat, s-a fortificat, se poate spune într-un fel s-a materializat. El rămâne chiriaş al casei şi vrea ca mai înainte să mănânce, vrea să continue să trăiască. La dispoziţia lui – biocâmpul dvs. Şi biocâmpul apartamentului dvs.

Cunosc un caz în care la o astfel de şedinţă de spiritism duhurile i-au comunicat unei oarecare fete numele sortitului ei. Să-i spunem Ivan Kolovrasov (duhurile adesea dau nume deloc uşor de pronunţat…). Fata a fost atât de impresionată şi credulă încât a luat această „revelaţie” în serios. A început să aştepte şi să-l aştepte pe Ivan Kolovrasov mulţi ani până a ieşit din vârsta tânără. În acest răstimp a luat-o puţin razna. A început să meargă la gară să întâmpine trenurile şi îl întreba pe fiecare bărbat cum se numeşte…

Istoria s-a terminat tragic. Nefericita trăia într-un orăşel, unde toţi ştiu tot unul despre celălalt. Mai trăncăneau şi pe seama deviaţiei sale. Care. O compătimea, care făcea haz. Şi dacă s-a găsit un glumeţ

care s-a hotărât să-i facă o farsă sărmanei. I-a apărut în casă sub numele de Ivan Kolovrasov. Bucuria nefericitei femei a fost fără margini. Iar glumeţul profitând de starea ei s-a mai jucat puţin şi a doua zi a fugit. Nefericita s-a sinucis. Şi cine ştie dacă a reuşit înainte de moarte să înţeleagă cine a fost adevărat nevinovat de nenorocirea ei – neseriosul menit sau perfidele duhuri prezicătoare…

Sigur că acesta este un caz rar. Fata aceasta se pare că avea din capul locului o minte nu prea solidă şi o apărare slăbită. Cu oamenii sănătoşi astfel de excese nu întâmplă.

Totuşi, micul vampir care s-a mutat în casă după ghicit aduce cu timpul un neajuns vizibil. Cum să-l numeşti altfel decât vampir dacă se hrăneşte cu bioenergie, devorând protecţia stăpânului şi a casei lui. În plus el atrage în casă rubedeniile. Aceleaşi entităţi vampire pot rămâne în casă după ghicit, în oglinzi. Oglinzile sunt capabile să aducă la viaţă şi ceva mai urât despre care vei povesti în continuare.

Există o singură modalitate de a ghici, aceea care-i permite să-şi înţeleagă mai bine propria stare, să-şi determine dorinţele, să-şi evalueze forţele. După aceasta poate să ia o decizie raţională, conşti entizând că nu poate acţiona astfel în condiţiile respective. Aşa se poate ghici după cartea chinezească a schimbărilor – Y-Tzin. Hexagoanele ieşite caracterizează perioada în curs de desfăşurare a omului ca fiind favorabilă sau nefavorabilă pentru acţiune şi-i permit să mediteze asupra stării sufleteşti personale. Acelaşi lucru se poate spune şi despre ghicitul în rune scandinave.

Nicio învăţătură nu recomandă oamenilor să privească mai departe de atât.

Dar în pofida tuturor interdicţiilor şi clarificărilor omul nu se poate abţine de la tentaţia de a privi în viitor ba chiar şi de a-l influenţa. Lucrul cel mai rău pe care-l poate face în acest scop este să apeleze la vrăjitor. Toate

încercările, supranaturale, de a-l fermeca pe iubit, de a-l întoarce pe soţ, de a-l distruge pe duşman sunt foarte periculoase pentru cel care le face. Ele pot fi încununate de succes. Dar agresiunea asupra liberei voinţe a altcuiva sau, şi mai rău, atacul asupra vieţii unui străin niciodată nu rămân fără urmări. Omul îi aduce o gravă lovitură propriului suflet, distruge armonia din interiorul său şi se deschide atacului forţelor întunecate cărora nu li se poate împotrivi.

Pot să vă dau un singur sfat – dacă nu puteţi să vă abţineţi de la astfel de acţiuni pentru că ispita sau curiozitatea sunt prea mari, nu uitaţi de necesitatea purificării proprii şi a casei.

După orice ghicit spălaţi-vă şi spălaţi apartamentul. Înconjuraţi încăperile cu o luminare aprinsă, ţineţi-o deasupra capului iar apoi punând-o pe podea păşiţi pe ea. Focul şi apa ca întotdeauna vă vor ajuta să vă purificaţi.

Dacă v-aţi adresat vrăjitorului şi aţi adus de la el nişte obiecte magice – amulete, talismane – după utilizare sau după încheierea termenului valabilităţii lor îndepărtaţi-le fără întârziere din apartament. Cel mai bine este să ardeţi aceste obiecte vrăjitoreşti. Şi la fel, executaţi un act de purificare personală şi a propriei case.

Locuitorii zonelor periculoase

Există lumi sau niveluri formate din energie cu totul străină de om. Ne este greu deocamdată şi să presupunem ce fel de locuitori le pot popula. Omenirea nu va ajunge prea curând la un asemenea nivel de cunoaştere. Totuşi, câteodată avem de-a face şi cu reprezentanţii acestor lumi.

De regulă, ei singuri caută să ne contacteze. Energia vieţii – bioenergia – este unică prin natura ei şi prin ceva anume neobişnuit de interesantă pentru aceste entităţi. În unele învăţături magice se susţine că ele se hrănesc cu ea. Dar ce le oferă o asemenea hrană nu ne-a explicat nimeni

deocamdată.

Magii negri şi vrăjitorii, prin proprie voinţă, intră în contact cu reprezentanţii lumilor diferite de a noastră. Ei o fac în căutarea cunoaşterii, în căutarea puterii magice deosebite. Şi găsindu-şi un asemenea ajutor, ei îi oferă în schimbul cunoaşterii posibilitatea de a se alimenta de la ei.

Una din modalităţile magice de a chema o asemenea entitate în lumea noastră este utilizarea oglinzii. Modalitatea este foarte complicată şi periculoasă. Totuşi nu o amintesc în mod inutil, fiindcă am vorbit deja despre oglinzile din care poate veni spre noi ceva neaşteptat şi înfricoşător. Se poate întâmplă de la sine, dacă omul, întâmplător aflându-se în tranşă în faţa oglinzii se deschide prea mult pentru influenţa întunecată (amintiţi-vă povestirea lui Valeri Briusov „în oglindă" despre care am povestit în capitolul despre oglinzi!)

Aceste entităţi odată ce au intrat în contact cu noi sunt apte să manipuleze conştiinţa umană. Contactul cu energia de origine străină îi provoacă omului o stare de fierbinţeală sau frig, îl înţepeneşte. Ele pot să se ivească în faţa noastră sub diferite înfăţişări.

Cine sunt ele? Daniil Andreev în cartea „Trandafirul lumii" povesteşte despre faptul că în sistemul nivelurilor energetice constituit în jurul planetei noastre există niveluri în care locuiesc fiinţe domestice şi antiumane prin natura lor. În forma lor adevărată ele n-ar putea niciodată să apară în lumea noastră. Dar ele posedă o tehnică superioară şi ştiu să direcţioneze energia, de aceea într-un fel sau altul, au eliberat-o să intre, din timp în timp, în contact cu oamenii. Ele vor un singur lucru, ca toate fiinţele dinamice – stăpânirea omenirii.

Ele ajung la noi prin fisurile dintre lumi. Încearcă să comunice cu noi. Dar diferenţa dintre constituţiile energetice, diferenţa psihologică fac din această relaţionare ceva nu prea desluşit, uneori chiar absurd.

Iată, de exemplu, o variantă a contactului omenirii –

„duhul zgomotos”. Adesea seamănă foarte mult prin manifestarea lui cu ieşirile duhului casei când acela îşi exprimă nemulţumirea faţă de comportamentul stăpânilor casei. Dar duhul casei nu este interesat de nimic în afară de bunăstarea căminului. El intră rar în dialog cu omul iar dacă o face este numai pentru a-l preveni în legătură cu ceva sau a-i da un sfat ce priveşte gospodăria. Şi el niciodată nu ameninţă viaţa vreunuia dintre locuitorii casei.

Duhul zgomotos poate fi periculos pentru viaţa oamenilor. Se ştiu cazuri în care încearcă să sufoce un copil şi în care oamenii piereau în incendiul provocat de el. Acesta încearcă să intre în dialog cu omul cu ajutorul prin intermediul ciocăniturilor (poltergeist). Uneori lasă bileţele. Şi fie că spune lucruri complet lipsite de sens de genul: „Eu sunt bun dar pe căţelul vostru o să-l omor”, fie o coteşte spre relaţiile universale, iată un model: „Dragi prieteni, sunteţi datori să spuneţi lumii adevărul. Vine începutul unei ere noi. Nu trebuie să mai încercaţi să ascundeţi asta. Când vă veţi îndeplini datoria, Dumnezeu şi spiritele bune vă vor proteja”.

Acest anunţ a fost făcut de un „duh zgomotos” în secolul al XIX-lea în casa unui fermier american, John Fox. Fiicele lui Fox au intrat în contact cu el şi prin asta au pus bazele mişcării spiritiste care s-a răspândit apoi în întreaga lume.

Fenomenul nu aparţine doar neamului nostru. Forţa necurată se deghizează cu succes în duhul vremii. Dacă în urmă cu câteva secole oamenii erau urmăriţi de draci cu coarne şi coadă, acum ea încearcă să vorbească cu noi în limbajul conceptelor noastre. Dar nimănui niciodată nu i-a comunicat vreo informaţie utilă şi nu a făcut nimic bun. Tot ţelul ei este să-l sperie şi să-l confuzioneze, să capete o anumită putere asupra omului să se hrănească cu energia lui vitală.

Cu alte cuvinte, oamenii, care intră în contact cu

aceste entităţi, şi o fac nu o dată, îşi vând sufletul diavolului. Dar spre deosebire de strămoşii noştri care ştiau ce făceau şi măcar puteau să-şi negocieze vreun beneficiu, omul contemporan hrăneşte diavolul gratuit. O asemenea fiinţă demonică poate să apară în casă fără ştiinţa şi participarea noastră. Este de-ajuns să găsească o trecătoare şi să simtă slăbiciunea judecăţii umane sau a psihicului şi va încerca neapărat să intre în vorbă cu omul de îndată ce va avea putere pentru aceasta. Dar animalele domestice pot să vă ajute în acest caz. Ele reacţionează cu violenţă la apariţia unor asemenea fiinţe în casă. Şi căţeii şi pisicile se pun în gardă, se uită într-un punct fix la ceva pe care îl văd numai ei. Încearcă să adulmece acest loc pustiu. După care câinii încep să schelălăie şi să latre la creatura invizibilă, iar pisicile îşi arcuiesc spatele şi scuipă, în cele din urmă aleargă spre stăpân, căutându-şi scăparea la om.

Şi copii sunt capabili să simtă mai repede decât adulţii prezenţa vrăjmaşă a Quiva în casă. Dacă puştiul dvs. Doarme prost, îl chinuie coşmarurile iar la trezire susţine plângând că în dormitor este cineva şi nu vrea să rămână singur în cameră trebuie neapărat să luaţi în seamă asta. Spaimele copiilor pe departe nu sunt întotdeauna fantezii sau capricii, încercaţi să-l culcaţi pe copil în altă cameră. Dacă acolo va adormi liniştit, înseamnă că în dormitorul lui este într-adevăr ceva necurat.

Eu consider că astfel de entităţi se furişează în casa omului foarte rar. Dar dacă suspectaţi că s-ar fi putut întâmplă aşa ceva trebuie să luaţi măsuri urgente.

Înainte de toate asiguraţi-vă că duhul casei dvs. Nu-are niciun amestec aici. Rugaţi-l cu amabilitate pe „bunicuţ” sau „stăpân” să nu vă sperie degeaba ci mai bine să aibă grijă de ordinea din casă. Îmbunaţi-l oferindu-i pâine şi lapte, scuzaţi-vă pentru orice eventualitate şi promiteţi că în casă totul va fi bine. Pronunţaţi mai des în

casă numele lui Dumnezeu. Faceţi o curăţenie de purificare. Puneţi Biblia într-un loc la vedere.

Puteţi afuma apartamentul cu tămâie, puneţi peste tot căţei de usturoi. Nu uitaţi că focul arde orice energie neagră, aprindeţi în casă lumînări de la biserică.

Dacă tot prost va dormi copilul dvs. Şi în apartament vor continua evenimentele neplăcute şi de neînţeles, atunci duceţi-vă la biserică, cel mai bine, şi poftiţi-l pe preot să vă purifice şi sfinţească locuinţa în felul cuvenit.

Ce înseamnă când visezi casă?

Întrucât casa este simbolul sufletului omenesc orice vis legat de casă ne arată în primul rând starea noastră sufletească şi energetică.

În vis omul este capabil să capteze informaţia din lumea subtilă fizică, din lumile astrală şi mentală şi se întâmplă uneori mai bine decât aievea. Totuşi, această informaţie nu este în stare să o înţeleagă fiecare. În plus ea nu are întotdeauna un interes practic şi este foarte greu să alimentezi o picătură de informaţie utilă din haosul pestriţ al secvenţelor de vis.

Dar există câteva simboluri clar determinate care mereu şi pentru fiecare îşi păstrează semnificaţia. Iar dacă în vis apare propria casă puteţi fi absolut siguri că este vorba despre sufletul dvs.

Apelând la experienţa populară şi la a mea personală, am descifrat câteva situaţii visate şi vreau să propun atenţiei dvs., dragă cititorule aceste înţelesuri. Poate vă vor ajuta să învăţaţi să vă înţelegeţi visurile şi să vă folosiţi de prezicerile care se întâlnesc adesea în ele.

Înainte de toate trebuie să fiţi atent la starea casei care vi se iveşte în vis.

Dacă vă vedeţi apartamentul curat, festiv cu ferestre strălucitoare este o mărturie a deplinei bunăstări a biocâmpului casei cu propriul dvs. Suflet. Dacă dimpotrivă,

vedeţi murdărie şi gunoi, geamuri sparte, mobilă stricată asta vorbeşte de starea dvs. Extrem de nefavorabilă. Este cazul să vă ocupaţi fără-ntârziere de redresarea biocâmpului, de purificarea lui, să căutaţi modalităţi de a-i petici scutul.

Dacă în vis parcă aţi fi ocupat cu făcutul ordinii în casă, înseamnă că acest proces deja se petrece cu dvs. Aievea.

Dacă măturaţi sau vă spălaţi apartamentul, câteodată asta spune despre dorinţa de a uita ceva sau pe cineva, de a scoate ceva din viaţa dvs. Dorinţa dvs. Probabil că se va îndeplini dar ar fi bine să încercaţi aievea să înţelegeţi despre ce sau cine este vorba. Căci uneori preferăm să uităm o problemă oarecare decât s-o rezolvăm. Iar acesta nu este întotdeauna cea mai bună ieşire din situaţie. Este foarte rău dacă vă visaţi casa incendiată sau demolată. Poate fi o avertizare sau prevestire a unei nenorociri pentru dvs. sau unul din locuitorii casei.

Uneori în vis se poate descoperi în propriul apartament o cameră despre existenţa căreia nu bănuiaţi până acum nimic. Sunt vise bune. Ele ne spun că o parte a sufletului dvs. Pe care n-o cunoaşteţi se va deschide. Se vor activa potenţialul dvs. Lipsit până atunci, se vor putea deschide noi posibilităţi sau aptitudini. (Despre asta vorbesc şi copii necunoscuţi, ce fug prin casa dvs.) Este important să observaţi starea acestei noi camere. Dacă este luminoasă, spaţioasă şi frumoasă, asta poate să însemne că în viaţa dvs. Începe o perioadă nouă plină de lumină, legată de noile aptitudini. Şi mai bine dacă în această cameră sunt deschise ferestrele şi dincolo de ele se văd copaci mari şi soarele. Dacă încăperea este mică, murdară şi incomodă e mai bine să nu acceptaţi noile propuneri şi să nu doriţi schimbări.

Starea plantelor dvs. De interior din vis poate de asemeni să spună multe. Dacă le vedeţi pe cale de a se ofili sau deja ofilite este un semn rău. Ceva nu este în regulă cu

dvs, din viaţa dvs pleacă ceva important şi vă poate ameninţa o pierdere a forţelor. Dacă, dimpotrivă, vedeţi că plantele au frunze proaspete şi boboci noi vi se va prezice o ameliorare a vieţii emoţionale personale şi a relaţiilor cu cei apropiaţi. Este foarte bine dacă visaţi că vi se dăruiesc flori viu colorate, proaspete, frumoase sau plante în ghiveci şi vă decoraţi. Casa cu ele. Relaţiile dvs. Cu cineva apropiat şi drag se vor ameliora considerabil dacă, desigur, nu aveţi ceva împotrivă. Florile primite de la o persoană de sex opus simbolizează dragostea pe care o are acest om pentru dvs... Primindu-i florile, îi primeşti iubirea, iar dacă la puneţi în vază, acasă, poate însemna căsătorie. Florile uscate şi ofilite sunt simbolul iubirii pierdute.

Este bine dacă vă visaţi animalele de casă, vioaie, sănătoase şi vesele. Sunt indiciul protecţiei casei, simbolul ajutorului pe care îl puteţi primi de la prieteni şi apropiaţi. Dacă în vis căţelul dvs. Şi pisică îşi fac murdăriile în casă, veţi primi în curând bani.

Animalele bolnave sau muribunde înseamnă pierderea unor prieteni. Prietenii pot să nu fie prieteni. Aceasta vorbeşte despre faptul că în câmpul protector al apartamentului dvs. S-a format o breşă şi trebuie să întreprindeţi un act de purificare a casei şi să vă revizuiţi atitudinea faţă de anumiţi oameni.

Musafirii care vă vin în casă în vis simbolizează întâmplări mărunte, evenimente lipsite de anvergură, în asemenea vise este important să fiţi atent la tipul de emoţii pe care vi le provoacă aceşti oameni. Cu cât visele sunt mai liniştite în plan emoţional cu atât mai nesemnificative sunt evenimentele viitoare, se poate chiar să nu le luaţi în seamă şi să nu faceţi legătura cu cele visate. Dar aceiaşi musafiri vă provoacă sentimente furtunoase, aşteptaţi-vă să se petreacă lucruri la fel de tranşante. Uneori aceste sunt legate chiar de persoanele apărute în vis – puteţi primi o scrisoare plăcută de la un prieten care v-a spus în vis că nu mai doreşte să vă vadă. Sau dimpotrivă, aţi fost,

în vis, fericit să întâmpinaţi pe cineva dar aievea constataţi că a făcut un gest urit în ce vă priveşte. Visele în care trăim emoţii puternice, de regulă se dovedesc a fi inversate. Visaţi lacrimi – aşteptaţi-vă la bucurie şi viceversa.

Este foarte rău dacă în vis, în casa dvs. A apărut deodată un monstru. Este semn că sufletul dvs. Se află într-o stare de indispoziţie, de tulburare. Apărarea dvs. Este distrusă, sunteţi capabil să comiteţi nişte prostii şi să vă complicaţi şi mai mult situaţia. Coşmarurile, în general, ilustrează o situaţie extrem de nefavorabilă. Le puteţi avea că dormiţi într-o zonă patogenă – sau pot să indice faptul că în casă s-a aciuat într-adevăr o forţă necurată. În oricare dintre cazuri trebuie să vă ocupaţi urgent de dvs. Şi de casa dvs. Poate că va trebui chiar să vă adresaţi duhovnicului sau psihoterapeutului – omului care vă va ajuta să restabiliţi pacea şi armonia în propriul suflet şi în casă.

Este drept, nu toate coşmarurile exprimă dezechilibre serioase în sfera energetică sau sufletească. Uneori sunt trimise de duhul casei când vrea să vă prevină asupra unui lucru. Aceste vise întotdeauna se remarcă printr-o neobişnuită veridicitate şi forţa de convingere. De obicei, visaţi că v-aţi trezit şi apartamentul arată la fel ca în realitate. Puteţi să atingeţi lucrurile să percepeţi răcoarea făcută de curent. Numai că… ghivecele cu flori de la pervaz încep brusc să tremure, să salte, se mişcă perdeaua… Sau dintr-odată se deschide uşa încuiată – iar dvs. Ştiţi sigur că aţi încuiat-o – şi intră un om oarecare… asta vă sperie rău pentru că seamănă foarte mult cu realitatea şi sunteţi absolut convins că nu dormiţi.

Având un asemenea vis trebuie să staţi să vă gândiţi ce-l poate nemulţumi pe protectorul casei dvs? Cu ce vrea să vă prevină? De obicei, nu este greu să găsiţi cauza, aceste vise conţin şi dezlegarea. Ghivecele de flori se mişcă pentru că uitaţi în mod constant să le udaţi şi-n

general, aţi cam neglijat gospodăria. Iar prin uşa încuiată poate veni omul cu care v-aţi comportat nedrept, sau omul de la care trebuie să vă aşteptaţi la neplăceri, în curând.

Visele trimise de duhul casei sunt din lumea fizică subtilă, aflată la hotarul lumii noastre. Ele sunt întotdeauna ca aievea. Şi evenimentele care se petrec în ele se îndeplinesc foarte curând, poate chiar la trezire. De exemplu, în vis, vă pregătiţi să visaţi pe cineva, vă îmbrăcaţi, vă aranjaţi bagajul. Aici cineva dintre ai casei vă spune: „Las-o baltă, rămâi acasă!”, imediat după aceasta vă poate trezi soneria de la intrare şi-l veţi zări în prag pe omul pe care doreaţi să-l vizitaţi în vis.

Dacă visaţi apartamentele cunoştinţelor dumneavoastră, veţi primi informaţii de la respectivii. La fel, starea altei case vă va spune ce se întâmplă cu prieţenii şi apropiaţi dumneavoastră, mai ales dacă aceste vise din lumea subtilă seamănă foarte mult cu realitatea.

Câteodată în vis omul poate fi urmărit de imaginea casei în care a trăit înainte, cu deosebire, casa copilăriei lui.

Casa copilăriei dumneavoastră comportă o discuţie aparte. Ea nu vă aparţine, avea alt stăpân mai degrabă cineva dintre apropiaţi, bunicul sau bunica, tatăl sau mama. Este important să ştiţi cine anume este stăpânul. Dacă omul respectiv este mort deja, visele ce se repetă în legătură cu această casă reprezintă protecţia puternică pe care o aveţi în lumea morţilor. Sufletul omului apropiat, care vă iubeşte, nu s-a reîncarnat şi vă acordă o protecţie nevăzută, vă apără.

Dacă stăpânul casei trăieşte încă, este important să vă amintiţi cum vă simţeaţi când locuiaţi în această casă. Dacă eraţi fericit, mai fericit decât acum, imaginea ei vă sugerează să vă schimbaţi modul de viaţă, să faceţi din casa de acum ceva similar cu cea în care n-a fost atât de bine. Dacă era o casă nefericită aveţi parte de un avertisment. Nu este în ordine felul în care procedaţi, nu

trăiţi cum trebuie şi vă ameninţă pericolul ca şi casa dumneavoastră să devină una nefericită. Casele din trecutul nostru nu apar în vis numai când au legătură cu amintirile puternice – sau au avut acolo o viaţă foarte bună sau foarte rea. Şi într-un caz şi în celălalt este un indiciu că trebuie să facem ceva cu casa noastră prezentă, s-o facem mai confortabilă, mai bună, s-o consolidăm şi s-o curăţăm.

Se mai întâmplă să avem\ şi asemenea vise interesante în parc omul nimweşte într-o casă necunoscută cu oameni necunoscuţi. Ele pot să ne vină dintr-o viaţă anterioară din care nu ne amintim nimic şi atunci se disting prin decorul de tip vechi sau pot reprezenta simboluri foarte complexe, ale trăirilor şi încercărilor prin care va trebui să treacă sufletul nostru în viitor.

În asemenea vise sunt importante dezvoltarea temei şi fiecare detaliu, iar o explicaţie simplă, fără a lua în considerare visul în totalitatea lui, nu este posibilă. Dar probabil că nici nu este obligatoriu s-o facem. Tot nu suntem capabili să descifrăm până la capăt mesajul şi dacă visul ne promite, de pildă, susţinerea în greutăţile care ne aşteaptă nu vom reuşi niciodată să aflăm numele şi adresa omului care ne va ajuta... Principalul este să cunoaştem simbolurile simple şi prin ele să decriptăm sensul visului în întregul său. Aşa, de exemplu, urcatul scărilor prevesteşte o înălţare spirituală şi ameliorarea situaţiei prezente iar coborâtul – exact invers. Şi dacă în vis fugiţi în jos pe scări de frica unui monstru nu este greu să înţelegeţi că puteţi să vă încurcaţi în asemenea hal viaţa încât situaţia va fi în cădere liberă.

Nu lăsaţi niciodată neluate în seamă visele legate de casa dvs. Conţinutul lor este cel mai bun indicator al stării dvs. sufleteşti, al biocâmpului dvs. şi al stării generale a biocâmpului dvs.